

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 375 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ανεργία 27%

400.000 απλήρωτοι εργαζόμενοι

Να διώξουμε

την κυβέρνηση ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

εργαζόμενους, νεολαία, ελευθερίες, περιβάλλον

Φοιτητές

Το σχέδιο «Αθηνά» αλλάζει... για να μείνει το ίδιο

σελ. 6

Σκουριές

Θα νικήσουμε την «κατοχή» και τον στρατιωτικό νόμο

σελ. 5

Κύπρος

Εκλογές στη σκιά του Μνημονίου

σελ. 13

Μάλι

Επικίνδυνη εξόρμηση του γαλλικού ιμπεριαλισμού

σελ. 14

Το «ΕΑΤ-ΕΣΑ» του σήμερα σε δράση

«Φίλος ή σακάτης βγαίνει, όποιος έρχεται εδώ μέσα» ήταν το «δόγμα» του Ειδικού Ανακριτικού Τμήματος της Ελληνικής Στρατιωτικής Αστυνομίας (ΕΑΤ-ΕΣΑ), το οποίο, ήταν επικεφαλής του βραχίονα «Νόμος και Τάξη» της χούντας. Ο ρόλος του ήταν να επιδιόταται σε φρικαλέα βασανιστήρια κατά τη διάρκεια των ανακριτικών διαδικασιών. Σαραντάτα έξι χρόνια αργότερα, η Ελληνική Αστυνομία, οικεία βουλήσει, υιοθετεί ξανά αυτή την τακτική... χωρίς διακρίσεις!

Ολοένα και συχνότερα συμπληρώνεται η μαύρη λίστα των διαδοχικών περιστατικών οξυμμένης αστυνομικής βίας απέναντι σε αγωνιστές και μετανάστες, εντός ή εκτός των εστιών ανομίας της ΕΛ.ΑΣ. Τα πιο κραυγαλέα περιστατικά είναι ο βασανισμός των 15 συλληφθέντων της αντιφασιστι-

κής μοτοπορείας τον περασμένο Σεπτέμβριο, που η φασιστική συγκυβέρνηση προσπάθησε για άλλη μια φορά να συγκαλύψει και των τεσσάρων αναρχικών που συνελήφθησαν για τη διπλή ληστεία στο Βελβετό Κοζάνης, πριν έναν μήνα περίπου. Σύμφωνα με το μπανράζ καταγγελιών που έκαναν γονείς και συνήγοροι, οι 3 από τους συλληφθέντες ήταν επί ώρες δεμένοι πισθάγκωνα φωνώντας κουκούλες, γρονθοκοπήθηκαν στο κεφάλι και στο σώμα, ενώ ένας από αυτούς παρουσίασε αιματουρία, έντονες ζαλάδες και τον έλειπαν τούφες μαλλιών. Οι συλληφθέντες δήλωσαν ότι η ληστεία δεν είχε στόχο τον προσωπικό τους πλουτισμό αλλά την επίθεση στους «ναούς του κεφαλαίου» και ότι ήταν μια συνειδητή επιλογή αντίστασης. Αυτή τη φορά όμως, τελείως

απροκάλυπτα, οι αστυνομικές αρχές, όχι μόνο δεν προσπάθησαν να θάψουν την υπόθεση αλλά έσπευσαν να δημοσιεύσουν φωτογραφίες που τράβηξαν και επεξεργάστηκαν οι ίδιοι μετά τις βιαιοπραγίες τους, προειδοποιώντας με την τακτική τους για τις συνέπειες που θα υποστούν όσοι τολμούν να αντιστέκονται στην κρατική φρικαλεότητα.

Στα πλαίσια του νόμου και της τάξης, η τρικομματική χούντα δείχνει το πραγματικό της πρόσωπο, με τη «στρατηγική έντασης» που εξαπολύει ενάντια στην εργατική τάξη και την κοινωνία ευρύτερα, προκειμένου να εφαρμόσει τη θανατηφόρα μνημονιακή πολιτική της. Αλληπάλληλες διώξεις συνδικαλιστών, απανωτές επιτάξεις απεργών, νόμοι «φρένο» στις απεργίες, φασιστικά πογκρόμ εναντίον με-

ταναστών, επιχειρήσεις «σκούπα» σε καταλήψεις, τρομοκρατικές αστυνομικές έφοδοι και προσαγωγές (π.χ. Εξάρχεια) κ.α., με αποκορύφωμα τα βασανιστήρια, ως μέσο εδραίωσης του φόβου και ενσωμάτωσης κάθε είδους καταστολής στην κοινωνία που βαδίζει, ολοταχώς, προς το ναδίρ της εξόντωσης.

Είναι επιτακτική η ανάγκη να βάλουμε φρένο στην κτηνωδία του κράτους «έκτακτης ανάγκης», να σταματήσουμε το αίσχος των βασανιστηρίων και όλων των μορφών καταστολής. Πρέπει να κινητοποιηθούμε με διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις για να επιβάλουμε τις ελευθερίες μας, να υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας και να σπάσουμε την τρομοκρατία της συγκυβέρνησης και του κρατικού μοχλού της.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Δημόσια Δωρεάν Παιδεία στο Εκτελεστικό Απόσπασμα

Να σταματήσουμε την καταστροφή του "Σχεδίου Αθηνά"

Συγγραφείς: Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2013

Σελίδες: 48

Τιμή: 2 ευρώ

Η νέα εποχή που έχουμε μπει, θέτει αμείλικτα ερωτήματα και απαιτεί ακριβείς απαντήσεις από μέρους της νεολαίας και των εργαζομένων και μάλιστα πολύ σύντομα [...] Μέσα σ' αυτό το περιβάλλον, το φοιτητικό κίνημα δείχνει μέχρι στιγμής «αμήχανο» και με μια πρώτη ματιά φαίνεται να μην έχει σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, τόσο σε σχέση με το αγωνιστικό παρελθόν του, όσο και με το ρόλο που του αντιστοιχεί σήμερα, σαν ένα μαζικό και οργανωμένο κομμάτι της νεολαίας.

Η αλήθεια είναι ότι το φοιτητικό κίνημα βρίσκεται μπροστά σε μια καμπί. Όλος ο κόσμος πάνω στον οποίο οικοδομήθηκε και ανέπτυξε τους αγώνες του γκρεμίζεται, και μάλιστα με εκπληκτική ταχύτητα. Το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, το οποίο μαζί με τους σκληρούς αγώνες και κυρίως την εξέγερση του Πολυτεχνείου, αποτέλεσε τη βάση για τη μαζικοποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης και ειδικά της τριτοβάθμιας, έχει μειωθεί στο μισό και ακόμη παρακάτω. Επομένως, ένα «καθαρόαιμο» φοιτητικό κίνημα, που θα ασχολείται μόνο με τα ζητή-

ματα εντός των τειχών του πανεπιστημίου, δηλαδή θα αντιστέκεται στους νεοφιλελεύθερους νόμους για την εκπαίδευση ή θα ζητάει αύξηση των δαπανών γι' αυτήν, μπορούμε να πούμε ότι πλέον δεν έχει αντικειμενικά όχι μόνο λόγο αλλά και δυνατότητες ύπαρξης.

Αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι το φοιτητικό κίνημα έχει ολοκληρώσει τον ιστορικό του ρόλο, ότι δηλαδή κέρδισε κάποιες κατακτήσεις, «έπιασε το νήμα των αγώνων» σε περιόδους που αυτοί δεν ήταν συχνοί και τώρα με κάποιο μαγικό τρόπο δίνει απλά τη σκυτάλη στην εργατική τάξη και αυτό αποσύρεται στις δάφνες του. Το ακριβώς αντίθετο. Οι φοιτητές και η νεολαία (και η μαθητική και η εργαζόμενη/άνεργη) οφείλουν να παίξουν έναν ακόμη πιο σπουδαίο ρόλο στην εποχή που ήδη έχει ανοίξει, έναν ρόλο πολύ πιο δύσκολο και σύνθετο απ' αυτόν που είχαν μέχρι τώρα. Γι' αυτούς τους λόγους χρειάζεται μία προσεκτική ανάλυση για τον ρόλο, τους στόχους και την ανάπτυξη του φοιτητικού κινήματος.

Από την Εισαγωγή

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γρ.φεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Στις αρχές Φεβρουαρίου τέθηκε από την κυβέρνηση θέμα αλλαγής του νόμου 1264 του 1982. Ο ν.1264 είναι ο βασικός νόμος που ορίζει τα πιο στοιχειώδη θέματα που αφορούν τα Συνδικάτα και τα Σωματεία των μισθωτών, τη δομή, την οργάνωση, τη λειτουργία τους (Γενικές Συνελεύσεις, εκλογές κ.α.), τον τρόπο και τις διαδικασίες για την κήρυξη απεργιών, τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, την προστασία της συνδικαλιστικής δράσης αλλά και των συνδικαλιστικών στελεχών, τις συνδικαλιστικές άδειες κ.λπ.

Διάφορα παπαγαλάκια της κυβέρνησης και ο «υπουργός» Εργασίας, Ι. Βρούτσης, ξεκίνησαν δηλώσεις για «την ανάγκη αλλαγών στο συνδικαλιστικό κίνημα», «την ανάγκη προστασίας της κοινωνίας από απεργίες που αποφασίζουν κάποιες μειοψηφίες», «την ανάγκη προσαρμογής στις νέες συνθήκες» κ.α., και φυσικά δεν παρέλειψαν να μιλήσουν για «την ανάγκη σεβασμού στα δικαιώματα των εργαζομένων». Επίσημα και ανεπίσημα τέθηκαν από την πλευρά της κυβέρνησης τα εξής βασικά θέματα/αλλαγές:

— Για την οργάνωση, δομή και λειτουργία των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Τα Εργατικά Κέντρα θεωρούνται, από την Τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού, μια παρωχημένη μορφή οργάνωσης και κυρίως αμφισβητείται η δυνατότητά τους (που σήμερα διαθέτουν, με βάση τον ν.1264) να κηρύσσουν απεργίες.

— Για τον τρόπο λήψης απόφασης για την κήρυξη απεργίας. Θυμίζουμε ότι μέχρι τώρα, με βάση τον ν.1264, τα πρωτοβάθμια Σωματεία, μέσα από Γενική Συνέλευση και με την αναγκαία απαρτία αποφάσιζαν με ψηφοφορία τη διεξαγωγή απεργίας. Η αλλαγή που θέλουν οι Τροϊκανοί είναι η απόφαση για απεργία να παίρνεται όχι από την πλειοψηφία των παρόντων στη Γενική Συνέλευση, ούτε καν από την πλειοψηφία των μελών του Σωματείου, αλλά από την απόλυτη πλειοψηφία των εργαζομένων στην επιχείρηση — πράγμα που θα κάνει σχεδόν αδύνατη την κήρυξη απεργίας.

— Σε αυτή την κατεύθυνση, της κατάργησης στην πράξη του δικαιώματος στην απεργία, οδηγούν και οι φωνές τους ότι ένα μικρό Σωματείο δεν θα μπορεί να σταματάει τη λειτουργία μιας επιχείρησης, ακόμη και αν μαζικά αποφασίσει για απεργία. Με τον ν.1264 οποιοδήποτε Σωματείο μπορούσε να απεργήσει, όμως με τις «αλλαγές» που προωθούν οι Τροϊκανοί εσωτερικού και εξωτερικού, αυτό το δικαίωμα δεν θα είναι αυτονόητο για Σωματεία που δρουν σε επιχειρήσεις στις οποίες υπάρχουν και άλλα Σωματεία. Για παράδειγμα, μπορεί οι μηχανοδηγοί του μετρό να πάρουν απόφαση (μαζικότατη) για απεργία αλλά αν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι του μετρό δεν αποφασίσουν για απεργία και οι μηχανοδηγοί δεν αποτελούν την απόλυτη πλειοψηφία των εργαζομένων, τότε ούτε οι μηχανοδηγοί θα μπορούν να απεργούν!

— Για την ανταπεργία ή λοκ άουτ, δηλαδή για το «δικαίωμα» των εργοδοτών να κλείνουν την επιχείρησή τους, σε περίπτωση απεργίας των εργαζομένων. Ο ν.1264 το κατάργησε, καθώς προβλεπόταν από τον περιβόητο νόμο 330 του 1976, ενάντια στον οποίο είχαν γίνει πολύ μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις έως και συγκρούσεις. Τώρα οι Τροϊκανοί σκέφτονται να το επαναφέρουν.

— Τέλος, σε σχέση με το καθεστώς των συνδικαλιστικών αδειών. Οι υποστηρικτές των Μνημονίων, ρίχνοντας (παρπλανητικά) τόνους χολής ενάντια στα «προνόμια» των συνδικαλιστών των ΔΕΚΟ ως προς τις άδειές τους, για τις χιλιάδες εργατώρες, κυρίως στον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, οι οποίες «μοιράζονται» με αποφάσεις της διοίκησης των συνδικάτων «με απολύτως αδιαφανή τρόπο» κ.λπ., επιδιώκουν να καταργήσουν ή να πετσοκόψουν όλες τις συνδικαλιστικές άδειες που προβλέπει ο ν.1264. Ο τελευταίος προβλέπει ότι ο εργοδότης έχει την υποχρέωση να παρέχει: α) Στα μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής της πιο αντιπροσωπευτικής τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης άδεια απουσίας όσο χρόνο διαρκεί η θητεία τους. β) Στα μέλη των Διοικητικών Συμβουλίων των πιο αντιπροσωπευτικών δευτεροβάθμιων οργανώσεων άδεια απουσίας ως 9 μέρες τον μήνα και ως 15 για τον πρόεδρο, αντιπρόεδρο, γεν. γραμματέα και ταμία. γ) Στους πρόεδρο, αντιπρόεδρο, γενικό γραμματέα των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστι-

κών οργανώσεων άδεια απουσίας έως 5 μέρες τον μήνα, αν τα μέλη τους είναι 500 και πάνω, και ως τρεις μέρες αν είναι λιγότερα. δ) Στους αντιπροσώπους στις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες οργανώσεις, άδεια απουσίας για όλη τη διάρκεια συνεδρίων όπου συμμετέχουν».

Η «συζήτηση» άνοιξε συνειδητά από την κυβέρνηση, γιατί θέλουν να μετρήσουν τις διαθέσεις ή τις αντιστάσεις και ταυτόχρονα να καλλιεργήσουν το έδαφος για να προχωρήσουν σε ένα τέτοιο νομοσχέδιο.

Για την Τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού, η κατάργηση, αλλαγή ή αναθεώρηση του ν.1264 και αυτών που σηματοδοτούσε είναι μονόδρομος, προαποφασισμένη και συμφωνημένη. Το νομοθέτημα που θα φέρουν θα είναι πολύ χειρότερο από αυτά που έχουν ήδη δημοσιεύσει. Για παράδειγμα, σε σχέση με την ανταπεργία, ο ν.1264 απαγόρευε ρητά και την πρόσληψη απεργοσπαστών, πράγμα που θέλουν να αλλάξουν. Επίσης, σε σχέση με τις συνδικαλιστικές άδειες, στον ν.1264 αυτές ήταν μέρος μιας ενότητας διατάξεων που ρητά προστάτευαν τόσο τα συνδικαλιστικά στελέχη (από απόλυση κ.λπ.) όσο και τη συνδικαλιστική δράση ενός Σωματείου ή οποιοδήποτε εργαζόμενου. Δηλαδή, ο ν.1264 (που είχε και αντεργατικές διατάξεις) προστάτευε (νομικά-θεσμικά), τη δυνατότητα της όποιας ατομικής ή συλλογικής διεκδίκησης.

Η επίθεση αυτή στα πιο στοιχειώδη συνδικαλιστικά δικαιώματα είναι συνέχεια των Μνημονίων αλλά και προϋπόθεση ταυτόχρονα για την πλήρη εφαρμογή τους. Το να τσακίσουν οι Τροϊκανοί κάθε δυνατότητα αντίστασης των εργαζομένων και του εργατικού κινήματος, το να συντρίψουν τα Συνδικάτα ή έστω να τα απονεκρώσουν είναι η μοναδική εγγύηση για να σώσουν τα κεφάλια τους. Δεν θα τους περάσει!

— Πια τον τρόπο λήψης απόφασης για την κήρυξη απεργίας. Θυμίζουμε ότι μέχρι τώρα, με βάση τον ν.1264, τα πρωτοβάθμια Σωματεία, μέσα από Γενική Συνέλευση και με την αναγκαία απαρτία αποφάσιζαν με ψηφοφορία τη διεξαγωγή απεργίας. Η αλλαγή που θέλουν οι Τροϊκανοί είναι η απόφαση για απεργία να παίρνεται όχι από την πλειοψηφία των παρόντων στη Γενική Συνέλευση, ούτε καν από την πλειοψηφία των μελών του Σωματείου, αλλά από την απόλυτη πλειοψηφία των εργαζομένων στην επιχείρηση — πράγμα που θα κάνει σχεδόν αδύνατη την κήρυξη απεργίας.

— Σε αυτή την κατεύθυνση, της κατάργησης στην πράξη του δικαιώματος στην απεργία, οδηγούν και οι φωνές τους ότι ένα μικρό Σωματείο δεν θα μπορεί να σταματάει τη λειτουργία μιας επιχείρησης, ακόμη και αν μαζικά αποφασίσει για απεργία. Με τον ν.1264 οποιοδήποτε Σωματείο μπορούσε να απεργήσει, όμως με τις «αλλαγές» που προωθούν οι Τροϊκανοί εσωτερικού και εξωτερικού, αυτό το δικαίωμα δεν θα είναι αυτονόητο για Σωματεία που δρουν σε επιχειρήσεις στις οποίες υπάρχουν και άλλα Σωματεία. Για παράδειγμα, μπορεί οι μηχανοδηγοί του μετρό να πάρουν απόφαση (μαζικότατη) για απεργία αλλά αν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι του μετρό δεν αποφασίσουν για απεργία και οι μηχανοδηγοί δεν αποτελούν την απόλυτη πλειοψηφία των εργαζομένων, τότε ούτε οι μηχανοδηγοί θα μπορούν να απεργούν!

— Για την ανταπεργία ή λοκ άουτ, δηλαδή για το «δικαίωμα» των εργοδοτών να κλείνουν την επιχείρησή τους, σε περίπτωση απεργίας των εργαζομένων. Ο ν.1264 το κατάργησε, καθώς προβλεπόταν από τον περιβόητο νόμο 330 του 1976, ενάντια στον οποίο είχαν γίνει πολύ μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις έως και συγκρούσεις. Τώρα οι Τροϊκανοί σκέφτονται να το επαναφέρουν.

— Τέλος, σε σχέση με το καθεστώς των συνδικαλιστικών αδειών. Οι υποστηρικτές των Μνημονίων, ρίχνοντας (παρπλανητικά) τόνους χολής ενάντια στα «προνόμια» των συνδικαλιστών των ΔΕΚΟ ως προς τις άδειές τους, για τις χιλιάδες εργατώρες, κυρίως στον δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα, οι οποίες «μοιράζονται» με αποφάσεις της διοίκησης των συνδικάτων «με απολύτως αδιαφανή τρόπο» κ.λπ., επιδιώκουν να καταργήσουν ή να πετσοκόψουν όλες τις συνδικαλιστικές άδειες που προβλέπει ο ν.1264. Ο τελευταίος προβλέπει ότι ο εργοδότης έχει την υποχρέωση να παρέχει: α) Στα μέλη της Εκτελεστικής Επιτροπής της πιο αντιπροσωπευτικής τριτοβάθμιας συνδικαλιστικής οργάνωσης άδεια απουσίας όσο χρόνο διαρκεί η θητεία τους. β) Στα μέλη των Διοικητικών Συμβουλίων των πιο αντιπροσωπευτικών δευτεροβάθμιων οργανώσεων άδεια απουσίας ως 9 μέρες τον μήνα και ως 15 για τον πρόεδρο, αντιπρόεδρο, γεν. γραμματέα και ταμία. γ) Στους πρόεδρο, αντιπρόεδρο, γενικό γραμματέα των πρωτοβάθμιων συνδικαλιστι-

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σχεδόν δύο χρόνια πριν, πολλοί Σύριοι άρχισαν να εγκαταλείπουν τη χώρα τους, όταν οι δυνάμεις του προέδρου Άσαντ ξεκίνησαν τη μαζική καταστολή των αντικαθεστωτικών κινητοποιήσεων. Έκτοτε, η εξέλιξη της λαϊκής εξέγερσης σε ανοιχτή ένοπλη σύγκρουση μεταξύ αντικαθεστωτικών ανταρτών και καθεστωτικών δυνάμεων (και με την σχεδόν ανοιχτή επέμβαση των ιμπεριαλιστών, για να ελέγξουν την μετά Άσαντ εποχή), έχει οδηγήσει σε οδυνηρή κλιμάκωση της βίας. Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, συνολικά 70.000 άνθρωποι έχουν σκοτωθεί. Η Ύπατη Αρμοστέα του ΟΗΕ αναφέρει ότι η έξοδος σύριων προσφύγων έχει αυξηθεί δραματικά από τις αρχές του έτους. Από την 1/1/2013, 400.000 έχουν εγκαταλείψει τη Συρία και συνολικά έχουν ξεπεράσει το 1 εκ. αυτοί που βρήκαν προσωρινό καταφύγιο σε Τουρκία, Λίβανο, Ιορδανία, Αίγυπτο και Ιράκ. Σύμφωνα με την Υπηρεσία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες (UNHCR), το 50% των προσφύγων είναι παιδιά, τα περισσότερα κάτω των 11 ετών.

Σε καλπάζουσα λευχαιμία μετατρέπεται η ανεργία στην Ελλάδα. Σύμφωνα με στοιχεία της Στατιστικής Υπηρεσίας, οι **άνεργοι** τον Δεκέμβριο ήταν πάνω από 1,3 εκ. (26,4%). Πράγμα που σημαίνει ότι μέσα σ' έναν χρόνο έχασαν τη δουλειά τους επιπλέον 263.000, καθώς τον Δεκέμβριο του 2011 το αντίστοιχο ποσοστό ήταν 21,4%. Το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ εκτιμά ότι η πραγματική ανεργία το 2013 θα διαμορφωθεί στο 29%, δηλαδή οι άνεργοι θα φτάσουν σχεδόν το 1,5 εκ. Υπενθυμίζεται ότι βάσει της ευρωπαϊκής νομοθεσίας για τον υπολογισμό της ανεργίας, αν κάποιος δουλεύει έστω και μία(!) ώρα την εβδομάδα θεωρείται «απασχολούμενος» και δεν προσμετράται στους ανέργους.

Πριν από δύο χρόνια, η **αμερικανική** κυβέρνηση ψήφισε νόμο για αυτόματες οριζόντιες **περικοπές** στις δημόσιες δαπάνες ύψους 85 δις μέχρι το τέλος του τρέχοντος οικονομικού έτους, και άλλων 1,2 τρις ως το 2021, με στόχο να μειωθεί το αμερικανικό χρέος. Η απόφαση τέθηκε επίσημα σε ισχύ την 1η Μαρτίου, ελλείψει συμφωνίας μεταξύ Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατών για μια εναλλακτική λύση. Ο ίδιος ο Ομπάμα παραδέχτηκε ότι έτσι θα πληγεί περαιτέρω η οικονομία και θα υπάρξουν δυσμενείς επιπτώσεις στο σύνολο της κοινωνίας. Οι περικοπές θα εφαρμοστούν σε διάρκεια 7 μηνών. Υπολογίζεται ότι 70.000 παιδιά θα στερηθούν την πρόσβαση στο νηπιαγωγείο και εκτιμάται ότι πολλές δημόσιες υπηρεσίες θα διακόψουν τη λειτουργία τους, καθώς τα μέτρα επιβάλλουν άδεια άνευ αποδοχών σε εκατοντάδες χιλιάδες υπαλλήλους. Περίπου 800.000 δημόσιοι υπάλληλοι θα δουν τους επόμενους μήνες τους μισθούς τους να μειώνονται και η μεγαλύτερη οικονομία του πλανήτη θα επανέλθει σε ύφεση.

Αγροτικές κινητοποιήσεις: αποτέλεσμα μηδέν;

Από τα μέσα Ιανουαρίου ως τις αρχές Μάρτη οι αγρότες βρίσκονταν σε κινητοποίηση. Στις 24/1 τα πρώτα τρακτέρ βγαίνουν στους δρόμους, μετά από σύσκεψη στον Παλαμά Καρδίτσας. Σ' όλη την Ελλάδα στήθηκαν περισσότερα από 70 μπλόκα, με κυρίαρχο της Νίκαιας στη Λάρισα.

Τα βασικά αιτήματα αφορούσαν τη μείωση του κόστους παραγωγής. Αφορολόγητο πετρέλαιο (να μην μειωθεί η επιστροφή του ειδικού φόρου κατανάλωσης), φθηνότερο ηλεκτρικό ρεύμα, επιδότηση των ζωοτροφών στους μικρομεσαίους αγρότες και να αποδοθούν οι αποζημιώσεις.

Η Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ), που εφαρμόστηκε με την είσοδο της Ελλάδος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, είναι μια από τις κύριες αιτίες διάλυσης του αγροτικού τομέα. Όλα αυτά τα χρόνια αντί να επιδοτήσουν την παραγωγή, επιδοτούσαν την τιμή των αγροτικών προϊόντων, με απο-

τέλεσμα να πλουτίζουν οι μεσάζοντες και οι μεγαλο-αγρότες (με μεγάλες εκτάσεις γης).

Με το σημερινό κόστος παραγωγής, για να μπορέσει να επιβιώσει κάποιος με κύρια απασχόληση τη γεωργία θα πρέπει να κατέχει πάνω από 100 στρέμματα γης και περίπου 10 με 15 χιλιάδες ευρώ για τα βασικά έξοδα (πετρέλαιο, σπόρους και λιπάσματα), ανάλογα με το είδος της καλλιέργειας. Τα προηγούμενα χρόνια αυτό το κόστος καλυπτόταν από τις επιδοτήσεις και από τα δάνεια της Αγροτικής Τράπεζας. Όμως οι επιδοτήσεις σταμάτησαν και η Αγροτική Τράπεζα πουλήθηκε.

Για ένα κομμάτι των αγροτών, αυτή τη φορά πρόκειται για αγώνα επιβίωσης. Τα μπλόκα ήταν μαζικά και μαχητικά. Έγιναν συμβολικοί αποκλεισμοί δρόμων, διάρκειας 15 λεπτών ως δύο ωρών, μοιράστηκαν τρόφιμα σε πολίτες και διερχόμενους οδηγούς, κατέβηκαν μπάρες διόδων, έγιναν συλλαλητήρια, συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, συμβολικοί αποκλεισμοί ΔΕΗ, Εφοριών και του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης. Αυτή η αγωνιστική διάθεση φάνηκε να σπάει, τουλάχιστον προς στιγμή, την απομονωτική πολιτική των προηγούμενων χρόνων.

Στο εσωτερικό του κινήματος, την πρωτοκαθεδρία είχε το ΚΚΕ, καθώς ήταν η μονή συγκροτημένη δύναμη πέρα απ' τους γνωστούς αγροτοπατέρες των κυβερνήσεων κομμάτων. Όμως, το μόνο σχέδιο αγώνα ήταν να προβλη-

θούν όσο το δυνατόν περισσότερα αιτήματα, με τη λογική «ό,τι κι αν μας δώσουν, θα είναι νίκη» και να γίνουν συναντήσεις με τους υπουργούς και τον πρωθυπουργό.

Η πρώτη αποδυνάμωση του αγώνα ήρθε όταν οι ροδακινοπαραγωγοί πήραν μέρος από τα χρωστούμενα 7 μηνών από συνεταιριστικές βιομηχανίες. Με την πρώτη «δέσμευση» από τον υφυπουργό Οικονομικών Πάνη Μαυραγάνη και τον αναπληρωτή υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης Μάξιμο Χαρακόπουλο, το Πανελλήνιο Συντονιστικό Όργανο και η Ομοσπονδία Αγροτικών Συλλόγων αποφάσισα λήξη του αγώνα, μιλώντας ακόμα και για νίκη.

Στην ουσία κατάφεραν να πάρουν μόνο λόγια και πιο συγκεκριμένα λόγια για θεσμοθέτηση ειδικής «μαγνητικής κάρτας». Εφόσον υλοποιηθεί, κάθε αγρότης θα προμηθεύεται αγροτικό πετρέλαιο κίνησης για το όχημά του από πρατήριο της επιλογής του στη συμβατική τιμή. Με την έκδοση απόδειξης, θα ενημερώνεται αυτομάτως το ΚΕΠΥΟ για τη συναλλαγή, ενώ θα γίνεται έλεγχος μέσω ΟΣΔΕ ώστε να προκύπτει και η ποσότητα πετρελαίου. Απαραίτητη προϋπόθεση να είναι αγρότης στο κύριο επάγγελμα. Λόγια επίσης για αγροτικό τιμολόγιο νυχτερινού ρεύματος από το 2014. Λόγια και υπό προϋποθέσεις για συνταξιοδότηση πριν τα 67. Ενώ για την υλοποίηση των παραπάνω θα γίνει άμεση... συγκρότηση επιτροπής.

Αν οι αγρότες δεν καταλάβουν πως πρέπει να ξεφύγουν από τις υποσχέσεις των πολιτικών της ήττας και τις λογικές του απομονωτισμού, αν δεν ενωθούν με την υπόλοιπη κοινωνία και με το εργατικό κίνημα, δεν θα μπορέσουν να επιβάλλουν τις λύσεις που χρειάζεται ο αγροτικός τομέας και να επιβιώσουν.

Η Γενική Απεργία στις 20 Φλεβάρη

Στις 20/2 πραγματοποιήθηκε η 24η γενική απεργία που είχαν προκηρύξει ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ, με βασικό άξονα την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων και την αντιμετώπιση της ανεργίας.

Η απεργιακή διαδήλωση στην Αθήνα ήταν αρκετά μαζική (ίσως πάνω από 80.000 κόσμου), ενώ σε πολλούς εργασιακούς χώρους η συμμετοχή ήταν καθολική (ναυπηγοεπισκευαστικές ζώνες, ναυπηγεία, ΔΕΚΟ, γιατροί, νοσηλευτικό προσωπικό, ΟΤΑ, τραπεζοϋπάλληλοι κ.λπ.).

Ωστόσο, το κομμάτι που διαδήλωνε οργανωμένα μέσα από σωματεία και ομοσπονδίες ήταν μάλλον μικρό. Μεγάλα ήταν τα μπλοκ των εκπαιδευτικών, ενώ συμμετείχαν αρκετά μαζικά και συνελεύσεις γειτονιών και φοιτητές, καθώς και αγρότες με τα τρακτέρ τους.

Η ΓΣΕΕ (στο Πεδίο του Άρεως) είχε πάρα πολύ λίγο κόσμο, ενώ για μια ακόμα φορά ο κυριότερος όγκος των διαδηλωτών συγκεντρώθηκε στο Μουσείο, δείχνοντας την απαξίωση των γραφειοκρατών. Αισθητή ήταν η απουσία του αναρχικού χώρου (πλην εξαιρέσεων). Το ΠΑΜΕ είχε κινητοποιήσει αρκετό κόσμο, αλλά αναλώθηκε για ακόμα μια φορά στη γνωστή απομονωτική τακτική του (χωριστή συγκέντρωση και πορεία).

Η στιγμή όπου προκηρύχθηκε αυτή η απεργία αντικειμενικά ήταν σημαντική. Πρώτον, γιατί έρχοταν μετά από δύο χουντικού τύπου επιτάξεις απεργιών (Μετρό και ναυτεργάτες). Εδώ βέβαια φαίνεται καθαρά και η προδοτική στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που δεν κήρυξε έγκαιρα αυτή τη γενική απεργία ει-

δικά όταν ήταν σε εξέλιξη η απεργία στο Μετρό, ώστε να μπορέσει όλη η εργατική τάξη ενωμένη να μην επιτρέψει να περάσει η επίταξη. Δεύτερο, γιατί η ανεργία καλπάζει, σπέρνοντας απόγνωση αλλά και αγανάκτηση. Τρίτο, γιατί η συγκυβέρνηση ετοιμάζει νέες επιθέσεις (συλλογικές συμβάσεις και κατώτατος μισθός, απολύσεις στο δημόσιο κ.α.), ίσως και νέα έκτακτα μέτρα αλλά και απαγορεύσεις διαδηλώσεων, καταλήψεων, επεμβάσεις στα σωματεία και άλλα μέτρα κατάργησης των δημοκρατικών ελευθεριών.

Απ' αυτή την άποψη, η απεργία, ιδιαίτερα όπως προκηρύχθηκε (χωρίς ουσιαστική προετοιμασία και σχέδιο κλιμάκωσης), ήταν αναντίστοιχη με την περίοδο. Και έτσι αυτό που την χαρακτήριζε ήταν το βουβό ερώτημα που πλανιόταν: **Και τώρα, τι κάνουμε;** Πατί είναι φανερό το πλήρες αδιέξοδο της τακτικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που κηρύσσει ξεκάφρωτες κινητοποιήσεις από υποχρέωση, χωρίς να πιστεύει στις δυνάμεις των εργαζομένων, στην ανάγκη ν' ανατρέψουμε συγκυβέρνηση, Τρόικα και Μνημόνια με αγώνες διαρκείας. Αλλά και ταυτόχρονα δεν είναι άμεσα ορατή η δημιουργία ενός άλλου πόλου ανασυγκρότησης του κινήματος. Με αποτέλεσμα τη δημιουργία σύγχυσης στις γραμμές των εργαζομένων και του εργατικού κινήματος.

Πρέπει επίσης να σημειώσουμε την έντονη παρουσία της αστυνομίας, που αν και «διακριτική», επιβεβαιώνει την τακτική του «διαδήλωσε (προς το παρόν...) αλλά κάτσε καλά», συμπληρώνοντας την ανοιχτή τρομοκρατία των επιτάξεων και του κράτους έκτακτης ανάγκης.

Άνοιγμα των γραφείων της Χρυσής Αυγής στο κέντρο της Αθήνας

Πορεία πραγματοποιήθηκε στους Αμπελόκηπους στις 10/2, με την συμμετοχή οργανώσεων και πολιτικών κομμάτων, που έφτασε τα 1.500 άτομα, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τα νέα κεντρικά γραφεία που άνοιξε η Χρυσή Αυγή στην περιοχή, στη λεωφόρο Μεσογείων, πολύ κοντά στην σχολή της αστυνομίας, την σχολή των ΜΑΤ, το υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη», τη ΓΑΔΑ και το υπουργείο Εθνικής Άμυνας.

Οι δυνάμεις καταστολής είχαν κλείσει όλους τους δρόμους που οδηγούσαν στα νέα γραφεία των Χρυσαιγυτών, αποκλείοντας έτσι τη διαδήλωση από το σημείο προορισμού της και δείχνοντας για ακόμα μια φορά ότι πίσω από το πρόσημα της «τήρησης της τάξης» στην πραγματικότητα προστατεύει τους Χρυσαιγυτές.

Τα γραφεία των Χρυσαιγυτών είναι ορμητήρια των ταγμάτων εφόδου ενάντια σε μετανάστες και αγωνιστές, κέντρα οργάνωσης ρατσιστικών και φασιστικών επιθέσεων. Γι' αυτό, τα εγκαίνια των γραφείων τους, ειδικά σε μια περιοχή τόσο κομβική για το αστικό κράτος, πρέπει ν' αποτελέσει αιτία πλατιάς κινητοποίησης του εργατικού και νεολαϊστικού κινήματος. Οι νεοναζί, όπου εμφανίζονται, πρέπει να είναι ανεπιθύμητοι.

Η συμμορία της Χρυσής Αυγής, αυτής της **φασιστικής-ναζιστικής συμμορίας**, με τις τραμπούκικες εμφανίσεις και **δολοφονικές επιθέσεις** της, επιχειρεί να σπείρει ένα κλίμα μίσους και φόβου, σε γειτονιές, σχολεία, νοσοκομεία κ.α. ενάντια στους μετανάστες, στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, στους συνδικαλιστές, σ' όποιον αντιστέκεται. Όχι μόνο δεν είναι «αντισυστημικοί», όπως εμφανίζονται, αλλά θέλουν να παγιοθούν ως το μακρύ χέρι των κρατικών μηχανισμών καταστολής. Προπαγανδίζουν και διεξάγουν έναν πόλεμο ανάμεσα στα ίδια τα θύματα της κρίσης και των μνημονιακών πολιτικών, ειδικά τα πιο αδύναμα, και υπερασπίζονται με κάθε τρόπο τα αφεντικά π.χ. αναλαμβάνοντας να βρουν δουλειά σχεδόν τζάμπα «μόνο σε Έλληνες».

Ωστόσο, είναι το ίδιο το κράτος «έκτακτης ανάγκης», η θεσμοποιημένη καταστολή που ανοίγει τον δρόμο στο χρυσαιγυτικό αλχημικό. Αυτοί δηλαδή που βασανίζουν μετανάστες και αγωνιστές στα αστυνομικά τμήματα, που φτιάχουν στρατόπεδα συγκέντρωσης, που έχουν θεσμοποιήσει τα πογκρόμ, που επιστρατεύουν απεργούς. Είναι όλοι αυτοί που σπλίζουν και το χέρι των ρατσιστών δολοφόνων μεταναστών.

Απέναντι σ' όλους αυτούς, που καταργούν καθημερινά την ίδια τους τη νομιμότητα, δεν χωρούν αυταπάτες. Είναι καταστροφική η πολιτική ότι η Χ.Α. μπορεί να αντιμετωπιστεί διαμέσου των «δημοκρατικών» αστικών θεσμών (επερωτήσεις στη Βουλή, καταδίκη και απομόνωσή της στα λόγια ή στις εκλογές κ.λπ.). Τα μνημόνια, ο κατασταλτικός μηχανισμός και οι φασιστικές συμμορίες μόνο με **την δράση, την αυτοάμυνα και την αυτοοργάνωση του εργατικού κινήματος** μπορούν να αντιμετωπιστούν νικηφόρα.

Σκουριές Χαλκιδικής

Ο αγώνας θα νικήσει την «κατοχή» και τον στρατιωτικό νόμο

Οι κάτοικοι των Σκουριών Χαλκιδικής συνεχίζουν τον ανυποχώρητο αγώνα ενάντια στη λειτουργία μεταλλείων χρυσού στην περιοχή, παρά την ένταση της καταστολής. Και ήδη έχουν μία πρώτη νίκη. Η κυβέρνηση, τρομαγμένη από το κίνημα, κάνει πίσω στην επένδυση χρυσού της Αλεξανδρούπολης, προτού καν οι κάτοικοι εκεί αρχίσουν ν' αντιδρούν δυναμικά. Σε λίγο η βάρβαρη συγκυβέρνηση θα «ανακαλύψει» ότι και στην Χαλκιδική η επένδυση δεν θα προχωρήσει!

Βάρβαρη καταστολή

Με αφορμή τον εμπρησμό μερικών μηχανημάτων της εταιρίας «Ελληνικός Χρυσός» στις Σκουριές, τα ξημερώματα της 17ης Φλεβάρη, η διεύθυνση της εταιρίας, με πλήρη ομοψυχία και σύμπραξη της κυβέρνησης, εξαπέλυσε εναντίον των κατοίκων μια βάρβαρη επίθεση. Η αστυνομία, με πρόσχημα τη διερεύνηση της υπόθεσης, προχωρά σωρηδόν σε προσαγωγές «υπόπτων» και έρευνες σε σπίτια. Χαρακτηριστικά, τα ξημερώματα Σαββάτου 23/2, ενόψει της διαδήλωσης της Κυριακής, προσήχθησαν στην Ασφάλεια Πολυγύρου τρεις κάτοικοι της Ιερισσού. Δεν επιτρεπόταν ούτε στους δικηγόρους να επικοινωνήσουν μαζί τους και αφήθηκαν ελεύθεροι στις 8:30 το βράδυ! Το επόμενο πρωί, 4.000 περίπου κάτοικοι της Χαλκιδικής και αλληλέγγυοι κατέβηκαν σε διαδήλωση με προσυγκέντρωση στην Ιερισσό και συγκέντρωση στη Μεγάλη Παναγιά. Οι διαδηλωτές ξυλοκοπήθηκαν άγρια και πνίγηκαν στα χημικά από την αστυνομία. Το ίδιο απόγευμα όμως πραγματοποιήσαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τις προσαγωγές, μπροστά από τα

αστυνομικά τμήματα του Πολυγύρου και της Ιερισσού.

Αδυνατώντας να κάμψει την αντίσταση των κατοίκων, η εταιρία «Ελληνικός Χρυσός» επιχειρήσε να τους διχάσει, οργανώνοντας μεταξύ άλλων και αντι-συγκέντρωση υπέρ του έργου, όπου μίλησε και ο βουλευτής της ΝΔ Άδωνις Γεωργιάδης. Στη συγκέντρωση παραβρέθηκαν περίπου 1.500 κάτοικοι (μαζί με ανθρώπους της επιχείρησης). Την επένδυση, με πρόσχημα τις 1.200 θέσεις εργασίας που δημιουργεί, υποστήριξε και η πολυημέρη ηγεσία της ΓΣΕΕ.

Εκμεταλλεζόμενη αυτή την κατάσταση, η κυβέρνηση εντείνει τη βαρβαρότητα. Η αστυνομία εισβάλλει σε σπίτια δήθεν αναζητώντας τους «εμπρηστές». Χωρίς κανένα πρόσχημα, καλεί σε ανάκριση ακόμη και ανήλικους, μόνο και μόνο για να εκφοβίσει και να ταπεινώσει τους κατοίκους. Ο Μεσαίωνας έχει επιστρέψει και η βασική αρχή του δικαίου έχει αντιστραφεί: οι κάτοικοι πρέπει ν' αποδεικνύουν ότι είναι αθώοι και όχι οι δικαστικές αρχές ότι είναι ένοχοι για ο,τιδήποτε! Ταυτόχρονα παραβιάζεται κάθε προστασία προσωπικού δεδομένου: η αστυνομία παίρνει DNA από τους κατοίκους χωρίς τη θέλησή τους και χωρίς ν' απαγγέλει κατηγορίες.

Στις 7/3 το πρωί, 6 διμοιρίες MAT περικύκλωσαν αιφνιδιαστικά το χωριό, όπως στα μαζικά μπλόκα των Ες-Ες στην κατοχή! Ετοιμάστηκαν να μπουν μέσα στο χωριό για να συλλάβουν υποτιθέεται καταζητούμενους, προφανώς ψάχνοντας από σπίτι σε σπίτι και χωρίς να έχουν κανένα ένταλμα. Όταν οι κάτοικοι διαμαρτυρήθηκαν, τα MAT άρχισαν να ρίχνουν δακρυγόνα και να τους χτυπούν αλύπητα. Τα δακρυγόνα έπεσαν και στην αυλή του σχολείου όπου εκείνη την ώρα διαμαρτύρονταν οι μαθητές. Αρκετοί μαθητές κοντέψουν να πνιγούν απ' τα δακρυγόνα και χρειάστηκε άμεση επέμβαση γιατρών. Ένα μωρό 11 μηνών νοσηλεύεται γιατί εισέπνευσε δακρυγόνο στο δωμάτιό του! Στο τέλος, ο ανεκδιήγητος εκπρόσωπος της αστυνομίας ισχυρίστηκε ότι «τα MAT έριξαν δακρυγόνα μόνο στη είσοδο του χωριού»!

Η ληστρική και θανατηφόρα «επένδυση» στη Χαλκιδική είναι το πρώτο δείγμα

της «ανάπτυξης» που μας ετοιμάζουν συγκυβέρνηση και Τρόικα. 1.200 θέσεις εργασίας με αμφίβολα δικαιώματα και πενιχρά κέρδη για το δημόσιο (τα δικαιώματα πουλήθηκαν έναντι 11 εκ. ευρώ, ενώ η αξία τους υπολογίζονταν στα 400 εκ. και η αξία του κοιτάσματος στα 1,2 δις, ενώ είναι ανυπολόγιστης αξίας η δασική περιοχή που παραχωρήθηκε) αντισταθίζουν την καταστροφή μιας ολόκληρης περιοχής, της αγροτικής παραγωγής και της υγείας των κατοίκων, προς χάριν των κερδών των συνεταιρίων της εταιρίας: του Μπόμπολα και της Ελ Ντοράντο.

Ωστόσο, ταυτόχρονα με την πάλη εναντίον του θανατηφόρου χρυσού, χρειάζεται και η υπεράσπιση των εργαζομένων που δουλεύουν στα μεταλλεία, και που απατεώνες επενδυτές και συγκυβέρνηση εκμεταλλεύονται την εργασιακή τους ανασφάλεια, για να τους διαιρούν από τον αγώνα των κατοίκων της περιοχής. Το κίνημα ενάντια στα μεταλλεία του θανάτου θα πρέπει να αγωνιστεί και για την απορρόφηση αυτών των εργαζομένων (π.χ. στους δήμους), ώστε κανένας να μην χάσει τη δουλειά του όταν κλείσει η επιχείρηση του θανάτου.

9 Μάρτη, Θεσσαλονίκη Μεγάλη αντιμνημονιακή διαδήλωση ενάντια στα μεταλλεία

Το Σάββατο 9/3 πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη μεγάλη διαδήλωση συμπαραστάσης στον αγώνα της Ιερισσού. Ξεκίνησε με 5.000 διαδηλωτές, κυρίως από κατοίκους της περιοχής. Πολύ γρήγορα όμως διογκώθηκε σε 15.000, ίσως και παραπάνω, με αθρόα προσέλευση εργαζομένων και νεολαίας, που βρήκαν την ευκαιρία να διαδηλώσουν εναντίον των μνημονίων και της τρομοκρατίας. Έτσι η διαδήλωση σχεδόν μετατράπηκε σε μια αντιμνημονιακή διαδήλωση του είδους των «αγανακτισμένων», όπου τα κυρίαρχα συνθήματα που φώναζε όλος ο κόσμος ήταν «Πάρτε το Μνημόνιο και φύγετε απ' εδώ. Πάρτε το χρυσό και φύγετε απ' εδώ», «Το κράτος τους αγωνιστές αποκαλεί αλήτες, αλήτες είναι τα MAT και οι ασφαλίτες», «Η χούντα δεν τελείωσε το '73» κ.α.

Ορδές των MAT, με εντολή της χουντικής συγκυβέρνησης, εισέβαλαν από το πρωί της Πέμπτης (7/3) στην Ιερισσό Χαλκιδικής και επιδίδονται σ' ένα πρωτοφανές όργιο καταστολής, αυταρχισμού και τρομοκρατίας με συλλήψεις και προσαγωγές κατοίκων, ακόμα και ανηλίκων μαθητών! Με την βαρβαρότητα των MAT, με τον αποκλεισμό του χωριού με κλούβες και με μπλόκα αστυνομικών, με την χρήση τεράστιων ποσοτήτων χημικών και δακρυγόνων ακόμη και μέσα στο σχολείο του χωριού, με συλλήψεις δεκάδων κατοίκων ακόμη και μέσα από τα σπίτια τους, με την καταπάτηση και των πιο στοιχειωδών δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων, προσπαθούν να κάμψουν την αντίσταση των πολιτών της Ιερισσού και ολόκληρης της Χαλκιδικής.

Τα κάνει όλα αυτά η κυβέρνηση των δοσίλογων γιατί θέλει να επιβάλλει την πολιτική της και να προστατεύσει τα βρώμικα συμφέροντα της εταιρίας «Ελληνικός Χρυσός» σε βάρος των ζωτικών συμφερόντων της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού της Χαλκιδικής. Χρησιμοποιεί πρωτοφανή ψέματα προκειμένου να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό, ότι δήθεν η «Ελληνικός Χρυσός» είναι μια επένδυση που θα δημιουργήσει χιλιάδες θέσεις εργασίας. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ένα σκάνδαλο τεραστίων διαστάσεων, όπου εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα παραχωρούνται σε ημιτέτους έναντι ούτε πινακιού φακής, που θα προκαλέσει μη αναστρέψιμες καταστροφές στο περιβάλλον, σοβαρά προβλήματα στη δημόσια υγεία κ.λπ. Επιπλέον, θα καταστρέψει θέσεις εργασίας και δεν θα δημιουργήσει, όπως ισχυρίζονται η κυβέρνηση και οι υπάλληλοι της εταιρίας, όπως ο γνωστός από την υπόθεση του Πόρτο Καρράς Πάχτας, και το δημόσιο δεν θα κερδίσει ούτε ένα ευρώ! Είναι η ίδια τακτική που χρησιμοποιεί απέναντι στην συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής, κοινωνίας προκειμένου να περάσει την πολιτική της, να εφαρμόσει τα βάρβαρα μνημονιακά μέτρα και να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα μιας χούφτας καπιταλιστών, τραπεζιτών και κερδοσκόπων.

Η πρωτοφανής βία που χρησιμοποιεί ενάντια στους κατοίκους δεν πρέπει να περάσει. Όλοι στο πλευρό του δικαίου αγώνα των κατοίκων της Ιερισσού και της Χαλκιδικής. Ανυπακοή και εξέγερση παντού για την ανατροπή της χουντικής συγκυβέρνησης.

Το Π.Γ. της ΟΚΔΕ, 7 Μαρτίου 2013

Ιεράπετρα: Μια ολόκληρη πόλη ξεσηκώνεται διεκδικώντας τα δικαιώματά της

Στις αρχές Φλεβάρη και στα πλαίσια της εγκληματικής πολιτικής του μνημονίου, άρχισε στην Ιεράπετρα, όπως και σε πολλά άλλα μέρη της Ελλάδας, η αποψίλωση της πόλης από κάθε δημόσια υπηρεσία (Εφορία, Γραφείο Αλλοδαπών, Λιμεναρχείο, Μαθητική Εστία, ΔΕΗ, ΕΟΠΥΥ, ΤΟΕΒ κ.λπ). Παράλληλα, το νοσοκομείο της πόλης συγχωνεύεται με εκείνο του Αγίου Νικολάου και μετατρέπεται σε κέντρο υγείας, ενώ στα πλαίσια του σχεδίου «Αθηνά» καταργείται το ΤΕΙ Εμπορίας και Διαφήμισης με 400 ενεργούς φοιτητές. Σε ανάλογη κατάσταση, όσον αφορά το νοσοκομείο και τις υπηρεσίες, βρίσκεται και η τρίτη πόλη του νομού Λασιθίου, η Σητεία, ενώ και ο Άγιος Νικόλαος χάνει τα ΤΕΙ του και επιφορτίζεται με την εξυπηρέτηση ολόκληρου του νομού χωρίς την απαραίτητη υποδομή και προσωπικό.

Η παραπάνω εξέλιξη, πέρα από την καθημερινή ταλαιπωρία όσων εργαζομένων διατήρησαν τις θέσεις τους αλλά μετακινήθηκαν στον Άγ. Νικόλαο, υποχρεώνει τους 35.000 κατοίκους της Ιεράπετρας, που ασχολούνται κυρίως με τη γεωργία και δευτερευόντως με τον τουρισμό, να καταφεύγουν στον Άγιο Νικόλαο (που απέχει 35 χιλιόμετρα σε ένα άθλιο οδικό δίκτυο) για τα πάντα: από την πληρωμή

ενός παράβολου μέχρι την εξυπηρέτηση από τον ΕΟΠΥΥ και την περίθαλψη ενός συγγενή, με ό,τι αυτό συνεπάγεται σε έξοδα, χάσιμο χρόνου, ταλαιπωρία, ακόμα και ανθρώπινες ζωές. Σημαίνει, επιπλέον, ραγδαία υποβάθμιση και φτωχοποίηση της περιοχής, που καταδικάζεται να επιστρέψει σε προπολεμικές συνθήκες υποδομής και παροχής υπηρεσιών.

Το σοκ, που ήρθε να προστεθεί στην αγανάκτηση από τον καταγισμό των βάρβαρων μνημονιακών μέτρων, οδήγησε σε μια πρωτοφανή κινητοποίηση των κατοίκων της Ιεράπετρας. Καταρχήν, επαναδραστηριοποιήθηκε άμεσα η Επιτροπή Αγώνα που είχε οργανώσει και κρατήσει, πριν δύο σχεδόν χρόνια, τη 16ήμερη κατάληψη του Δημαρχείου της πόλης, με αίτημα τη διατήρηση και στελέχωση του νοσοκομείου. Διευρύνθηκε ταχύτατα, έγινε Ανοιχτή Επιτροπή Αγώνα Ιεράπετρας, περιέλαβε όλα τα τρέχοντα ζητήματα και απαίτησε την ανατροπή των βάνουρων μνημονιακών πολιτικών που οδηγούν στην ερημοποίηση του τόπου. Απαίτησε, επίσης, την παραίτηση της Δημοτικής Αρχής, ως τη μόνη πολιτική πίεση που αναλογεί στο μέγεθος της καταστροφής που επιχειρείται.

Η ανταπόκριση ήταν εντυπωσιακή, με συνελύσεις 300 και πλέον ανθρώπων, που επί

ώρες παρακολουθούσαν και συμμετείχαν, συχνά όρθιοι, στην προσπάθεια οργάνωσης των κινητοποιήσεων από εμάς τους ίδιους. Μεγάλη ήταν και η συμμετοχή των φοιτητών του υπό κατάργηση ΤΕΙ, που από την πρώτη στιγμή σύνδεσαν τον αγώνα τους με την τοπική κοινωνία. Από τις συνελεύσεις αποφασίστηκαν και πραγματοποιήθηκαν οι δύο μεγαλύτερες κινητοποιήσεις που έχει γνωρίσει η πόλη (6/2 και 8/2), με συμμετοχή 3.000 και 5.000 ανθρώπων αντίστοιχα. Στη δεύτερη, όλα τα καταστήματα και οι υπηρεσίες της πόλης παρέμειναν κλειστά και υπήρξε αποκλεισμός όλων των τραπεζών από ομάδες διαδηλωτών. Αποφασίστηκε επίσης η συμμετοχή της Ιεράπετρας στο Πανλασιθιώτικο συλλαλητήριο (20/2) στα σύνορα του νομού με το νομό Ηρακλείου, το πρώτο κοινό συλλαλητήριο στα χρονικά του νομού, όπου επίσης η συμμετοχή του κόσμου ήταν εντυπωσιακή. Ακολούθησε πορεία στην πόλη του Ηρακλείου και κατάληψη του κτηρίου της 7^{ης} Υγειονομικής Περιφέρειας Κρήτης. Η κατάληψη, που κράτησε τρεις μέρες, με συμμετοχή, δυστυχώς, σχεδόν αποκλειστικά των κατοίκων και φοιτητών της Ιεράπετρας, κατάφερε να αποσπάσει έγγραφη δήλωση του διοικητή ότι θα προωθήσει το αίτημα αυτόνομης διοίκησης

των νοσοκομείων του Λασιθίου.

Πραγματοποιήθηκε επίσης κινητοποίηση των φοιτητών (28/2), με μεγάλη συμμετοχή των κατοίκων, μιας ανθρώπινης αλυσίδας 2-3 χιλιομέτρων που διέσχισε την πόλη, ενώ σε εξέλιξη βρίσκονται οι προσπάθειες συντονισμού τόσο με τις άλλες πόλεις του νομού, όσο και των φοιτητών με τα άλλα τριτοβάθμια ιδρύματα του νομού και της Κρήτης.

Η Δημοτική Αρχή, αφού απέτυχε να ελέγξει και να χρησιμοποιήσει την Επιτροπή Αγώνα, αφού σύρθηκε πίσω από τις αποφάσεις και τις κινητοποιήσεις της και έγινε φανερό ότι δεν μπορεί να πείσει πια τον κόσμο για τη διάθεσή της να υπερασπιστεί τον δήμο, προσπάθησε από τη μία να αναζωπυρώσει τον τοπικισμό των Ιεραπετριτών ενάντια στις άλλες πόλεις του νομού και από την άλλη να διαβάσει την Επιτροπή, παρουσιάζοντάς την ως υποκινούμενη από τον ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, όσο επιλέγει να αποφεύγει τη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία, το μόνο που καταφέρει είναι να συγκεντρώνει την οργή και την αγανάκτηση πάνω της, αποκαλύπτοντας το βρώμικο ρόλο που παίζει στην εφαρμογή των κυβερνητικών επιταγών.

■ Μαρία Κτιστάκη
μέλος Ανοιχτής Επιτροπής Αγώνα Ιεράπετρας

Αναβρασμός στη νεολαία Το σχέδιο «Αθηνά» αλλάζει... για να μείνει το ίδιο

Με την δημοσιοποίηση του σχεδίου «Αθηνά» στις 31/1, φοιτητές και σπουδαστές σ' όλη τη χώρα μπήκαν σ' έναν χορό κινητοποιήσεων και αγώνων, αντιδρώντας σ' αυτό το καταστροφικό νομοσχέδιο.

Το ΤΕΙ Θεσσαλονίκης βρίσκεται εδώ και τέσσερις εβδομάδες σε καθεστώς αναστολής λειτουργίας και οι σπουδαστές του μαζί με τους διοικητικούς υπαλλήλους έχουν προβεί σε δεκάδες κινητοποιήσεις (πορείες, άνοιγμα διοδίων, κλεισίματα δρόμων, εξωστρεφείς δράσεις κ.α.). Σε καταλήψεις διαρκείας έχουν προχωρήσει και οι φοιτητές της Αγγλικής και Γερμανικής Φιλολογίας του ΑΠΘ και του τμήματος Βαλκανικών Σπουδών στο Πανεπιστήμιο Μακεδονίας. Έντονος είναι οι αντιδράσεις και στα ΤΕΙ Λάρισας, Χαλκίδας, Ιονίου, Πειραιά, Πάτρας, Κοζάνης και σε πολλά άλλα. Σε καταλήψεις έχουν προχωρήσει και φοιτητές στη Σάμο, στην Κομοτηνή και στη Φιλοσοφική Αθήνας. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι φοιτητές κινητοποιούνται από κοινού με εργαζόμενους και καθηγητές των τμημάτων. Μαζική ήταν επίσης η

παρουσία φοιτητών από πολλά μέρη (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Χαλκίδα, Λάρισα, Καρδίτσα, Κοζάνη κ.α.) στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας μπροστά από το υπουργείο Παιδείας στις 28/2, όπου συγκεντρώθηκαν πάνω από 5.000.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) συμμετέχει ενεργά στις κινητοποιήσεις ενάντια στο σχέδιο «Αθηνά». Στις σχολές όπου παρεμβαίνουμε έγιναν καμπάνιες ενημέρωσης (κείμενα, αφίσες κ.λπ.) και προσπάθειες για πραγματοποίηση συνελεύσεων και καταλήψεων. Συμμετέχουμε σε πλαίσια με καταλήψεις διαρκείας στους συλλόγους της Αγγλικής Φιλολογίας ΑΠΘ και των Μηχανικών Πληροφοριακών και Επικοινωνιακών Συστημάτων στη Σάμο. Ακόμα πραγματοποιήθηκε κύκλος εκδηλώσεων σχετικά με το σχέδιο «Αθηνά» σε διάφορες πόλεις. Βασικός στόχος της παρέμβασης είναι να ενημερωθούν οι φοιτητές για τις καταστροφικές επιπτώσεις του σχεδίου «Αθηνά» και για την ανάγκη οικοδόμησης ενός μαχητικού κινήματος που θα το σταματήσει.

Τροποποιήσεις από τον φόβο εκρήξεων

Στις αρχές Μάρτη και κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων, η κυβέρνηση προχώρησε σε μερικές ασήμαντες τροποποιήσεις της πρώτης φάσης του σχεδίου «Αθηνά», προσπαθώντας να μετριάσει τις

αντιδράσεις. Το νέο σχέδιο προβλέπει διατήρηση κάποιων τμημάτων (ακυρώνοντας τη μετακίνηση ή συγχώνευσή τους, τουλάχιστον για φέτος) και μεταβατική λειτουργία 28 τμημάτων μέχρι το 2018. Δηλαδή θα λειτουργούν μέχρι τότε, οπότε θα αποφοιτήσει και ο τελευταίος σημερινός φοιτητής, και μετά τα τμήματα αυτά είτε θα εξαφανιστούν από το μηχανογραφικό είτε οι νέοι εισακτέοι τους θα φοιτούν σε άλλες πόλεις, όπως προέβλεπε το αρχικό σχέδιο «Αθηνά»! Αυτό σε μια προσπάθεια του υπουργείου να ξεμπερδεύει με τις αντιδράσεις των φοιτητών/καθηγητών/προσωπικού, που μετακινούνται σε άλλη πόλη.

Αλλά αυτές οι τροποποιήσεις είναι απλώς στάχτη στα μάτια, μια που οι κεντρικοί στόχοι παραμένουν: α) Καταστροφική μείωση των δαπανών για την εκπαίδευση και συρρίκνωση του εκπαιδευτικού μηχανισμού (υποδομές, καθηγητές, υπάλληλοι κ.α.). β) Κατακόρυφη μείωση του αριθμού των εισακτέων. γ) Μείωση του αριθμού των φοιτητών και εξαναγκαστική διακοπή των σπουδών. δ) Κατάργηση ουσιαστικά των πτυχίων και επαγγελματικών δικαιωμάτων (ακόμα και των μαθημάτων που κάποιος έχει ήδη περάσει στο τμήμα του). ε) Κατάργηση των δημοκρατικών, συνδικαλιστικών, πολιτικών ελευθεριών των φοιτητών και της νεολαίας.

Παρά τις τροποποιήσεις, είναι σίγουρο ότι ο αγώνας των φοιτητών και των καθηγητών θα συνεχιστεί. Επόμενος σταθμός για την κλιμάκωσή του θα είναι η νέα **πανελλαδική συγκέντρωση στο υπουργείο Παιδείας στις 14 Μάρτη**. Αυτό το έκτρωμα δεν πρέπει να περάσει!

■ Κώστας Κ.

Εκπαιδευτικοί: Νύχτα πέρασε και η αύξηση του ωραρίου

Στις 19 Φλεβάρη (το προηγούμενο βράδυ της γενικής απεργίας) ψηφίστηκε στη Βουλή η μείωση των αναπληρωτών μέσω της αύξησης των ωρών διδασκαλίας. Η διάταξη περιλαμβάνεται στο νομοσχέδιο για την επικαιροποίηση του Μεσοπρόθεσμου 2013-2016. Έτσι, οι εκπαιδευτικοί θα βρεθούμε αντιμέτωποι με αύξηση ωραρίου, με στόχο να εξοικονομηθούν 41,2 εκατομμύρια ευρώ για το 2013 και 61,8 εκατομμύρια για το 2014. Τα πιο ήπια σενάρια μιλούν για αύξηση κατά 2 με 3 ώρες την εβδομάδα για όλους. Για το σχολικό έτος 2013-14 οι διορισμοί μόνιμου προσωπικού θα είναι μηδενικοί και οι προσλήψεις αναπληρωτών εξαιρετικά περιορισμένες (από περίπου 12.000 φέτος μειώνονται σε 2.000).

Υποδείξεις από τον ΟΟΣΑ

Η απόφαση του υπουργείου Παιδείας για το ωράριο θα στηριχθεί και στην κατάπτυστη σχετική έκθεση του ΟΟΣΑ, που αναφέρει ψευδώς και μη λαμβάνοντας υπόψη τις γεωγραφικές συνθήκες, την ανάθεση διοικητικών εργασιών στους εκπαιδευτικούς αλλά και την εργασία στο σπίτι κ.α., ότι «οι Έλληνες καθηγητές δουλεύουν λιγότερο από τον μέσο όρο της Ευρώπης» και ότι «το κόστος ανά μαθητή στην Ελλάδα είναι υψηλό και αυτό εξαιτίας της αναλογίας μαθητών/εκπαιδευτικών». Μάλιστα προχωρά και σε πρόταση: «**Η Ελλάδα θα πρέπει να αυξήσει την εβδομαδιαία υποχρεωτική διδασκαλία κατά μέσο όρο 4 με 5 ώρες**».

Ήδη τα παπαγαλάκια των ΜΜΕ αρχίζουν να «εξειδικεύουν» σε ώρες την επικείμενη αύξηση ωραρίου, αλλά και να παρουσιάζουν τα χαλκευμένα στοιχεία του υπουργείου, κατασκευάζοντας τους εκπαιδευτικούς. Αυτή η νέα επίθεση στα εργασιακά μας δικαιώματα, μετά την εξαθλίωση των μισθών, θα σημαίνει εκτεταμένες μετακινήσεις ανά την Ελλάδα πλέον, συμπληρώσεις ωραρίων από σχολείο σε σχολείο σε επίπεδο περιφέρειας, διαθεσιμότητες, μετατάξεις και απολύσεις και θα πετάει οριστικά στο δρόμο τους αναπληρωτές και τους αδιόριστους.

Ιδρύεται η Αρχή για την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων

Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, στα πρότυπα της ΑΔΙΠ που αξιολογεί τα πανεπιστήμια, συγκροτεί το υπουργείο Παιδείας, παράλληλα με τη σύνταξη του Προεδρικού Διατάγματος για την «αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και του εκπαιδευτικού έργου». Παρότι η τροπολογία που κατατέθηκε αρχικά σε άσχετο νομοσχέδιο (του υπουργείου Περιβάλλοντος) τελικά αποσύρθηκε, προς το παρόν, ο υπουργός Παιδείας στήνει τους μηχανισμούς για μαζικές απολύσεις, για κατηγοριοποίηση και κλείσιμο σχολείων. Κύριο έργο της Αρχής θα είναι η αξιολόγηση των σχολικών μονάδων, μέσα από πενταμελείς Επιτροπές Αξιολόγησης Εκπαιδευτικού Έργου, που θα λειτουργούν σε κάθε διεύθυνση εκπαίδευσης. Οι αξιολογητές θα επιλέγονται από

μητρώο, στο οποίο θα περιλαμβάνονται υποχρεωτικά και αλλοδαποί εμπειρογνώμονες! Τα κριτήρια της αξιολόγησης θα είναι: ο βαθμός ανταπόκρισης στα προγράμματα του υπουργείου Παιδείας, τα μαθησιακά αποτελέσματα, η ποιότητα και η αποτελεσματικότητα του διδακτικού και εκπαιδευτικού έργου, όπως τεκμηριώνεται από την αξιολόγηση από μαθητές και γονείς, η καταλληλότητα(;) των προσόντων του διδακτικού προσωπικού, η ποιότητα των υποστηρικτικών υπηρεσιών (εργαστήρια, βιβλιοθήκες κ.ά.), η επιτυχία στη μείωση της μαθητικής διαρροής και φαινομένων ρατσισμού, βίας και εκφοβισμού.

Όλα αυτά έρχονται σε συνδυασμό με την υποχρηματοδότηση, τις συγχωνεύσεις σχολείων, τις τιμωρίες με αργία για απλή ΕΔΕ ή παραπομπή στα πειθαρχικά όργανα. Έτσι, επιχειρείται η διάλυση του δημόσιου σχολείου και η επιβολή ενός κλίματος τρομοκρατίας, ώστε να στρωθεί ο δρόμος για **μαζικές απολύσεις και στη δημόσια εκπαίδευση**.

Οι εκπαιδευτικοί, σε συμμαχία με όλους τους εργαζόμενους και τη νεολαία, πρέπει να αγωνιστούμε σκληρά, όπως ορίζουν οι καιροί και οι ανάγκες μας. Με γενική πολιτική απεργία διαρκείας να διώξουμε συγκυβέρνηση-Τρόικα, να σώσουμε το δημόσιο σχολείο και τα εργασιακά και δημοκρατικά μας δικαιώματα, να υπερασπίσουμε τις νέες γενιές.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Το Σχέδιο «Αθηνά» και το μαθητικό κίνημα

Το σχέδιο Αθηνά, που η τρικομματική κυβέρνηση ετοιμάζεται να εφαρμόσει στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, πέρα από το συνολικό χτύπημα που πρόκειται να επιφέρει στην παιδεία, αποτελεί και μια άτυπη κήρυξη πολέμου στους μαθητές. Κι αυτό όχι μόνο γιατί φέρνει μια απότομη μείωση των εισακτέων στα πανεπιστήμια — η οποία μόνο για φέτος θα ξεπεράσει τις 10.000 — αλλά και γιατί οι σημερινοί μαθητές είναι αυτοί που θα ζήσουν την πλήρη εφαρμογή του «νέου» πανεπιστημίου της Διαμαντοπούλου και του Αρβανιτόπουλου, δηλαδή το πανεπιστήμιο των διδάκτρων, των απαντών καταργήσεων σχολών και της διάλυσης των πτυχίων.

Παράλληλα άλλωστε με το σχέδιο Αθηνά είναι γνωστό ότι ετοιμάζεται και ένα σχέδιο συγχωνεύσεων-καταργήσεων σχολείων, με τις πληροφορίες μέχρι στιγμής να λένε για 1.500-2.000 σχολεία, αφού είναι προφανές ότι μικρότερη τριτοβάθμια εκπαίδευση σημαίνει και μικρότερη δευτεροβάθμια, τουλάχιστον με τη λογική της κυβέρνησης και της τρόικας.

Στα σχολεία δεν υπήρξαν κινητοποιήσεις ενάντια στο σχέδιο Αθηνά και αυτό οφείλεται κατά κύριο λόγο στην έλλειψη ενημέρωσης των μαθητών αλλά και στην απουσία ομάδων και πολιτικών δυνάμεων στα σχολεία που θα εξηγήσουν την επίθεση και τις επιπτώσεις της, πέρα από τα όσα στρεβλά και επιφανειακά λένε τα ΜΜΕ, και θα προτείνουν και εφαρμόσουν ένα σχέδιο αγώνα για την αντιμετώπισή της. Η Μαθητική Αντεπίθεση πραγματοποίησε καμπάνια σε αρκετά σχολεία, προσπαθώντας να εξηγήσει την ουσία του σχεδίου, μαζί με την έκδοση της εφημερίδας της, ενώ οργάνωσε και εκδήλωση για το ζήτημα.

Το μαθητικό κίνημα έχει μπροστά του μεγάλες προκλήσεις, αφού πέρα από τη συνολικότερη επίθεση στη νεολαία, τα μνημόνια, την καταστολή κ.λπ., πέρα από τους νόμους για την εκπαίδευση ή τη συρρίκνωσή της, βρίσκεται ήδη αντιμέτωπο και με την κατάρρευση των βασικών λειτουργιών των σχολείων, λόγω της ολοένα και πιο μειωμένης χρηματοδότησης.

Έτσι, αργά ή γρήγορα, οι μαθητές θα κληθούν να πάρουν μέρος ενεργά σε αυτόν τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο, που διεξάγεται εδώ και τρία χρόνια στην Ελλάδα. Για να μπορέσουν όμως να βγουν νικητές από αυτόν, θα πρέπει να καταβληθεί μεγάλη προσπάθεια για να ανασυγκροτηθεί το μαθητικό κίνημα, αφού η οργή, ο αυθορμητισμός κι ο ενθουσιασμός από μόνα τους δεν φτάνουν.

Η δημιουργία μαθητικών ομάδων και επιτροπών σε κάθε σχολείο, που θα προωθούν αυτό τον σκοπό, είναι η βασική προϋπόθεση για να μπορέσουν οι μαθητές να τα βάλουν με τόσο καλά οργανωμένους αντιπάλους όπως η κυβέρνηση και η τρόικα, για να σταματήσουμε και το σχέδιο Αθηνά αλλά και όλη την επίθεση στις ζωές μας.

ΣΑΜΟΣ**Κινητοποιήσεις ενάντια στο σχέδιο "Αθηνά"**

Με καταλήψεις διαρκείας έχουν απαντήσει και οι 3 φοιτητικοί σύλλογοι της Σάμου, στο σχέδιο "Αθηνά" της κυβέρνησης για τις συγχωνεύσεις-καταργήσεις τμημάτων, τις τελευταίες 2μιση βδομάδες. Οι αποφάσεις πάρθηκαν με μαζικότητες Γενικές Συνελεύσεις, ενώ πραγματοποιήθηκαν 2 εξίσου μαζικά συλλαλητήρια, την κατάληψη μερικών ωρών στο Δημαρχείο Καρλοβάσου, καθώς και τον αποκλεισμό του λιμανιού του Καρλοβάσου για μια περίπου ώρα.

Να σημειωθεί πως οι αποφάσεις για καταλήψεις πάρθηκαν με συντριπτική πλειοψηφία (Στις πρώτες συνελεύσεις των σχολών υπήρχαν μόνο 12 λευκά και 2 κατά).

Από τη μία υπάρχει διάθεση των φοιτητών να αγωνιστούν ενάντια στο σχέδιο "Αθηνά", από την άλλη όμως η απουσία ενός σχεδίου αγώνων και η ελλιπής αυτοοργάνωση μέσα από τις Γενικές Συνελεύσεις φρενάρει το ξεδίπλωμα του αγώνα προς μια νικηφόρα έκβαση.

Οι προτάσεις της ΠΚΣ/ΜΑΣ αν και περιλάμβαναν τις καταλήψεις διαρκείας (!!!) αδιαφόρησε εντελώς για την οργάνωση της εσωτερικής ζωής των καταλήψεων, ενώ και η προπαγάνδισή των κινητοποιήσεων και των συνελεύσεων ήταν αρκετά σπασμωδική. Μετά το πρώτο δεκαήμερο κινητοποιήσεων πρότεινε τη λήξη των καταλήψεων, θεωρώντας τες ως ποιο οξυμένη μορφή πάλης, κάτι που δεν ανταποκρίνεται στη διάθεση των φοιτητών, τη μέρα μάλιστα που δόθηκε στη δημοσιότητα το τελικό σχέδιο συγχωνεύσεων-καταργήσεων ΑΕΙ-ΤΕΙ. Έτσι κατάφερε να ανοίξει την κατάληψη στους Μηχανικούς Συστημάτων, κάτι που δεν έγινε στην Στατιστική, το τμήμα που πλήττεται περισσότερο από το σχέδιο "Αθηνά", ενώ στο Μαθηματικό είχε αλλοπρόσβαλη στάση και άφησε το "σώμα των φοιτητών να αποφασίσει". Γενικά η προσέγγιση που έκανε ήταν πως το "Αθηνά" είναι μια ακόμη αναπροσαρμογή των πανεπιστημίων στις επιταγές της αγοράς και ότι θα γίνουν πιο πρόσφορα στις επενδύσεις, αναλύσεις που δε στέκουν βάση της οικονομικής κατάστασης, ενώ από την άλλη προπαγάνδισε ένα "πανεπιστήμιο στην υπηρεσία του λαού" και έβαζε δευτερεύοντα αιτήματα που δεν πήγαιναν την αντιπαράθεση σε κεντρική πολιτική σύγκρουση με τη Τρόικα και τη τρικομματική της μαριονέτα.

Η απουσία Συντονιστικών Επιτροπών Κατάληψης, με ευθύνη της ΠΚΣ, παράλυσε σε αρκετά μεγάλο βαθμό τις καταλήψεις, οι οποίοι μουρμουρούσαν από τη δεύτερη κιόλας μέρα για τη συμμετοχή του κόσμου στις καταλήψεις.

Η παρέμβαση της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης – που κατάφερε να κερδίσει τη συνέντευξη στους Μηχανικούς Συστημάτων- μετέφρασε το "Αθηνά" σαν τη κατάρρευση της 3βάθμιας εκπαίδευσης, και όχι απλά μια αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού μηχανισμού, βάζοντας και ένα σχέδιο αγώνων και ξεδιπλώματος των καταλήψεων στην τοπική κοινωνία πηγαίνοντας την αντιπαράθεση σε κεντρική πολιτική αντιπαράθεση.

Στις καταλήψεις, επίσης σημειώθηκαν και 4 περιστατικά εμφάνισης μελών της Χρυσής Αυγής, που έτυχαν και της ανάλογης αντιμετώπισης από τους Φοιτητικούς Συλλόγους και χάρη στα γρήγορα αντανάκλαστα των φοιτητών σε όλες τις περιπτώσεις.

Μια νικηφόρα έκβαση των αγώνων ενάντια στο "Αθηνά", το νόμο Διαμαντοπούλου, τα μνημόνια και τα φαραωνικά μέτρα είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την ταχεία ανασύνθεση-ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος και των αντικαπιταλιστικών του παρατάξεων, την οικοδόμηση της ΣΣΠ.

Βασίλης Ζόγκας
μέλος ΔΣ Μηχανικών ΠΕ Συστημάτων
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Κακαβιά**Στρατόπεδο συγκέντρωσης για ντόπιους και μετανάστες**

Εντείνεται η απάνθρωπη πολιτική διαχείριση των μεταναστών από την κυβέρνηση με τις εξαγγελίες του υπουργού (3/3) στην Ηγουμενίτσα για την ύπαρξη στην Ήπειρο στο άμεσο διάστημα τουλάχιστον ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης για "παράνομους" μετανάστες. Η απόφαση πάρθηκε στην ουσία στα Γιάννενα περίπου έναν μήνα νωρίτερα όπου ο κ. Δένδιας σε συνεννόηση με τους αστυνομικούς διευθυντές της περιφέρειας κατέληξαν στο να μετατρέψουν το δημόσιο ΚΤΕΟ Κακαβιάς σε κέντρο κράτησης μεταναστών.

Η επιλογή του χώρου από μόνη της εξηγεί πολλά για το πως σκέφτεται το υπουργείο και οι τοπικές αρχές καθώς εξυπηρετεί σε πρώτο πλάνο σαν προσωρινή λύση την ίδια στιγμή που οι φύλακες και τα τμήματα μεταγωγών έχουν γεμίσει με μετανάστες. Η εγκατάσταση του ΚΤΕΟ μόλις χωράει 250 άτομα όταν καθημερινά από άτυπες σκούπες που γίνονται στα Γιάννενα και σε άλλες πόλεις της περιοχής συρρέουν στα αστυνομικά τμήματα δεκάδες "λαθραίων" ζώων με έντονα πολλές φορές τα σημάδια της κακοποίησης από τους μπάτσους. Το σχέδιο είναι να στοιβάξουν όσους μετανάστες μπορούν σε εξευτελιστικές συνθήκες κράτησης στο ΚΤΕΟ μέχρι να δημιουργηθεί κάποιο νέο στρατόπεδο. Ήδη, από το περσινό καλοκαίρι το υπουργείο είχε εκφρά-

σει τη διάθεση για να γίνει κέντρο κράτησης μεταναστών στις εγκαταστάσεις των παλιών παιδικών κατασκήνωσεων στην Πηγή Κόνιτσας.

Σε δεύτερο πλάνο, η δημιουργία ενός στρατοπέδου συγκέντρωσης στην Κακαβιά καθόλου ατυχής δεν φαίνεται ως επιλογή για τους κάθε λογής ιθύνοντες καθότι είναι στις βλέψεις της κυβέρνησης η συγκρότηση ΕΟΖ στην ευρύτερη περιοχή (Πωγωνίου). Μιά ζώνη δηλαδή όπου δεν ισχύουν οι διατάξεις του υπάρχοντος εθνικού εργατικού, οικολογικού, διοικητικού και φορολογικού δικαίου, ένα σύγχρονο σκλαβοπάζαρο. Η περιοχή παρουσιάζει και έντονο ενδιαφέρον για τα ντόπια και ξένα συμφέροντα λόγω της ιδιαιτερότητας του εδάφους της, έδαφος πλούσιο σε φώσφορο, ο οποίος χρησιμεύει για την κατασκευή λιπασμάτων. Το έδαφος για την δημιουργία μιας ζώνης οικονομικής υπερεκμετάλλευσης στο Πωγωνί έχει καλλιεργηθεί συστηματικά από τους παπαγάλους της εσωτερικής και εξωτερικής τρόικας, τους θιασώτες των μνημονίων και της νεοφιλελεύθερης βαρβαρότητας με την ιδέα των τεμπέληδων εργαζόμενων στην Ελλάδα που ζουν περα από τις δυνατότητες τους. Απρόκαλυπτα πλέον οι διαχειριστές των ζώων μας δείχνουν το μέλλον που μας επιφυλάσσουν. Χιλιάδες αντίστοιχες ζώνες έχουν στηθεί σε εξαρτημένες οικονομικά χώρες ανά τον κόσμο όπως την Ταιβάν, τη Μαλαι-

σία, τη Νότια Κορέα και το Μεξικό με τους εργαζόμενους, σαν αλλοτινοί δουλοπάροικοι, να δουλεύουν για ψίχουλα, χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα στα κάτεργα των ιμπεριαλιστών. Για τους τελευταίους δέλεαρ αποτελεί και το ευνοϊκό φορολογικό καθεστώς των ΕΟΖ που τους επιτρέπει να απομυζούν, στην ουσία, τον πλούτο της εκάστοτε περιοχής. Η φορολόγηση για το ξένο κεφάλαιο είναι στις περισσότερες περιπτώσεις μηδαμινή

Κάπως έτσι φαίνεται να πραγματοποιείται η πολυπόθητη ανάπτυξη του κ. Σαμαρά με στρατόπεδα εργασίας όπως αυτό στο Πωγωνί όπου η επιλογή να κτιστεί εκεί ένα κέντρο κράτησης μεταναστών δείχνει σε πρώτη φάση το πλάνο της κυβέρνησης οι εξαθλιωμένοι μετανάστες να αποτελέσουν το κύριο εργατικό δυναμικό. Παρά τις διαβεβαιώσεις του υπουργού κ. Δένδια ότι όλα θα κυλήσουν ομαλά στην περιοχή με τη δημιουργία του στρατοπέδου στην Κακαβιά ήδη έχουν υπάρξει αντιδράσεις από μεγάλη μερίδα των ντόπιων κατοίκων οι οποίοι αντιτίθενται έμπρακτα στα σχέδια της κυβέρνησης. Έχει συγκροτηθεί από την πλευρά τους μία επιτροπή κατοίκων ενάντια στη δημιουργία του στρατοπέδου και στην μετατροπή της περιοχής τους σε ΕΟΖ. Η επιτροπή έχει ήδη προβεί σε δυναμικές κινητοποιήσεις και συσπειρώνει ολοένα και περισσότερο κόσμο.

Ιθαγένεια: «Δίκαιο» του αίματος και ρατσιστική μισαλλοδοξία

Ευθυγράμμιση του Συμβουλίου της Επικρατείας με τη ρατσιστική ατζέντα ΝΔ-Δένδια-Βορίδη- Χρυσής Αυγής είναι οι τροποποιήσεις πάνω στο νόμο Ραγκούση, με περαιτέρω αυστηροποίηση του νομικού πλαισίου παροχής της ιθαγένειας.

Το ΣτΕ χαρακτήρισε της διατάξεις του νόμου 3838/10 περί ιθαγένειας ως αντισυνταγματικές, απόφαση που αγγίζει περίπου 200 χιλιάδες μόνιμους κατοίκους στην Ελλάδα. Βάσει δηλώσεων του υπ. Εσωτερικών Στυλιανίδη, στόχος των αλλαγών είναι η εναρμόνιση του νόμου με το αυστηρότερο μοντέλο στην Ευρώπη.

Οι τροποποιήσεις προβλέπουν την αύξηση του ορίου μόνιμης παραμονής από 7 σε 10 χρόνια πριν την αίτηση πολιτογράφησης, την μόνιμη και νόμιμη παραμονή και των δύο γονέων από 5 σε 8 χρόνια στην Ελλάδα, πριν την γέννηση των τέκνων, καθώς απαιτούνται και επιπρόσθετα "διαπιστευτήρια ελληνικότητας" (συμμετοχή σε συλλόγους γηγενών, καλή γνώση ελληνικής γλώσσας και ιστορίας, συνέντευξη από επιτροπή). Επίσης, κρίνεται αντισυνταγματική και η ψήφος αλλοεθνών σε τοπικές ή κοινοβουλευτικές εκλογές, καταργώντας ουσιαστικά το δικαίωμα του "εκλέγειν και του εκλέγεσθαι", μετάφραση με την ακραία ρατσιστική και

εθνοκεντρική λογική του σχετικού άρθρου του συντάγματος για την "αλλοίωση της ετυμολογίας του έθνους".

Άμεση συνέπεια είναι το πάγωμα κάθε διαδικασίας απονομής ιθαγένειας σε 10 χιλιάδες περίπου παιδιά μεταναστών, ενώ μένει ανοιχτό το ενδεχόμενο ανάκλησης της ιθαγένειας από 6 χιλιάδες που είχαν πολιτογραφηθεί βάσει του τελευταίου νόμου. Άλλα 200 χιλιάδες παιδιά θα περάσουν στη παρανομία (!!!) όταν ενηλικιωθούν και δεν αποκτήσουν άδεια παραμονής για εργασία. Εφιαλτικά σενάρια σε ένα κλίμα κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού, όπου οι εργοδοσία έχει στόχο να ρουφήξει και τις τελευταίες ρανίδες αίματος από την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τσακίζοντας περαιτέρω τις εργασιακές σχέσεις.

Αυτές οι τροποποιήσεις έρχονται να διαγράψουν μονοκοντυλιά τις δειλές και μετριοπαθέστερες αλλαγές που έφερε ο νόμος 3838/10 του Ραγκούση, που ουσιαστικά επρόκειτο για κατακτήσεις αγώνων τουλάχιστον δύο δεκαετιών από τη νεολαία και τους εργαζόμενους, ντόπιους και αλλοδαπούς.

Η αυστηροποίηση του νομοθετικού πλαισίου από τη χουντική συγκυβέρνηση είναι η συνέχεια της "επανακατάληψης των πόλων", των "υγειονομικών βομβών" από τους μετανάστες, το

άνοιγμα στρατοπέδων συγκέντρωσης, τα ρατσιστικά πογκρόμ και τις δολοφονικές επιδρομές των συμμοριών της Χρυσής Αυγής. Η συγκυβέρνηση βαδίζει πάνω σε ένα συγκεκριμένο σχέδιο διαίρεσης των εργαζομένων και της νεολαίας, βάση θρησκευτικών, εθνικών και άλλων κριτηρίων εν όψει και των νέων μέτρων που δε θα αργήσουν να έρθουν και της κολοσσιαίας σύγκρουσης που έχουμε μπροστά μας.

Η ιθαγένεια και τα στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα είναι αυτονόητα για κάθε παιδιά και ενήλικα που ζει και εργάζεται στην Ελλάδα. Το εργατικό κίνημα η νεολαία πρέπει να πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση προάσπισης των μεταναστών. Κάθε χτύπημα σε ένα ξένο εργάτη και στα παιδιά του είναι χτύπημα για το σύνολο της εργατικής τάξης και των νεολαίων, χτύπημα στα εργασιακά του δικαιώματα και τις δημοκρατικές ελευθερίες. Να βγούμε μπροστά πλάι στους μετανάστες και με ένα μαχητικό κίνημα, άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένο με τα εργατικά σωματεία, τους φοιτητικούς συλλόγους, τα σχολεία, τις πρωτοβουλίες/συνελεύσεις γειτονιάς και να στείλουμε στον αγύριστο τη χούντα συγκυβέρνησης- Τρόικας, τα φαραωνικά μέτρα και τα ρατσιστικά τους νομοσχέδια.

Νέο τσουνάμι μέτρων, «Νόμος και Τάξη» των ΜΑΤ και των κατασταλ

Τώρα θάνατοι και από μαγ

Την ίδια μέρα που έφτανε στην Αθήνα η τρόικα εξωτερικού, στη Λάρισα πέθαναν από αναθυμιάσεις μαγκαλιού 2 φοιτητές και άλλοι 3 πάλευαν με το θάνατο!

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Η τρόικα εσωτερικού ανακοίνωσε, πρόσφατα, με απίστευτη κτηνωδία, ότι: το επίδομα τοκετού κόβεται για όσες γυναίκες γενούν σε νοσοκομείο ή κλινική, θα το παίρνουν μόνο όσες γενούν στο σπίτι τους, δηλαδή όπως γεννούσαν (με τη βοήθεια της αυτοδίδακτης μαμής) στα χωριά της δεκαετίας του 1950! Ακόμη, όσες γενούν σε ιδιωτική κλινική θα πληρώνουν και συμμετοχή στα νοσήλια 30-50%. Σύμφωνα με το «Βήμα της Κυριακής» (3/3), 11 πολυεθνικές κατέθεσαν αίτημα σε σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε με τον υπουργό Ανάπτυξης, ώστε να μην υπάρχει δέσμευση για τον κατώτατο μισθό, δηλαδή το «τεράστιο» ποσό των 586 ευρώ μικτά (511 ευρώ μικτά για τους νέους)! Είχαν προηγηθεί οι δηλώσεις του πρόεδρου του Συνδέσμου Θεσσαλικών Επιχειρήσεων και Βιομηχανιών: «Η ισορροπία για την ελληνική οικονομία, με τα δεδομένα του ΑΕΠ και των εξαγωγών, επέρχεται με τη μείωση των πραγματικών μισθών στα 300 ευρώ! Στο ίδιο μήκος κύματος με τα παραπάνω, οι δηλώσεις του γ.γ. του Υπουργείου Οικονομικών Μέργου – και πριν προλάβουν να διαψευστούν, ένας άλλος λαγός του συστήματος, η κεντροαριστερή Μ. Δαμανάκη «αποκάλυψε» ότι για την Κομισιόν της Ε.Ε. υπάρχει θέμα μείωσης του κατώτατου μισθού! Τέλος, οι συνταξιούχοι άρχισαν ήδη να γεύονται τις νέες μεγάλες περικοπές στις συντάξεις, στις επικουρικές, στην ιατροφαρμακευτική περίθαλψη που προβλέπονται από το Μνημόνιο 3.

«Βροχή επενδύσεων»!

Απέναντι σε μια οικονομική και κοινωνική κατάσταση που επιδεινώνεται καθημερινά, μόνο η συγκυβέρνηση, ο Σαμαράς προσωπικά και μερικοί αργυρώνητοι παπαγάλοι τους βλέπουν πρωτογενή πλεονάσματα, φως στην άκρη του τούνελ κ.λπ. Μπορεί μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις και βιομηχανίες να κλείνουν ή να συρρικνώνονται η μια μετά την άλλη, να απολύονται καθημερινά χιλιάδες εργαζόμενοι από τον ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, αλλά η βιομηχανία ψεύδους, εξαπάτησης και παρα-

πλάνησης της τρικομματικής χούντας και του Μαξίμου, συνεχίζει να σφυρίζει αδιάφορα, μιλώντας για ανάπτυξη και επενδύσεις! «Επενδύσεις» σαν: 1) Την «Ελληνικός Χρυσός» στη Χαλκιδική και την παρόμοια στην Θρά-

κη, όπου πρόκειται για σκάνδαλα τεραστίων διαστάσεων (εκατοντάδες χιλιάδες στρέμματα παραχωρούνται σε ημετέρους ούτε για ένα πιάτο φακή, μη αναστρέψιμη καταστροφή του περιβάλλοντος, πρόκληση σοβαρών προβλημάτων στη δημόσια υγεία κ.λπ.). Επιπλέον, αυτή η «επένδυση» θα καταστρέψει θέσεις εργασίας και δεν θα δημιουργήσει, όπως ισχυρίζονται η κυβέρνηση και υπάλληλοι της εταιρίας, όπως ο γνωστός από την υπόθεση του Πόρτο Καρράς Πάχτας – και βέβαια το δημόσιο δεν θα κερδίσει ούτε ένα ευρώ! 2) Τη συμφωνία που έκανε η κινεζική Κόσσκο με την αμερικάνικη Χιούλετ Πάκαρντ για τη μεταφορά μέρους των προϊόντων της δεύτερης μέσω του λιμανιού του Πειραιά (παραβρέθηκε και Σαμαράς γεμάτος χαρά, ιδιαίτερα όταν άκουγε τον κινέζο πρέσβη να του τραγουδά τα «Παιδιά του Πειραιά!»), όπου πάλι το ελληνικό δημόσιο δεν θα κερδίσει τίποτα, μιας και οι δυο εταιρίες δεν θα καταβάλουν ΦΠΑ! 3) Την θριαμβευτική ανακοίνωση ότι η Φίλιπ Μόρις θα αγοράζει το 50% της ελληνικής παραγωγής καπνού, αντί του 30% που αγόραζε μέχρι τώρα, αποκρύπτοντας ότι το 50% αντιστοιχεί σε μια παραγωγή μόλις 26.000 τόνων, ενώ το 30% αντιστοιχούσε σε μια παραγωγή 100.000 τόνων κ.λπ.!

Έρχεται τσουνάμι μέτρων

Μπορεί να είμαστε στο τριώδιο και οι μάσκες να φοριούνται, ωστόσο τίποτα δεν μπορεί να αποκρύψει το επερχόμενο τσουνάμι αντεργατικών και βάρβαρων μέτρων, ούτε οι κομπορημοσύνες του Σαμαρά, ούτε οι δηλώσεις του Στουρνάρα (δηλώνει ότι είναι κεντροαριστερός, το επιτρέπουν και αυτό οι απόκριες) για την επικείμενη ανάπτυξη. Μέσα στο κλίμα των επερχόμενων αντεργατικών και αντιλαϊκών μέτρων βρίσκονται, από τη μια μεριά το όργιο νόμων και αποφάσεων που παίρνει η κυβέρνηση, για κατασχέσεις μισθών, συντάξεων και κάθε είδους περιουσιακών στοιχείων (σπίτια, οικόπεδα, αυτοκίνητα, καταθέσεις κ.λπ.) και από την άλλη η πρωτοφανής βία, καταστολή και καταπάτηση των πιο στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων και πολιτικών ελευθεριών –παρό-

μοια η ελληνική κοινωνία έχει γνωρίσει στις πιο σκοτεινές σελίδες της ιστορίας της–, που αυτή την περίοδο την υφίστανται οι κάτοικοι της Ιερισσού και ολόκληρης της Χαλκιδικής. Τα επερχόμενα μέτρα που έχουν ψηφιστεί από την τρόικα εσωτερικού με τα Μνημόνια (1, 2 και 3) και τα οποία θέλουν να εφαρμόσουν, είναι σε γενικές γραμμές:

1. Καθορισμός του κατώτατου βασικού μισθού (ΕΓΣΣΕ) από το κράτος (από την 1/4/2013 ή το αργότερο από 1/1/2014) και επομένως κατάργηση της βασικής συλλογικής σύμβασης, που είναι επόμενο να συμπαρασύρει και τις κλαδικές και ειδικές συλλογικές συμβάσεις και να οδηγήσει στη γενίκευση των ατομικών συμβάσεων, που είναι και ανολόγητος/ομολογημένος στόχος κυβέρνησης–νεοφιλελεύθερων–καπιταλιστών.

2. Δημιουργία/σύσταση, μέσα σε μια 5ετία, ενός μόνο **Ενιαίου Μισθολογίου** σε ιδιωτικό, δημόσιο και ευρύτερο δημόσιο τομέα κ.λπ., που σημαίνει κατάργηση όλων άλλων μισθολογίων που υπάρχουν σήμερα (ενιαίο μισθολόγιο δημοσίων υπαλλήλων, ειδικές συμβάσεις των πρώην ΔΕΚΟ και των πάσης φύσης άλλων κατηγοριών μισθωτών, εκπαιδευτικοί, γιατροί, μηχανικοί, δικηγόροι κ.λπ.). Η βάση αυτού του νέου Ενιαίου Μισθολογίου θα είναι τα σημερινά 586 ευρώ μικτά (511 ευρώ για τους νέους κάτω των 25 ετών) και όπως θα μειωθούν περαιτέρω σύντομα!

3. Ταχύτατη μείωση του βασικού μισθού αρκετά κάτω και από τα 586 ευρώ (511 για τους νέους), περίπου στα 300 ευρώ, ώστε να καταστεί «ανταγωνιστικός» με Εσθονία, Ρουμανία, Βουλγαρία κ.λπ., όπως προβλέπεται από τα μνημόνια! Ταχύτατη διολίσθηση του κατώτατου μισθού προς τα 300 ευρώ, που θα ακολουθήσουν όλοι οι μισθοί ανεξάρτητα αν έχει προλάβει να δημιουργηθεί το νέο Ενιαίο Μισθολόγιο.

4. Η κατώτερη βασική σύνταξη, όπως προβλέπει και ο νόμος Λοβέρδου (2010), θα πάει από το 2015 στα 360 ευρώ (ήδη αναγράφεται στις σχετικές τριμηνιαίες ενημερώσεις που στέλνει το ΙΚΑ), για όλους τους συνταξιούχους, μια που όλα τα υπάρχοντα βασικά ταμεία (Δημόσιο,

Πολιτικών ορδών και...

Κάλι

ΙΚΑ, ΟΑΕΕ κ.λπ.) προβλέπεται ότι θα έχουν ενοποιηθεί σε ένα. Πάντως, όπως εξελίσσονται τα πράγματα (όλα τα ασφαλιστικά ταμεία είναι χρεοκοπημένα για τους γνωστούς λόγους), κατά πάσα πιθανότητα η κατώτερη σύνταξη θα πέσει κάτω από τα 360 ευρώ και μάλλον αρκετά νωρίτερα από το 2015. Φυσικά, όλες οι συντάξεις θα κινηθούν προς τα κάτω, σε συντομότερο χρονικό διάστημα και με μεγαλύτερη ταχύτητα από την κατώτερη σύνταξη. Εξυπακούεται ότι οι παροχές και η ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ουσιαστικά θα καταργηθούν.

Νόμος και Τάξη = 300 Ευρώ μισθός

Η κατοχική συγκυβέρνηση (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ) και μαζί τα ΜΜΕξαπάτησης προπαγανδίζουν ότι δήθεν υπάρχει κάποια διαπραγμάτευση και σύγκρουση με την τρόικα εξωτερικού. Η γελοιοότητα και η απατεωνιά τους δεν έχει όρια. Έχουν αναγάγει το θέμα της μείωσης του ΦΠΑ στην εστίαση και την απόλυση των δημόσιων υπαλλήλων (τώρα τους βαπτίζουν επίορκους) σε μείζον θέμα. Προφανώς, αυτά δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα, είναι ένα παιχνίδι σικέ και γίνονται για να παραπλανήσουν και να αποπροσανατολίσουν: από τα βάρβαρα μέτρα που έρχονται, από την κατεδάφιση της εκπαίδευσης με το υπό ψήφιση «Σχέδιο Αθηνά», από το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας (δημόσιες επιχειρήσεις, λιμάνια, αεροδρόμια, νησιά, δάση κ.λπ.), από το καθεστώς κατοχής των ΜΑΤ στη Χαλκιδική... και γενικά το κράτος «Έκτακτης Ανάγκης», που σιγά σιγά αλλά σταθερά μπαίνει στην κοινωνική και πολιτική ζωή.

Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός και τα πολιτικά του επιτελεία, τρόικα εσωτερικού και εξωτερικού, μας ετοιμάζουν μια κοινωνία του ζόφου και του τρόμου. Πολύ σύντομα οι άνεργοι θα φτάσουν τα 2 εκατομμύρια (μόνο 200-300 χιλιάδες θα απολύσουν από το δημόσιο), οι συνάνθρωποι μας κάτω από το όριο της φτώχειας τον επόμενο χρόνο θα φτάσουν και θα ξεπεράσουν το 50% του πληθυσμού, οικονομικοί εισπράκτορες/δολοφόνοι θα μπουν στην υπηρεσία των εταιριών (προωθείται ν/σ) και κατά πάσα πιθανότητα του κράτους για την είσπραξη οφειλών, δανείων κ.λπ. Σε γενικές γραμμές ετοιμάζονται να απαλλοτριώσουν ότι συσώρευσε και κατέκτησε ο ελληνικός λαός τα προηγούμενα 60 χρόνια (ατομική περιουσία, συλλογική περιουσία, συστήματα υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης, δημόσια αγαθά και υπηρεσίες κ.λπ.). Όπως είναι επόμενο, η επιβολή όλων αυτών από την τρικομματική χούντα γίνεται από τη μια μεριά με μια ξαναξεσταμένη ιδεολογική και πολιτική επίθεση, ότι για όλα αυτά φταίνε οι εργαζόμενοι, η αριστερά, οι απεργίες, οι συνδικαλιστές... και το «πελαταιακό κράτος» (οι ίδιοι δεν φταίνε σε τίποτα!). Και από την άλλη με το «Νόμο και Τάξη» των ΜΑΤ και των κατασταλτικών ορδών. Αυτό το τελευταίο είναι κυρίως το όπλο που η διαθέτει η συμμορία Σαμαρά για να επιβάλλει την καταστροφική της πολιτική για τα συμφέροντα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Επικράτηση του «Νόμου και Τάξη» των Σαμαρά, Βενιζέλου, Κουβέλη σημαίνει ότι μισθοί και συντάξεις θα πάνε στα 300 ευρώ!

Με τίποτα δεν πρέπει να δεχτούμε αυτό το καθεστώς. Πρέπει να οργανωθούμε και να αντισταθούμε: **Ανυπακοή και Εξέγερση παντού, προετοιμασία της Γενικής Πολιτικής Απεργίας για τη συντριβή της κυβέρνησης των δοσίλογων και την επιβολή των δικών μας λύσεων.**

9^ο Συνέδριο ΠΑΣΟΚ

«Ολική επαναφορά» ή ολική εξαφάνιση;

Στις 1-3 Μάρτη πραγματοποιήθηκε στο Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας το 9ο Συντακτικό Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ. Ο Β. Βενιζέλος επιχείρησε να το προβάλει ως «εθνικό πολιτικό γεγονός», που «επαναφέρει» το ΠΑΣΟΚ στο κέντρο του πολιτικού ενδιαφέροντος και στην προ συρρίκνωσης κατάστασή του. Μεγάλα και κούφια λόγια, που όμως δεν συγκινούν πια και που με μεγάλη δυσκολία κρύβουν την τεράστια κρίση του άλλοτε κραταιού ΠΑΣΟΚ. Για την πορεία που οδήγησε το ΠΑΣΟΚ στη σημερινή του κατάσταση δεν έκανε καμιά νύξη. Αντίθετα, δικαιολόγησε τη μέχρι τώρα πολιτική του μιλώντας για «επώδυνες πράξεις, αλλά με σκοπό και τέλος». Εκθείασε την εναπομείνσα συρρικνωμένη βάση του κόμματος ως «ηρωική», που άντεξε τις πιέσεις των εκλογικών αποτελεσμάτων.

Στο Συνέδριο έλαμψαν δια της απουσίας τους κορυφαία στελέχη και πρώην πρόεδροι του κόμματος (Σημίτης, Χρυσοχοϊδης, Φλωρίδης, Διαμαντοπούλου, Ραγκούσης κ.α.). Ο Γ. Παπανδρέου εμφανίστηκε το απόγευμα του Σαββάτου και τον υποδέχτηκαν με συνθήματα «νάτος, νάτος ο πρωθυπουργός» κάποιοι οπαδοί του!!! Μόνο σαν μια σατυρική αναπαράσταση του παρελθόντος μπορεί να εκληφθεί αυτή η εικόνα.

Ο Βενιζέλος επικύρωσε την ανάδειξη του στην ηγεσία και τις πολιτικές επιλογές του για συμμετοχή στην τρικομματική συγκυβέρνηση. Τόνισε ότι «βρισκόμαστε στην εποχή του κοινοβουλευτικού συνεργατισμού» και υπεραμύνθηκε των επιλογών του.

Η συζήτηση στο Συνέδριο κινήθηκε γύρω από τα λάθη, τη φυσιογνωμία και το μέλλον του ΠΑΣΟΚ. Το κεντρικό σημείο ήταν η συμμετοχή στην κυβέρνηση και μια μάλλον χλιαρή κριτική αναπτύχθηκε πάνω στο θέμα. Η πλειοψηφία των συνέδρων μίλησαν για στήριξη στη συγκυβέρνηση και όχι για συμμετοχή. Ο Χ. Παπουτσής απαίτησε να έχουν καθαρό ιδεολογικό στίγμα(!), να βλέπουν προς τα αριστερά και όχι προς τα δεξιά όπως τώρα. Τόνισε ότι η ιδεολογία του ΠΑΣΟΚ δεν είναι το μνημόνιο αλλά ο δημοκρατικός σοσιαλισμός. Τέλος, αναφέρθηκε σε «πρωτοφανείς εκβιασμούς» που δέχτηκε το ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνησή του από εγχώρια και ξένα συμφέροντα! Κατέληξε ότι πρέπει να συμμετέχουν στην κυβέρνηση, αλλά να μην επηρεάζονται ιδεολογικά! Ο Κ. Σκανδαλίδης υποστήριξε ότι το ΠΑΣΟΚ δεν έγινε συντηρητικό κόμμα, έκανε απλά έναν ιστορικό συμβιβασμό!!! Η δε Φώφη Γεννηματά δικαιολόγησε τη στήριξη στην κυβέρνηση, αλλά ισχυρίστηκε ότι δεν ταυτίζονται με τη ΝΔ! Η όποια συζήτηση μάλλον χαρακτηρίστηκε από την... έλλειψη επαφής με την πραγματικότητα.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση ο Βενιζέλος κυριάρχησε πλήρως, παρουσιάζοντας την συγκυβέρνηση ως μονόδρομο και ανοίγοντας το θέμα της συμμετοχής σ' αυτήν με πολιτικά πρόσωπα πρώτης γραμμής σε έναν ενδεχόμενο ανασηματισμό. Ως πρόσχημα, εφηύρε πάλι «επικαιροποιημένους άξονες συμφωνίας», που υποτίθεται ότι θα επιβάλει το ΠΑΣΟΚ. Οι άξονες θα περιλαμβάνουν: όχι νέα μέτρα, σχέδιο για την ανασυγκρότηση της χώρας, κοινωνικό δίχτυ προστασίας για τους απόλυτα φτωχούς, καθαρούς και λειτουργικούς κανόνες για τη Βουλή και την κυβέρνηση. Όλα αυτά υποτίθεται

ότι θα τα διαπραγματευτούν με τους δανειστές. Κάλεσε μάλιστα και τη ΔΗΜΑΡ να συγκροτήσουν τον προοδευτικό πόλο μέσα στην κυβέρνηση, απέναντι στον συντηρητικό πόλο της ΝΔ, ώστε να τα επιβάλουν. Τέλος, έβαλε στόχο τη «μεγάλη κεντροαριστερά», γι' αυτό έριξε γέφυρες προς τη ΔΗΜΑΡ, προτείνοντας ακόμη και κοινό εκλογικό κατέβασμα. Από την κεντροαριστερά αποκλείεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Από την άλλη άνοιξε μέτωπο στα λόγια με τη Χρυσή Αυγή. Όλα αυτά στην προσπάθειά του να διατηρήσει τα υπολείμματα του ΠΑΣΟΚ.

Η καραμέλα της «επαναδιαπραγμάτευσης», όπως και προεκλογικά, έρχεται να δικαιολογήσει την πλήρη στήριξη του ΠΑΣΟΚ στην συγκυβέρνηση και τα νέα μνημόνια που θα υπογράψει. Άλλωστε, και μόνο η εφαρμογή των προηγούμενων μνημονίων και τα βάρβαρα μέτρα που είναι σε εξέλιξη, έφεραν την ανεργία στο 27%, αύξησαν τους φτωχούς σε 3,4 εκ. το 2011, κατήργησαν τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας και τα εργασιακά δικαιώματα, επέβαλαν μείωση στον κατώτατο μισθό, νέα φορομπηχτικά μέτρα, απειλούν με καταστροφή τη δημόσια υγεία και εκπαίδευση, επιβάλουν ένα κράτος έκτακτης ανάγκης, με τις επιτάξεις των απεργών, τις δικαστικές αποφάσεις για παράνομες απεργίες και την καταστολή. Όλα αυτά για το ΠΑΣΟΚ και τον Βενιζέλο είναι «επώδυνες πράξεις με σκοπό και τέλος», που μόνο τέλος όμως δεν έχουν.

Αυτές οι «επώδυνες πράξεις» αποτέλεσαν την πολιτική του ΠΑΣΟΚ, που έφερε την τρόικα και επέβαλε αλληπάλληλα μνημόνια. Το «κίνημα των πλατειών» και οι Γενικές Απεργίες έριξαν τις κυβερνήσεις Παπανδρέου και Παπαδήμου και καταβάρθρωσαν το ΠΑΣΟΚ στις εκλογές. Το γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ υπερασπίζεται την παραπάνω πολιτική και προσφέρει γη και ύδωρ για τη συνέχισή της το οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην εκλογική περιθωριοποίηση και καθιστά τα σενάρια περί κεντροαριστεράς υπερφίαλα.

Το ΠΑΣΟΚ, μαζί με τη ΝΔ και τη ΔΗΜΑΡ, έχουν ουσιαστικά θεσμοποιήσει την εξαπάτηση των μαζών, με προγράμματα για προεκλογική και μόνο χρήση, και κυβερνούν με έναν ιδιότυπο βοναπαρτισμό, καταργώντας και τις πιο στοιχειώδεις δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες και δικαιώματα των μαζών, καταργώντας ακόμη και την όποια τυπική δημοκρατική λειτουργία του αστικού κοινοβουλίου. Κυβερνούν με εκβιασμούς και ψεύδη και πάνω απ' όλα με τη βία, γιατί λόγω των αλληπάλληλων μνημονίων και των καταστροφικών επιπτώσεών τους στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, χάνουν διαρκώς την όποια κοινωνική τους βάση και αποσυντίθενται.

Νέες αποχωρήσεις από τη ΔΗΜΑΡ

Συνεχίζονται οι αποχωρήσεις στελεχών από τη Δημοκρατική Αριστερά (ΔΗΜΑΡ), με κυριότερη αιτία βέβαια τη συνεχιζόμενη συμμετοχή της στην κυβέρνηση της μνημονιακής χούντας. Οι αναταράξεις στον μικρότερο εταίρο της τριόρας εσωτερικού μπορεί να προκαλέσουν σημαντικούς κινδύνους για την κυβερνητική συνοχή.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μέσα στον τελευταίο έναν περίπου χρόνο έχουν αποχωρήσει τα 22 από τα 110 μέλη της Κεντρικής Επιτροπής (Κ.Ε.) που είχε εκλεγεί στο ιδρυτικό συνέδριο της ΔΗΜΑΡ το 2010. Το πρώτο «κύμα» αποχωρήσεων σημειώθηκε το Μάρτη του 2012, ως αντίδραση στην είσοδο στο κόμμα πολλών πρώην στελεχών του ΠΑΣΟΚ. Αποχώρησαν αρκετά στελέχη, όπως η Άννα Φιλίνη, σύσσωμη η Νομαρχιακή Επιτροπή Πιερίας και πολλά μέλη στη Σύρο και το Ηράκλειο Κρήτης. Η συμμετοχή στην τρικομματική συγκυβέρνηση από τον Ιούνιο του 2012 οδήγησε αρκετούς ακόμα στην έξοδο. Το καλοκαίρι αποχώρησε ο Στέφανος Μπαγεώργος, ιστορικό στέλεχος της λεγόμενης «ανανεωτικής αριστεράς» και συνεργάτης του Φώτη Κουβέλη από την εποχή του ΚΚΕ Εσωτερικού. Το Νοέμβριο, στην ψηφοφορία για το τρίτο μνημόνιο, τρεις βουλευτές της ΔΗΜΑΡ (Μιχελιογιαννάκης, Βουδούρης και Μουτσινάς) καταψήφισαν και κατήγγειλαν τα μέτρα και ουσιαστικά την κυβέρνηση και τη συμμετοχή του κόμματός τους σε αυτή. Ο πρώτος ανεξαρτητοποιήθηκε, ενώ οι άλλοι δύο διαγράφηκαν μετά από λίγο διάστημα, καθώς βέβαια οι συνεχείς διαφοροποιήσεις τους από την επίσημη «γραμμή» δεν μπορούσαν να γίνουν ανεκτές από την

κατά τα άλλα «ευαίσθητη» σε θέματα «δημοκρατικής εσωκομματικής λειτουργίας» ηγεσία.

Οι διαφωνούντες με τη συμμετοχή της ΔΗΜΑΡ στην κυβέρνηση σύντομα συγκρότησαν εσωκομματική αντιπολίτευση, με το όνομα Αριστερό Δίκτυο. Όπως καταγράφηκε σε πρόσφατες κομματικές διαδικασίες, το Δίκτυο φαίνεται να εκφράζει περίπου το 20% των στελεχών και μελών. Ωστόσο, στο εσωτερικό του έχει επέλθει ουσιαστικά ρήξη, με τους περισσότερους να επιμένουν ότι είναι προτιμότερο να συνεχίσουν την προσπάθεια για αλλαγή πλεύσης της ΔΗΜΑΡ παραμένοντας σε αυτήν. Από την άλλη πλευρά, το ηγετικό στέλεχος των διαφωνούντων και μέλος της Κ.Ε. Ανδρέας Νεφελούδης αποφάσισε να ανακοινώσει την αποχώρησή του μετά τη συνεδρίαση της τελευταίας στις 9-10 Φλεβάρη, όπου επαναβεβαιώθηκε η στήριξη στην κυβέρνηση. Η αποχώρηση Νεφελούδη έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς από ό,τι φαίνεται δεν θα περιοριστεί στην άσκηση κριτικής στη «γραμμή Κουβέλη», αλλά θα προσπαθήσει να απευθυνθεί σε όλους όσους έχουν αποχωρήσει από τη ΔΗΜΑΡ. Σε πρόσφατη συνέντευξή του, ο Νεφελούδης μιλά για μια «νέα πολιτική κίνηση, η οποία θα έχει ως αφητηρία τις προγραμματικές και ιδεολογικές αρχές της ΔΗΜΑΡ» και που «σκεπτόμαστε να παίξει έναν σημαντικό ρόλο στη συγκρότηση και στην επιτυχία μιας προοδευτικής κυβέρνησης». Την ίδια στιγμή, ο Μπαγεώργος βρισκείται σε επαφές με πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ (συνδικαλιστές, δημοτικούς συμβούλους, πρώην γραμματείς οργανώσεων κ.α.) για κοινή πολιτική πορεία. Προς το παρόν,

και οι δύο ξορκίζουν το ενδεχόμενο προσχώρησης στον ΣΥΡΙΖΑ. Ωστόσο, από τα συμμαζωμένα, ιδίως αυτά περί «προοδευτικής κυβέρνησης της αριστεράς», προκύπτει ότι η συνεργασία μαζί του είναι καθαρά θέμα χρόνου, κάτι που ισχύει και για τους τρεις βουλευτές και άλλα στελέχη που έχουν αποχωρήσει. Άλλωστε, η διαρκώς εντεινόμενη δεξιά στροφή του ΣΥΡΙΖΑ χωράει όλους όσους δηλώνουν ότι προσβλέπουν στον «αριστερό ευρωπαϊσμό» και στην «ανασυγκρότηση του χώρου του δημοκρατικού σοσιαλισμού».

Όσο για τον Κουβέλη και την υπόλοιπη ηγετική ομάδα, στη συνεδρίαση της Κ.Ε. δήλωσαν ότι «η επιτυχία επιβεβαίωσε την επιλογή που κάναμε μετεκλογικά για τη συμμετοχή της ΔΗΜΑΡ στην κυβέρνηση εθνικής συνευθύνης». Μάλιστα, είχαν και το θράσος να κάνουν υποδείξεις στους εργαζόμενους και τα συνδικάτα: «όλοι - και οι πολιτικές δυνάμεις, αλλά και οι φορείς των εργαζομένων - οφείλουμε να συναισθανθούμε ότι η περίοδος που διανύουμε είναι ειδική και οι κινητοποιήσεις πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τις συνολικές ανάγκες της χώρας και τις επιπτώσεις που επιφέρουν στη ζωή των υπολοίπων πολιτών». Στην ουσία, δηλαδή, στηρίζουν πλήρως τη φασιστική πολιτική των επιστρατεύσεων απεργών αλλά και συνολικά το κράτος «έκτακτης ανάγκης» της χούντας Σαμαρά. Κατά τα άλλα, ο Κουβέλης διακηρύσσει διαρκώς το τελευταίο διάστημα ότι «η κοινωνία δεν αντέχει άλλα μέτρα» και ότι θα

αντιταχθεί σε νέες δυσμενείς αλλαγές στα εργασιακά και σε απολύσεις στο δημόσιο. Αυτά βέβαια, τα λέει όχι γιατί συμμερίζεται τον πόνο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, αλλά γιατί ξέρει πολύ καλά ότι αν ευθυγραμμίζεται πλήρως με τον Σαμαρά κινδυνεύει να έχει την εκλογική τύχη του Καρατζαφέρη και να αντιμετωπίσει νέα κύματα αποχωρήσεων από το κόμμα του. Ωστόσο, σε εποχές σαν τη σημερινή, παραγοντίσκοι σαν τον Κουβέλη συνθλίβονται από τις αμειλικτες αναγκαίες όπτες του καπιταλισμού, και έτσι οι δειλές «ενστάσεις» του έχουν ήδη μπει στο στόχαστρο των ανθρωποφάγων τοκογλόφων της ΕΕ, όπως ενδεικτικά εκφράζει ο επικεφαλής του EuroWorking Group Βίτζερ, που καλεί τον Σαμαρά να «τον επαναφέρει στην τάξη».

Χωρίς αμφιβολία, η ΔΗΜΑΡ, όπως και το ΠΑΣΟΚ, αποτελούν τους αδύναμους κρίκους της αντιδραστικής τρικομματικής συμμορίας. Για να εκφραστεί όμως αυτό και στην πράξη και να πέσει η μνημονιακή χούντα, πρέπει να οργανώσουμε την απεπιθήση του εργατικού κινήματος, με αποφασιστικούς και ανυποχώρητους αγώνες μέχρι τη νίκη.

■ Γιάννης Χαλάς

8 Μάρτη: Ημέρα πάλης των γυναικών ενάντια στη διπλή τους καταπίεση

Η 8η του Μάρτη είναι μια διεθνής ημέρα αφιερωμένη στην πάλη των γυναικών για την απελευθέρωσή τους.

Το γυναικείο κίνημα γεννήθηκε στις ΗΠΑ. Η πρώτη στην ιστορία απεργία που οργανώθηκε από εργαζόμενες γυναίκες συνέβη στις 8 Μάρτη του 1857 στη Νέα Υόρκη, όταν οι ράφτρες και υφάντρες βγήκαν δυναμικά στους δρόμους για να διεκδικήσουν τη μείωση των ωρών εργασίας από 16 σε 12, ίσα μεροκάματα με τους άνδρες και ανθρώπινες συνθήκες δουλειάς και ζωής. Η συγκέντρωση πνίγηκε στο αίμα. Δύο χρόνια αργότερα, πάλι τον Μάρτιο, αυτές οι εργάτριες οργάνωσαν σωματείο για να προστατεύσουν τους εαυτούς τους και να κερδίσουν βασικά δικαιώματα.

Η 8η του Μάρτη καθιερώθηκε ως

«Διεθνής Ημέρα των Εργαζόμενων Γυναικών» το 1910, μετά από πρόταση της γερμανίδας σοσιαλίστριας επαναστάτριας Κλάρα Τσέκιν, στο 2ο Διεθνές Συνέδριο των Σοσιαλιστριών στην Κοπεγχάγη. Τα επόμενα χρόνια την ημέρα αυτή οργανώνονται μαζικές διαδηλώσεις στις ΗΠΑ και στην Ευρώπη, με αιτήματα το δικαίωμα ψήφου, την κατάργηση των διακρίσεων στην εργασία, τη βελτίωση των συνθηκών δουλειάς και ενάντια στον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Στις 23 Φλεβάρη του 1917 (8 Μάρτη με το νέο ημερολόγιο) στη Ρωσία, οι εργάτριες των υφαντουργιών ξεσηκώθηκαν και πυροδότησαν ένα απεργιακό κύμα που κορυφώθηκε με την ανατροπή του Τσάρου. Η επανάσταση του Φλεβάρη ξεκίνησε από το πιο υποδουλωμένο κομμάτι του προλεταριάτου, τις εργάτριες στα υφαντουργεία,

οι οποίες ζητούσαν όχι μόνο ψωμί αλλά και το τέλος του πολέμου και της αυτοκρατορίας.

Το παγκόσμιο γυναικείο κίνημα επηρέασε τη θέση της γυναίκας και στην ελληνική κοινωνία, η οποία, θεσμικά τουλάχιστον, αναβαθμίστηκε. Μόλις το 1952 απέκτησαν οι Ελληνίδες το δικαίωμα του «εκλέγειν και εκλέγεσθαι». Από το 1984 και μετά ασκείται αυτεπάγγελτη δίωξη για τον βιασμό και το 1986 νομομοποιούνται οι αμβλώσεις.

Παρά τις κατακτήσεις του γυναικείου κινήματος, η ισότητα στην εργασία, στην οικογένεια και στην κοινωνική ζωή είναι ακόμη ζητούμενο. Η πραγματικότητα και τα στοιχεία αποδεικνύουν ότι οι γυναίκες πλήττονται με μεγαλύτερη σφοδρότητα από τη φτώχεια, την ανεργία, τη μερική απασχόληση και την ανασφάλιστη εργασία. Επιπλέον, τις εργαζόμενες γυναίκες κάθε μέρα τις περιμένει η οικιακή εργασία, η οποία φυσικά είναι απλήρωτη. Η φροντίδα των παιδιών, των ηλικιωμένων και των ασθενών πέφτει στις γυναίκες. Στην πλειονότητά τους τα θύματα βίας είναι γυναίκες. Η πρώτη αιτία θανάτου γυναικών στον πλανήτη είναι η βία, και μάλιστα μέσα στην οικογένεια! Μία στις πέντε γυναίκες πέφτει θύμα κακοποίησης μέσα στο σπίτι.

Οι γυναίκες δεν ήταν πάντα το καταπιεσμένο φύλο. Στην πρωτόγονη κοινωνία ήταν ίσες με τους άνδρες. Η καταπίεσή τους γεννιέται σχεδόν μαζί με την ατομική ιδιοκτησία, το κράτος, τις τά-

ξεις και μια άρχουσα τάξη, που ιδιοποιείται το πλεόνασμα πλούτου που εμφανίζεται με τη μετάβαση στη γεωργική οικονομία. Το κράτος εδραίωσε την εκμετάλλευση ανδρών και γυναικών που παρήγαγαν αυτόν τον πλούτο. Ο θεσμός του μονογαμικού γάμου, με τον απόλυτο έλεγχο της σύζυγου από τον σύζυγο, εξασφαλίζει στον τελευταίο την απόκτηση νόμιμων γιων, στους οποίους μεταβιβάζει την περιουσία του.

Η διπλή καταπίεση των εργαζόμενων γυναικών είναι παρούσα σε όλα τα ταξικά συστήματα (δουλεία, φεουδαρχία, καπιταλισμός κ.α.). Είναι αποτέλεσμα της ταξικής κοινωνίας και δεν θα πάψει αν αυτή δεν εξαλειφθεί. Είναι καιρός λοιπόν κάθε γυναίκα να συνειδητοποιήσει τη θέση της μέσα στην κοινωνία τόσο ως προς το φύλο της όσο και ως προς την τάξη της. Να αναπτύξει ενεργό συνδικαλιστική και πολιτική δράση, τόσο αυτόνομα στο γυναικείο κίνημα όσο και ενωτικά μέσα στο εργατικό κίνημα για την ανατροπή του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος. Οι άνδρες και ιδιαίτερα οι επαναστάτες πρέπει να προσφέρουν ηθική αλλά και υλική στήριξη στις γυναίκες, ώστε να μπορούν να έχουν ενεργό δράση. Οφείλουν να αναλάβουν μέρος της οικιακής εργασίας, να συμμετέχουν στο μέγαλωμα των παιδιών και όπως έλεγε ο Τρότσκι: «αν θέλουμε να αλλάξουμε τις συνθήκες της ζωής, πρέπει να μάθουμε να βλέπουμε τον κόσμο με τα μάτια των Γυναικών».

■ Ισαβέλλα Ζ.

Προϋπολογισμός ΕΕ: Συμφωνία αποσύνθεσης, στις πλάτες των εργαζομένων

Η Σύνοδος Κορυφής στις αρχές Φεβρουαρίου είναι η πρώτη στην ιστορία της Ε.Ε. που αποφάσισε μείωση του προϋπολογισμού της. Ανώτατο όριο δαπανών για την εφταετία 2014–2020 ορίστηκαν τα 960 δις ευρώ. Ποσό αρκετά χαμηλότερο από τα 1,047 δις που είχε προτείνει τον Νοέμβριο ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Χέρμαν βαν Ρομπάι, καθώς και από τα 1,033 δις που είχε αρχικά προτείνει η Κομισιόν και τα 973 δις που είχαν προταθεί σαν βάση εκκίνησης της Συνόδου. Ο τελικός προϋπολογισμός είναι μειωμένος 3% σε σχέση με τον προηγούμενο.

Χρειάστηκαν μακριά παζάρια και παρασκηνιακές διαβουλεύσεις για να επιτευχθεί συμφωνία, εξαιτίας της σύγκρουσης ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες, με πρωταγωνιστές την Βρετανία και τη Γαλλία. Η Βρετανία (που οξύνει επικίνδυνα την αντιπαράθεσή της με την Ε.Ε., προετοιμάζοντας δημοψήφισμα για την πιθανή αποχώρησή της απ' αυτήν), αξιώνει επιτακτικά μείωση των κονδυλίων. Η Γαλλία ζήτησε να μη μειωθούν τα κονδύλια για τον αγροτικό τομέα (σημαντικό μέρος της οικονομίας της), ενώ αντίστοιχα η Ισπανία αυτά για την αλιεία. Με τις περικοπές διαφωνούσε εξ αρχής η Πολωνία, που λαμβάνει το μεγαλύτερο μερίδιο των επιδοτήσεων. Η Σουηδία ζητούσε μείωση των αγροτικών επιδοτήσεων σε όφελος των «νέων βιομηχανιών».

Όπως φάνηκε από το αποτέλεσμα, η πίεση της Βρετανίας και άλλων χωρών (Σουη-

δία, Δανία, Ολλανδία) απέδωσε, αλλά ταυτόχρονα διατηρήθηκαν τα κονδύλια των αγροτικών επιδοτήσεων, όπως ζητούσε η Γαλλία. Οι επιπλέον περικοπές θα γίνουν σε υποδομές, διοίκηση και επιστημονική έρευνα, σε έργα διασυνοριακών μεταφορών, ενέργειας και τηλεπικοινωνιών.

Ελλάδα: πανηγυρισμοί για το... τσεκούρωμα πόρων!

Στο πλαίσιο της ελεεινής προπαγάνδας της συγκυβέρνησης για την... ανάπτυξη, ο Σαμαράς δήλωνε ότι στη Σύνοδο πέτυχε ό,τι ήταν εφικτό, ότι είναι απόλυτα ικανοποιημένος από το αποτέλεσμα για τη χώρα μας. Η απλή αλήθεια είναι ότι η Ελλάδα θα εισπράξει από το νέο προϋπολογισμό **6–8 δις ευρώ λιγότερα** απ' ό,τι στον προηγούμενο:

– Στο προηγούμενο πρόγραμμα ΕΣΠΑ (2007–2013) της Ε.Ε. υπήρχαν για την Ελλάδα 20,4 δις και επιπλέον 3,9 δις αγροτικές επιδοτήσεις. Σύνολο 24,3 δις.

– Στο νέο ΕΣΠΑ προβλέπονται 14,5 δις, επιπλέον 1,8 δις αγροτικές επιδοτήσεις και επιπλέον 2 δις για «ανάπτυξη», που ενδεχομένως θα δωθούν αν το μνημονιακό πρόγραμμα εκτροχιαστεί. Σύνολο 18,3 δις (στην πιο ευνοϊκή περίπτωση).

Επομένως, η χρηματοδότηση της Ελλάδας μειώνεται δραματικά, **κατά 25% έως 33%**. Μία μείωση που για τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό μοιάζει με κλωτσιά στο βράθρο της κατάρρευσης. Πρόκειται για ταφόπλακα σε κάθε ελπίδα να χρηματοδοτηθεί κάποια ανάπτυξη και βέβαια για κύκνειο άσμα της ελληνικής αγροτικής παρα-

γωγής, που ήδη αντιμετωπίζει σωρεία προβλημάτων.

Έχει ενδιαφέρον να συγκρίνουμε αυτό το ποσοστό ριζικής μείωσης με το 3% της συνολικής μείωσης του προϋπολογισμού της Ε.Ε. Πράγμα που δείχνει ότι στην Ε.Ε. όχι μόνο δεν βρίσκονται φίλοι, σύμμαχοι και «εταίροι», που βοηθούν την Ελλάδα, αλλά γύπες που αξιοποιούν την καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική Ε.Ε. για να φορτώσουν την κρίση στις πιο αδύναμες χώρες. Αλλές βέβαια οι βέρνησης και της «συμμορίας του ευρώ», που έχουν εξαρτήσει τα κέρδη και την ίδια την ύπαρξή τους από τις υπηρεσίες που προσφέρουν στους ιμπεριαλιστές.

Αγιάτρευτες αντιθέσεις και νέα αδιέξοδα

Η πολιτική των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών έχει δύο θεμελιώδεις κατευθύνσεις: επίθεση ιστορικών διαστάσεων στην εργατική τάξη (Μνημόνια, περικοπές κ.λπ.) και φόρτωμα της κρίσης στις πιο αδύναμες χώρες, μετατροπή τους σε περιφέρεια προεκτοράτων (όπως περίπου εξελίσσεται η Ελλάδα). Αυτό εξυπηρετεί και ο νέος προϋπολογισμός.

Όμως, με την κρίση να εξαπλώνεται και να βαθαινει στην Ευρώπη, οι ανταγωνισμοί έχουν φουντώσει για τα καλά και μάλιστα απειλούν να εκτροχιαστούν. Η Γαλλία, που εξελίσσεται σε αδύναμο κρίκο του ευρωπαϊκού «κέντρου», προσπαθεί εναγωνίως να κρατήσει το κεφάλι έξω απ' το νερό, καθώς η οικονομία της διολισθαίνει σταθερά και το

χρέος της απειλεί να «σκάσει». Αυτό όμως σημαίνει αξιοποίηση ευρωπαϊκών χρημάτων, με τη συμφωνία των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών. Η Βρετανία, που έχει ιστορικά μια ούτως ή άλλως επαμφοτερίζουσα σχέση με την ευρωπαϊκή «προοπτική», απαιτεί μείωση των δαπανών για να εξοικονομήσει πόρους στήριξης της δικής της οικονομίας, που είναι επίσης σε κακά χάλια. Με μια ουσιώδη διανομή, όμως: έχει αυτή την ευχέρεια, γιατί, μη δεσμευόμενη από το Ευρώ, προσπαθεί να χρηματοδοτήσει τα ελλείμματα και χρέη της «τυπώνοντας χρήμα», δηλαδή υποτιμώντας τη στερλίνα και εξαγοντας την κρίση στους ανταγωνιστές της.

Η Γερμανία, που σιωπηρά υποστήριζε τις περικοπές, προσπαθεί να επιβάλλει πανευρωπαϊκά άγρια περιοριστική πολιτική αλλά δεν δίνει ουσιαστική λύση. **Γιατί τινάζει στον αέρα κάθε προσπάθεια συγκράτησης της κρίσης, εξαιτίας και της αναπόφευκτης μείωσης των επενδύσεων που έτσι επιφέρει. Εκεί άλλωστε οδηγούν και οι νέες περικοπές του προϋπολογισμού της Ε.Ε. και μάλιστα σε τομείς που θεωρούνταν ατομηχανή της ευρωπαϊκής «ολοκλήρωσης».**

Είναι αδύνατο να σιγουρίσουν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αυτές τις αντιθέσεις με εύθραυστους συμβιβασμούς, όπως κι αυτός ο τελευταίος. Νέα επεισόδια της κρίσης είναι αναπόφευκτα, βαθαινόντας το αδιέξοδο και την αποσύνθεση στο εσωτερικό της Ε.Ε. Πόσο μάλλον που πανευρωπαϊκά ανεβαίνει το θερμόμετρο των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, αλλά και της πολιτικής κρίσης (π.χ. Ιταλία).

Ο υπόγειος νομισματικός πόλεμος

...και πως το «G20» μετατρέπεται σε «G μηδέν»

Στις 15-16 Φλεβάρη συναντήθηκαν στη Μόσχα οι υπουργοί Οικονομικών και οι κεντρικοί τραπεζίτες του G20. Μία εβδομάδα πριν είχαν συναντηθεί οι αντίστοιχοι του G7. Το κύριο θέμα ήταν η προσπάθεια χαλιναγώγησης του υπόγειου παγκόσμιου νομισματικού πολέμου. Το πρόβλημα οξύνθηκε πρόσφατα από την Ιαπωνία. Η πρόσφατα εκλεγμένη κυβέρνηση του Σίνζο Άμπε — τρομαγμένη και από την πρόσφατη απροσδόκητη επιδείνωση της ιαπωνικής οικονομίας (ενώ το 2ο τρίμηνο του 2012 η αύξηση του ΑΕΠ ήταν 3,9%, στο 3ο τρίμηνο κατέρρευσε στο 0,4% και στο 4ο στο 0,1%) — αποφάσισε αφηνιάστικα και μονομερώς να τονώσει την ιαπωνική οικονομία «τυπώνοντας» γιεν. Αυτή η κίνηση μεταφράζεται σε αύξηση του εγχώριου πληθωρισμού και υποτίμηση του γιεν (ώστε να «ενισχυθούν και οι εξαγωγές της Panasonic και της Sony»). Έτσι, από τις αρχές Οκτώβρη μέχρι σήμερα το γιεν έχει υποτιμηθεί κοντά στο 20% σε σχέση με το δολάριο, το ευρώ αλλά και νομίσματα άλλων χωρών (Κίνα, Βραζιλίας κ.α.). Από την πρόβλεψη αυτής της υποτίμησης ο γνωστός κερδοσκόπος κ. Σόρος λέγεται ότι κέρδισε 1 δις δολάρια.

Στη Σύνοδο του G7 η υποτίμηση του γιεν αποδόθηκε στην προσπάθεια της ιαπωνικής κυβέρνησης να αντιμετωπίσει την εγχώρια ύφεση (που θεωρείται θεμιτή) και όχι σε προσπάθειά της να χειραγωγήσει τη συναλλαγματική ισοτιμία του γιεν (πράγμα που θα σημαίνει ότι τις ισοτιμίες δεν τις καθορίζουν οι αγορές αλλά οι κυβερνήσεις). Οι G7 βάφτισαν το κρέας ψάρι και καμουφλάρισαν κάτω από μια «ψύχραιμη» διατύπωση την ανημπόρια τους μπροστά στην κίνηση της Ιαπωνίας.

Οι αγορές όμως θεώρησαν ότι μπαίνουμε σε μια περίοδο έντονων συναλλαγματικών διακυμάνσεων, απέναντι στις οποίες οι κυβερνήσεις δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Γι' αυτό, στη Σύνοδο του G20, όλοι οι υπουργοί Οικονομικών έτρεχαν να διορθώσουν αυτή την «εσφαλμένη» εντύπωση και να καθησυχάσουν τις αγορές ότι δεν θα ξεκινούσε νομισματικός πόλεμος. Στην πραγματικότητα βέβαια μαίνεται εδώ και καιρό ένας υπόγειος νομισματικός πόλεμος και η υποτίμηση του γιεν ήταν το πιο πρόσφατο επεισόδιό του. Ωστόσο, δεν έχει γίνει ακόμη ανεξέλεγκτος. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε το σταμάτημα του παγκόσμιου εμπορίου και, συνεπώς, την εκρηκτική επιδείνωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης.

Πίσω από αυτά βρίσκονται οι εκρηκτικές αντιφάσεις του παγκόσμιου καπιταλισμού αλλά και οι αλλαγές στους οικονομικούς συσχετισμούς δύναμης: και τα δύο μόνο με κατακλυσμιαίες αλλαγές μπορούν να αλλάξουν. Καταρχάς, τα νομίσματα των ιμπεριαλιστικών χωρών είναι υπερτιμημένα απέναντι στα νομίσματα των αναδόμενων οικονομιών (Κίνα, κ.α.) κι αυτό εκφράζει τη μακροπρόθεσμη άνοδο της παραγωγικότητας της εργασίας των τελευταίων σε σχέση με τις πρώτες. Μια τέτοια διόρθωση όμως θα ισοδυναμούσε με εκατοντάδες πυρηνικές εκρήξεις: θα σήμαινε ότι το δολάριο παύει να είναι ηγεμονικό νόμισμα και ταυτόχρονα ότι οι ιμπεριαλιστικές χώρες γίνονται εξαρτημένες και οι εξαρτημένες γίνονται ιμπεριαλιστικές. Αν και προς το παρόν αυτό είναι αδύνατο, έχουν ξεκινήσει οι διεργασίες, π.χ. η Κίνα (και δεν είναι η μόνη) έχει συνάψει συμφωνίες με 20 χώρες για ανταλλαγές εμπορευμάτων με παράκαμψη του δολαρίου.

Οι ιμπεριαλιστικές χώρες δεν έχουν βγει ακόμη από την κρίση του 2008 ή, για την ακρίβεια, μόλις πήγαν να βγουν φαίνεται ότι ξανακυλάνε. Αλλά αυτή τη φορά τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Αυτό σημαίνει ότι η προσπάθεια να ριζούν την κρίση στους άλλους θα γίνει πιο λυσσαλέα και ανεξέλεγκτη. Ένα καλό εργαλείο για αυτό είναι το «τύπωμα» χρήματος για την τόνωση της δικιάς τους οικονομίας και η υποτίμηση του νομίσματός τους (ειδικά αν είναι μονομερής, αφηνιάστική και μεγάλη), ώστε να αυξηθούν οι εξαγωγές. Αυτό έκανε η Ιαπωνία. Και εδώ αρχίζουν τα προβλήματα: κανένας δεν βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση ώστε να σηκώσει τα βάρη της κρίσης για τους άλλους (όπως λίγο πολύ γινόταν τα τελευταία 30 χρόνια).

Οι ΗΠΑ αντιδράσανε σχετικά ήπια, ξεκαθαρίζοντας όμως ότι δεν πρόκειται να σταματήσουν το «τύπωμα» χρήματος, δεν θα μείνουν απαθείς σε υποτιμήσεις άλλων νομισμάτων (ειδικά του ευρώ) και δεν θα διακινδυνεύουν την αργή ανάρρωση της οικονομίας τους. Οι μεγαλύτερες, όμως, αντιδράσεις προήλθαν από χώρες σαν τη Βραζιλία, που βλέπουν ότι η ανατίμηση του νομίσματός τους κινδυνεύει να τις ξαναβυθίσει στην ύφεση ή σε αναμικτή ανάπτυξη. Όσον αφορά το ευρώ, δεν είναι νόμισμα κατάλληλο για όλους τους Ευρωπαίους. Η Γερμανία, οχυρωμένη πίσω από τη σχετικά υψηλή της παραγωγικότητα, ενοχλήθηκε από την υποτίμηση του γιεν, αλλά το μόνο που έκανε ήταν να ξεκαθαρίσει ότι περαιτέρω υποτίμησή του πρέπει να αποκλειστεί γιατί θα σήμαινε κήρυξη πόλεμου. Ταυτόχρονα, δεν έχασε την ευκαιρία να επαναδιατυπώσει τη γνωστή συνταγή της αποπληθωρισμού και της ενάρετης δημοσιονομικής πολιτικής. Βέβαια, αν εφαρμοζό-

ταν παντού αυτή η συνταγή, η κρίση θα γινόταν ανεξέλεγκτη και θα επέστρεφε σαν μπουρανγκ πάνω της. Από την άλλη, η Γαλλία, η Ιταλία κ.α. βρίσκονται σε κατάσταση πανικού. Βυθίζονται στην ύφεση, ο κίνδυνος δημοσιονομικής κατάρρευσης τις απειλεί και, ενώ ζητούν απεγνωσμένα σημαντική υποτίμηση του ευρώ, εισπράττουν την άρνηση της Γερμανίας και την ανατίμηση του ευρώ απέναντι στο γιεν.

Έτσι, οι G20 για άλλη μια φορά δεν κατόρθωσαν να καταλήξουν σε ένα συνολικό σχέδιο, παρά μόνο να αποφύγουν προς το παρόν τα χειρότερα. Έτσι όμως τα χειρότερα δεν αποφεύγονται. Οι διάφορες κυβερνήσεις θα προχωρούν ολοένα και περισσότερο σε απότομες υποτιμήσεις (με ανοιχτό τον κίνδυνο οποιαδήποτε στιγμή να γίνουν ανεξέλεγκτες), ενώ ταυτόχρονα θα γενικεύονται οι διακρατικές συμφωνίες «αντιπραγματισμού», που όχι μόνο παρακάμπτουν το δολάριο αλλά τείνουν προς τον εμπορικό πόλεμο και τον θρυσματισμό της παγκόσμιας αγοράς.

Οι λαοί της Ευρώπης ξεσηκώνονται

Βουλγαρία

Πτώση της κυβέρνησης από διαδηλώσεις ενάντια στις υπέρογκες τιμές του ηλεκτρικού ρεύματος

Τον Φεβρουάριο, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Βουλγαρίας άρχισαν να κατεβαίνουν σε μαζικές διαδηλώσεις, που αρχικά ξεκίνησαν ενάντια στους νέους υπερβολικά υψηλούς λογαριασμούς του ρεύματος και της θέρμανσης. Όταν αυτοπυρπολήθηκε πολίτης στη Βάρνα σε ένδειξη διαμαρτυρίας — βρίσκεται ακόμα σε κρίσιμη κατάσταση — ακολούθησαν ακόμα μαζικότερες διαδηλώσεις, οι οποίες από ειρηνικές (όπως είχαν ανακοινωθεί στο διαδίκτυο) μετατράπηκαν σε βίαιες, κυρίως στη Σόφια. Από τις συγκρούσεις υπήρξαν πολλοί τραυματίες, αφού η αστυνομία, το βράδυ της 19ης Φεβρουαρίου, ξέσπασε σε όποιον διαδηλωτή έβρισκε μπροστά της. Με τις διαδηλώσεις να συνεχίζονται επί 10 συνεχείς ημέρες και τον κόσμο να μην τρομοκρατείται, στις 20 Φεβρουαρίου ο πρωθυπουργός Μπόικο Μπορίσοφ ανακοίνωσε την παραίτηση της κυβέρνησής του, καθώς δεν κατάφερε, παρά την παραίτηση την προηγούμενη μέρα του υπουργού Οικονομικών Συμεών Ντιάνκοφ, να ηρεμήσει την κατάσταση. Στο μεταξύ όμως, οι διαδηλώσεις είχαν ήδη εξελιχθεί σε διαμαρτυρίες γενικότερα ενάντια στο διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα της Βουλγαρίας (από την πτώση του «ανατολικού μπλοκ» μέχρι και σήμερα). Ο κόσμος συνέχισε να κατεβαίνει στον δρόμο με συνθήματα όπως «Δεν θέλουμε νέα πρόσωπα στο ίδιο παιχνίδι αλλά αλλαγή του συστήματος!». Τα κόμματα, όσο ποτέ άλλοτε, έχουν απαξιωθεί, αφού όλα αυτά τα χρόνια το κάθε κόμμα που ανέβαινε στην εξουσία υποσχόταν αλλαγές που ποτέ δεν έκανε. Οι πορείες είναι ενάντια στα υπάρχοντα κόμματα και καλούνται ως επί το πλείστον από απλούς πολίτες στο διαδίκτυο (με παρόμοιο τρόπο με το κίνημα των πλατειών σε Ελλάδα, Ισπανία, Αίγυπτο κ.α.).

Οι διαδηλωτές μεταξύ άλλων ζητούν

αλλαγές στο Σύνταγμα (μέχρι και συντακτική συνέλευση) και επανακρατικοποίηση των εταιριών ηλεκτροδότησης (είναι όλες ιδιωτικές). Μέχρι στιγμής, κέρδισαν την παραίτηση της κυβέρνησης και όπως όλα δείχνουν θα κερδίσουν και μια σημαντική μείωση τιμών του ηλεκτρικού ρεύματος, αφού η βουλγαρική Βουλή ενέκρινε νομοσχέδιο που θα επιτρέπει μεταξύ άλλων στη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας να αλλάξει την τιμολογιακή πολιτική περισσότερο από μια φορά ανά έτος. Ανοίγει έτσι το δρόμο για να υλοποιηθεί η δέσμευση για μείωση της τιμής του ρεύματος κατά 8% από τον Μάρτιο.

Να σημειώσουμε ότι η πτώση της κυβέρνησης Μπορίσοφ είναι η πρώτη καθαρή και άμεση πτώση ευρωπαϊκής κυβέρνησης από την έναρξη της οικονομικής κρίσης και την εφαρμογή των διαφόρων μνημονίων ανά την Ευρώπη. Πρόκειται να ακολουθήσουν και άλλες, αν βαδίσουμε στον δρόμο που άνοιξαν οι συναγωνιστές της Βουλγαρίας.

Πορτογαλία

1 εκατομμύριο στους δρόμους στις μεγαλύτερες κινητοποιήσεις από την υπογραφή του μνημονίου

Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι (οι διοργανωτές μιλούν για 1,5 εκατομμύριο) κατέβηκαν στους δρόμους σε πολλές πόλεις της Πορτογαλίας στις 2 Μάρτη, στις μαζικότερες διαδηλώσεις από την προσφυγή της χώρας στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης. Στη Λισσαβόνα πραγματοποιήσαν διαδήλωση προς το υπουργείο Οικονομικών με το κεντρικό πανό να γράφει «Γάμα την Τρόικα, θέλουμε τη ζωή μας πίσω». Άλλα πανό έγραφαν: «Εξω η τρόικα και η κυβέρνηση», «Η Πορτογαλία στις κάλπες», «Εκλογές τώρα», «Συμμετοχική δημοκρατία». Πολλοί διαδηλωτές τραγουδούσαν το «Grandola, Vila Morena», το τραγούδι της «Επανάστασης των Γαριφάλων» του 1974. Το τραγούδι αυτό ακούγεται συχνά από ακτιβιστές τον τελευταίο καιρό κατά τη διάρκεια δημόσιων εμφανίσεων υπουργών της κυβέρνησης.

Η πρωτοβουλία των κινητοποιήσεων ανήκει στο κίνημα της «15ης Σεπτεμβρίου», που έχει και στο παρελθόν πραγματοποιήσει μεγάλες συγκεντρώσεις ενάντια στην κυβερνητική πολιτική και στο πρόγραμμα λιτότητας. Τις μεγάλες αυτές κινητοποιήσεις διαδέχτηκαν πολυήμερες απεργίες στους σιδηρόδρομους, με αιτήματα την υπεράσπιση των συλλογικών συμβάσεων και αυξήσεις στους μισθούς. Κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν και στα άλλα μέσα μαζικής μεταφοράς και στις αερομεταφορές.

Ισπανία

Χιλιάδες στους δρόμους κατά της λιτότητας και των εξώσεων

Σε Σαββατοκύριακο λαϊκής αντίδρασης αναδείχθηκε το διήμερο 17-18 Φεβρουαρίου στην Ισπανία, όπου διοργανώθηκαν μεγάλες διαδηλώσεις με επίκεντρο την οικονομική κρίση. Στις 17/2, χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν σε ολόκληρη την Ισπανία ζητώντας έναν νέο νόμο, που θα θέσει τέρμα στις εξώσεις των χρεωμένων ιδιοκτητών από τα σπίτια τους. Οι Ισπανοί διαμαρτύρονται εδώ και μήνες για τον σκληρό νόμο που οδηγεί ανθρώπους στο δρόμο και τον περασμένο μήνα η Βουλή δέχτηκε να ξεκινήσει μια συζήτηση για τη «Λαϊκή Πρωτοβουλία κατά των Εξώσεων», που συγκέντρωσε 1,4 εκατ. υπογραφές. Στις 18/2, η χώρα ήταν και πάλι στο πόδι με διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα και σε ακόμη 15 πόλεις, ενάντια στη μερική ιδιωτικοποίηση του συστήματος υγείας που προωθεί η κυβέρνηση. Ήταν η τρίτη διαδήλωση της «λευκής παλίστριας», με πρωταγωνιστές γιατρούς και νοσοκόμες με λευκές ποδιές. Την ίδια μέρα δεκάδες χιλιάδες Ισπανοί κατέκλυσαν τους δρόμους της Μαδρίτης, διαμαρτυρόμενοι για τη λιτότητα και τα σκάνδαλα διαφθοράς, που αγγίζουν όχι μόνο τον αρχιδιεφθαρμένο πρωθυπουργό Ραχόι και το κόμμα του (το Λαϊκό Κόμμα) αλλά και το παλάτι. Συγκεντρώσεις για το ίδιο θέμα έγιναν και στη Βαρκελώνη και τη Βαλένθια.

στον κόσμο...

Βασανιστήρια της CIA σ' όλο τον κόσμο

54 κράτη σ' όλο τον κόσμο, μεταξύ των οποίων και η Ελλάδα, είναι συνένοχοι για την απαγωγή, παράνομη κράτηση και βασανισμό «υπόπτων για τρομοκρατία», καθώς παρείχαν συγκαλυμμένη υποστήριξη στο πρόγραμμα βασανιστηρίων της CIA, επιτρέποντας τη χρήση του εναέριου χώρου και των αεροδρομίων τους. Μάλιστα η συμμετοχή των κυβερνήσεων αυτών στις μυστικές πτήσεις της CIA ήταν τόσο διευρυμένη, ώστε θεωρείται ότι χωρίς αυτές η τελευταία δεν θα μπορούσε να πραγματοποιήσει το πρόγραμμά της. Μεταξύ των χωρών που συμμετείχαν περιλαμβάνονται η Ελλάδα, η Κύπρος, η Βρετανία, η Γερμανία, η Σουηδία, η Φινλανδία, η Ισπανία, η Ιρλανδία, ενώ ταυτόχρονα φαίνεται να συμμετείχαν ευρέως και χώρες από τον υποτιθέμενο «άξονα του κακού», όπως το Ιράν και η Συρία. Τα στοιχεία δημοσίευσε σε έκθεση 213 σελίδων με τίτλο «Παγκοσμιοποιώντας τα βασανιστήρια» η ανθρωπιστική οργάνωση «Πρωτοβουλία Δικαιοσύνης της Ανοικτής Κοινωνίας».

ΗΠΑ

Στις 17 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε στην Ουάσινγκτον η μεγαλύτερη διαδήλωση για το περιβάλλον στην ιστορία των ΗΠΑ. 35.000 διαδηλωτές από διάφορες πολιτείες πραγματοποίησαν πορεία γύρω από τον Λευκό Οίκο, διαμαρτυρόμενοι ενάντια στον πετρελαϊκό αγωγό Keystone XL, ο οποίος προγραμματίζεται να μεταφέρει πετρέλαιο από τον Καναδά στα διυλιστήρια του Τέξας. Το έργο υπολογίζεται να κοστίσει 5,3 δις δολάρια. Οι διαδηλωτές διαμαρτύρονταν για την αντι-οικολογική που ακολουθούν συνολικά οι ΗΠΑ τις τελευταίες δεκαετίες, αγνοώντας τις παγκόσμιες οδηγίες για μείωση των ρύπων.

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ

Τουλάχιστον 50 διαδηλωτές δολοφονήθηκαν από την αστυνομία και τον στρατό του Μπαγκλαντές μέχρι τις αρχές Μαρτίου, σε συγκρούσεις που ξέσπασαν μετά την καταδικη σε θάνατο του ισλαμιστή ηγέτη Σαγίντι. Ο Σαγίντι είναι αντιπρόεδρος του μεγαλύτερου ισλαμικού κόμματος της χώρας, του Τζαμάτ-ε-Ισλαμί και καταδικάστηκε για εγκλήματα πολέμου στη διάρκεια του αγώνα του 1971 για την ανεξαρτησία του Μπαγκλαντές από το Πακιστάν. Μετά την ανακοίνωση της απόφασης οι διαδηλωτές κατέστρεψαν σιδηροδρομικές ράγες, πυρπόλησαν τρένα και επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα. Σε απάντηση η κυβέρνηση απέλυσε στρατεύματα στην πόλη Σαχτζαχαπούρ, ενώ η αστυνομία άνοιξε πυρ εν ψυχρώ κατά των διαδηλωτών.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Αστυνομία και στρατός εισβάλλουν στις φτωχογειτονιές γύρω από το αεροδρόμιο του Ρίο ντε Τζανέιρο σε μια προσπάθεια επανακατάληψής τους και κυρίως εκκαθάρισής τους, ενόψει του Παγκοσμίου Κυπέλλου που θα διοργανωθεί το 2014 και των Ολυμπιακών αγώνων του 2016. Στόχος των επιχειρήσεων δεν είναι η παροχή βοήθειας προς τις οικογένειες των εξαθλιωμένων που ζουν στις φαβέλες υπό τον έλεγχο των εμπόρων ναρκωτικών, αλλά η διασφάλιση ασφαλούς περάσματος από το αεροδρόμιο προς την πόλη και ο εξωραϊσμός της διαδρομής! Η υποκρισία και ο κυνισμός του καπιταλισμού δεν έχουν τέλος...

ΙΣΠΑΝΙΑ

Μέχρι τις αρχές Μαρτίου έχουν γίνει δύο πενήνήμερες απεργίες στην ισπανική αεροπορική εταιρεία Iberia. Στις 18-22 Φεβρουαρίου και στις 4-8 Μαρτίου ακυρώθηκαν συνολικά πάνω από 400 πτήσεις, τόσο από την εταιρεία όσο και από θυγατρικές της που επηρεάζονταν άμεσα. Οι απεργιοί διαμαρτύρονται για τη συγχώνευση της εταιρείας με τις Βρετανικές Αερογραμμές, που οδήγησε στο σχέδιο αναδιάρθρωσης του νέου ομίλου IAG, με συνέπεια την απώλεια 3.800 θέσεων εργασίας. Οι απεργίες ήταν επιτυχείς, καθώς η εταιρεία χάνει 3 εκ. ευρώ για κάθε μία μέρα απεργίας. Οι εργαζόμενοι προγραμματίζουν νέα πενήνήμερη απεργία στις 18-22 Μαρτίου.

Θεοδόσης Θωμαδάκης (1930-2013)

Πέθανε σε ηλικία 83 ετών στον Αλίκαμπο Χανίων ο αγωνιστής του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, σ. Θεοδόσης Θωμαδάκης. Προέρχονταν από φτωχή αγροτική οικογένεια και από πολύ μικρός μετανάστευσε στην Αθήνα και άρχισε να δουλεύει κυρίως σε μηχανουργεία της πρωτεύουσας και του Πειραιά. Εργάτης (μηχανουργός), ήρθε αμέσως σε επαφή με τις ιδέες του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, στρατεύθηκε σ' αυτές και έμεινε πιστός μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ο σ. Θεοδόσης πάλεψε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μέσα από τις γραμμές του τροτσκιστικού κινήματος και ήταν μια από τις πιο σημαντικές, ηγετικές μορφές του. Έλαβε μέρος σ' όλους τους αγώνες των εργαζομένων μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου. Στα χρόνια της δικτατορίας ανέπτυξε σημαντική δράση, μέσα από την οργάνωση «Εργατική Δημοκρατία», ενάντια στο τυραννικό καθεστώς, τον καπιταλισμό και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Για τη δράση του αυτή καταδικάστηκε σε ισόβια και

8 χρόνια φυλάκιση. Έμεινε στις φυλακές Αβέρωφ, Κορυδαλλού και Αίγινας για 5 χρόνια (όπου όπως και όλοι οι τροτσκιστές κρατούμενοι και φυλακισμένοι στις φυλακές και στις εξορίες, θα γνωρίσει, όπως είναι γνωστό από την ιστορία, και το καθεστώς απομόνωσης, συκοφαντίας και φυσικής βίας των σταλινικών) και βγήκε με την αμνηστία του δικτάτορα Παπαδόπουλου τον Αύγουστο του 1973.

Ο σ. Θεοδόσης ήταν ένας πραγματικός διεθνιστής, κάτι που δεν είναι πολύ γνωστό στο ελληνικό εργατικό και επαναστατικό κίνημα. Έλαβε μέρος σαν εθελοντής στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα της Αλγερίας ενάντια στους γάλλους αποικιοκράτες. Σαν μηχανουργός που ήταν, κατασκεύαζε όπλα στο περιφημο μυστικό και κινούμενο εργοστάσιο. Μαζί με το σ. Μίμη Λιβιεράτο, ήταν τα δυο μέλη του ΚΔΚΕ, του ελλ. τμήματος της 4ης Διεθνούς (όπως και πολλοί άλλοι αγωνιστές από άλλες χώρες), που στάλθηκαν με εντολή της στην Αλγερία, κυρίως για προσφορά τεχνικών γνώσεων.

Ο σ. Θεοδόσης υπήρξε μελετητής και βαθύς γνώστης της μαρξιστικής θεωρίας και μεταφραστής πολλών έργων του Τρότσκι και άλλων σημαντικών μαρξιστών συγγραφέων. Οι μεταφράσεις του θεωρούνται από τις καλύτερες.

Ο θάνατός του είναι μια μεγάλη απώλεια για το εργατικό και επαναστατικό κίνημα, ιδιαίτερα στη σημερινή συγκυρία. Οι νεότερες γενιές θα βρουν στη δράση και στο έργο του, στο ήθος και στην καλοσύνη του, στην αφοσίωση και στην πίστη του στην υπόθεση της εργατικής τάξης και της σοσιαλιστικής επανάστασης, μια πηγή έμπνευσης και θάρρους στην πάλη τους απέναντι στη χουντική συγκυβέρνηση, στη σημερινή καπιταλιστική βαρβαρότητα. Η ΟΚΔΕ, στην οποία άφησε όλο το μεταφραστικό του έργο, αποτίει φόρο τιμής στο σ. Θεοδόση Θωμαδάκη και εκφράζει τα βαθιά συλλυπητήριά της στην οικογένειά, στους φίλους και τους συντρόφους του.

Ε.Π 9/3/2013

Στη σκιά του Μνημονίου οι κυπριακές εκλογές

Πρωτοφανής άνοδος της αποχής, των λευκών και των άκυρων χαρακτήρισε τις εκλογές που πραγματοποιήθηκαν στις 17 και 24 Φεβρουαρίου για την ανάδειξη του νέου προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, υπό τη σκιά της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και τη δαμόκλειο σπάθη του Μνημονίου.

Στις 17 Φεβρουαρίου, το επιτελείο του Νίκου Αναστασιάδη (υποψήφιος του Δημοκρατικού Συναγερμού, με τη στήριξη του Δημοκρατικού Κόμματος και... του Αρχιεπισκόπου!) βιάστηκε να πανηγυρίσει μια «σίγουρη», σύμφωνα με τα exit polls, νίκη. Το τελικό αποτέλεσμα όμως του έδωσε μόνο ένα σαφές προβάδισμα για τον δεύτερο γύρο των εκλογών. Συγκεκριμένα, ο Αναστασιάδης έλαβε 45,46%, ο Σταύρος Μαλάς (υποψήφιος του ΑΚΕΛ), που επίσης πέρασε στον δεύτερο γύρο, εξασφάλισε 26,91%, ενώ ο Γιώργος Λιλλήκας, που στηρίχθηκε από την ΕΔΕΚ, έλαβε 24,93%. Οι υπόλοιποι 8 υποψήφιοι πήραν συνολικά 2,7%. Χαρακτηριστική όμως υπήρξε η αποχή, ήδη από τον πρώτο γύρο, η οποία για πρώτη φορά έφτασε το 16,86%, ενώ στις προηγούμενες προεδρικές εκλογές το 2008 ήταν μόλις 10,38%. Η μονοτονία των υποψηφίων, που όλοι λίγο ή πολύ δεσμεύονταν να τηρήσουν τις δεσμεύσεις της Κύπρου για εφαρμογή μέτρων λιτότητας και του Μνημονίου Συναντίληψης, έκαναν την επιλογή αδιέξοδη, γεγονός που σε μεγάλο βαθμό εκφράστηκε.

Αναστασιάδης και Μαλάς κονταροχτυπήθηκαν στον δεύτερο γύρο, που όμως ήταν χωρίς επιλογή. Και οι δύο, παρόλο που θεωρητικά ανήκουν σε αντίπαλα στρατόπεδα, ήταν υπέρ του Μνημονίου και δεσμεύονταν για την τήρησή του. Το γεγονός αυτό οδήγησε σε περαιτέρω αύξηση της αποχής στο 18,42%, ενώ θεαματική ήταν και η αύξηση των λευκών και των άκυρων, που ενώ δεν ξεπερνούσαν μαζί το 2,5%, στον δεύτερο γύρο έφτασαν το 7,36% (4,05% και 3,31% αντίστοιχα). Συνολικά 1 στους 4 Κύπριους απάντησε στο ψεύτικο δίλημμα Αναστασιάδης ή Μαλάς «κανένας απ' τους δύο»!

Τελικά ο Αναστασιάδης εκλέχθηκε ως ο 7ος πρόεδρος της Κύπρου, με ποσοστό 57,48%, το οποίο όμως είναι πλασματικό εξαιτίας της μεγάλης αποχής. Ο Μαλάς, παρόλο που

σημείωσε θεαματική άνοδο στα ποσοστά του, φτάνοντας το 42,52%, δεν κατάφερε να τον ξεπεράσει.

Πολιτική κρίση την επομένη των εκλογών

Παρόλο που επιφανειακά η νίκη Αναστασιάδη παρουσιάζεται ως ισχυρή εντολή για εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής του, ουσιαστικά αποτελεί πύρρειο νίκη, κυρίως για το Δημοκρατικό Κόμμα. Η ηγεσία του κόμματος του Τάσου Παπαδόπουλου, ο οποίος ήταν ο εκφραστής του «Όχι» στο σχέδιο Ανάν, αποφάσισε για καιροσκοπικούς λόγους να συμμαχήσει με το φαβορί Αναστασιάδη, το κόμμα του οποίου, αλλά και ο ίδιος προσωπικά, ήταν οι μόνοι ξεκάθαροι και ενθαρμυμένοι υποστηρικτές του «Ναι». Αυτό προκάλεσε τριγμούς και στην ηγεσία του κόμματος, με τον γιο του Τάσου, Νικόλα, να τάσσεται ανοιχτά υπέρ της υποψηφιότητας Λιλλήκα, αλλά κυρίως στη βάση, που υπολογίζεται ότι είχε συσπειρωθεί κάτω του 40%.

Φυγόκεντρες τάσεις παρατηρούνται και στην ΕΔΕΚ, η οποία στήριξε τον Γιώργο Λιλλήκα. Ο τελευταίος θεωρεί προσωπική του επιτυχία το 25% που πήρε στον πρώτο γύρο και ακούγονται σενάρια δημιουργίας νέου κόμματος, το οποίο πιθανότατα θα οδηγήσει σε διάσπαση της ΕΔΕΚ.

Στο ΑΚΕΛ φαίνεται να ήταν από καιρό προετοιμασμένοι για τη θέση της αντιπολίτευσης, καθώς δεν μπορούσαν άλλο να δικαιολογούν με αριστερή φιλολογία τις πράξεις τους ως κυβέρνηση: από την προσφυγή στον μηχανισμό στήριξης, μέχρι τις μειώσεις δημοσίων υπαλλήλων, τις μειώσεις σε μισθούς, το Μνημόνιο που προβλέπει περαιτέρω μειώσεις, ιδιωτικοποιήσεις, ξεπούλημα του φυσικού πλούτου κ.λπ.

Πρώτες κινήσεις της νέας κυβέρνησης

Η νέα κυβέρνηση έδειξε τα δόντια της από τη νύχτα κίολας της ανακήρυξης του νέου προέδρου. Ο Νίκος Αναστασιάδης δήλωσε ότι την επομένη κίολας θα υπέβαλε αίτηση για ένταξη της Κύπρου στον Συνεταιρισμό για την Ειρήνη, που αποτελεί προθάλαμο του ΝΑΤΟ. Επίσης, έχουν ήδη ξεκινήσει οι διαδικασίες διερεύνησης των προϋποθέσεων για τις

ιδιωτικοποιήσεις των ημικρατικών οργανισμών.

Οργή επίσης προκαλεί το γεγονός ότι στο υπουργικό συμβούλιο δεν υπάρχουν καθόλου γυναίκες, ενώ προκλητικό είναι και το γεγονός ότι ο νέος υπουργός Εργασίας Χάρης Γεωργιάδης είναι ιδιοκτήτης μεγάλης ξενοδοχειακής μονάδας, εναντίον της οποίας εκκρεμούν υποθέσεις στην επιθεώρηση εργασίας!

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Κύπρου βρίσκονται αντιμέτωποι με τη μεγαλύτερη επίθεση στα δικαιώματά τους μετά την τουρκική εισβολή. Μόνο τις προεκλογικές δεσμεύσεις του Αναστασιάδη να δούμε, που μιλάνε για ιδιωτικοποιήσεις, διδάκτρα στα πανεπιστήμια, μείωση των δημοσίων υπαλλήλων κ.λπ., καταλαβαίνουμε ότι η ανάγκη αντίστασης και οργανωμένης πάλης είναι απαραίτητη. Να καταργηθεί το Μνημόνιο, να διαγραφεί το χρέος, να διαφυλαχτούν οι μισθοί και οι συντάξεις! Καμία ιδιωτικοποίηση! Να εθνικοποιηθούν υπό εργατικό έλεγχο όλες οι επιχειρήσεις που κλείνουν ή απολύουν λόγω κρίσης! Ο φυσικός πλούτος της Κύπρου να μείνει στον λαό της και όχι να δίνεται ως δόση για τα δάνεια! Με γενική απεργία διαρκείας να προασπίσουμε τα δικαιώματά μας και τις κατακτήσεις μας!

■ Μαρία Χριστοφή

Ισημερινός: Πανηγυρική επανεκλογή του Κορρέα

Πανηγυρική ήταν η επανεκλογή του Ραφαέλ Κορρέα στις προεδρικές εκλογές που διεξήχθησαν στον Ισημερινό στις 17 Φλεβάρη, με 57,17%, ποσοστό πρωτοφανές για τη χώρα και έξι μονάδες υψηλότερο από τις προηγούμενες εκλογές. Ταυτόχρονα, στις κοινοβουλευτικές εκλογές, το κόμμα του Κορρέα (Alliance Pais) πήρε 52,31%.

Δεύτερο κόμμα, με ποσοστό 22,68%, αναδείχθηκε το CREO (Creating Opportunities), με υποψήφιο τον Γκιγιέρμο Λάσο, τραπεζίτη, πρώην υπουργό Οικονομικών και ακραϊκή υποστηρικτή του νεοφιλελευθερισμού. Σύμφωνα με το Wikileaks, ο Λάσο είχε στενή σχέση με την πρεσβεία των ΗΠΑ, από την οποία ζήτησε και βοήθεια για να πολεμήσει τον Κορρέα. Τρίτος ήρθε ο χριστιανοδημοκράτης Λούσιο Ικουτιέρες με ποσοστό 8,95%.

Ποσοστό 3,26% πήρε ο Αλμπέρτο Ακόστα, υπουργός Ενέργειας και Ορυχείων στις προηγούμενες κυβερνήσεις του Κορρέα. Θεωρείται ότι ανήκει στους βασικούς σχεδιαστές του πρώτου πλάνου διακυβέρνησης του Κορρέα και στους εμπνευστές της ιδεολογίας της «επανάστασης των πολιτών». Κατέβηκε επικεφαλής ενός συνασπισμού κομμάτων με πρόγραμμα παρόμοιο με αυτό του Κορρέα, κριτικάροντας όμως τον τελευταίο για αυταρχισμό και αντιπεριβαλλοντική πολιτική.

Το Σοσιαλιστικό Κόμμα - Ευρύ Μέτωπο (SP-BF) κατέβηκε μεν με δικό του υποψήφιο, αλλά πήρε πάρα πολύ μικρό ποσοστό, πράγμα αναμενόμενο, αφού ουσιαστικά στήριξε την υποψηφιότητα Κορρέα. Ο Κορρέα απέρριψε την πρότασή του για συνεργασία και τους ζήτησε να περιοριστούν στη στήριξη

της προεκλογικής του καμπάνιας.

Η δεξιά αντιπολίτευση χρησιμοποίησε τα ΜΜΕ για να επιτεθεί στον Κορρέα, κατηγορώντας τον ως κομμουνιστή και συνεργάτη του Τσάβες και χρησιμοποιώντας ψέματα, συκοφαντίες και προσβολές.

Το ποσοστό του Κορρέα κατέδειξε με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο την αποδοχή που απολαμβάνει η κυβέρνησή του και το μεταρρυθμιστικό της πρόγραμμα από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πρόκειται για πρόγραμμα που, αν και δεν είναι σοσιαλιστικό, εισάγει μεταρρυθμίσεις που ωφελούν τις πλατιές μάζες των φτωχών και των εξαθλιωμένων.

Στα έξι χρόνια διακυβέρνησης του Κορρέα η ανεργία έπεσε στο 4,1%, το χαμηλότερο ποσοστό των τελευταίων 25 χρόνων, ενώ η φτώχεια μειώθηκε κατά 26%. Η χρηματοδότηση της παιδείας διπλασιάστηκε και χτίστηκαν σχολεία ακόμα και σε απομονωμένες περιοχές, ενώ επισκευάστηκαν αυτά που οι προηγούμενες κυβερνήσεις είχαν αφήσει να ρημάξουν. Η χρηματοδότηση στην υγεία ενισχύθηκε, με αποτέλεσμα την αύξηση της προσβασιμότητας σε υπηρεσίες ιατρικής φροντίδας, ενώ δημιουργήθηκε σύστημα συνταξιοδότησης, από το οποίο ωφελήθηκαν 1,2 εκ. άνθρωποι. Επίσης, αυξήθηκε η χρηματοδότηση κοινωνικών παροχών και η επιδότηση στεγαστικών δανείων. Επισκευάστηκε και επεκτάθηκε το οδικό δίκτυο. Κατασχέθηκαν μεγάλες φάρμες και εταιρίες, που είτε είχαν εγκαταλειφθεί είτε παρανομούσαν, ενώ ενισχύθηκαν και οι συνεταιριστικές δραστηριότητες.

Το 2008, όταν ξέσπασε η κρίση, ο Ισημερινός ήταν από τις χώρες που χτυπήθηκαν περισσότερο. Οι εξαγωγές πετρελαίου απο-

τελούσαν το 62% των εξαγωγών της χώρας και το 34% των εσόδων του κράτους, όταν ξαφνικά η τιμή του πετρελαίου κατέρρευσε κατά 79%. Επίσης, κατέρρευσαν τα εμβάσματα των μεταναστών που εργάζονταν στο εξωτερικό και στα οποία στηριζόταν κατά μεγάλο μέρος η οικονομία. Την κατάσταση δυσχέραινε ακόμα περισσότερο το γεγονός ότι, από το 2000, είχε υιοθετηθεί ως νόμισμα συναλλαγών μέσα στη χώρα το αμερικανικό δολάριο.

Μόλις ένα χρόνο μετά, η χώρα άρχισε να ανακάμπτει, καθώς πάρθηκαν σημαντικά μεταρρυθμιστικά μέτρα. Η κυβέρνηση πήρε τον έλεγχο της Κεντρικής Τράπεζας και την υποχρέωσε να επαναφέρει τα 2 δις δολάρια που είχαν διαρρεύσει στο εξωτερικό. Τα χρήματα αυτά χρησιμοποιήθηκαν για να δοθούν δάνεια για έργα υποδομών, τη γεωργία κ.τ.λ., τονώνοντας έτσι την απασχόληση. Υποχρέωσε τις τράπεζες να κρατούν το 60% των αποθεματικών τους μέσα στη χώρα, αύξησε τη φορολογία τους και μείωσε τα επιτόκια. Επίσης, επαναδιαπραγματεύτηκε την τιμή του πετρελαίου με τις ξένες εταιρίες, με αποτέλεσμα να αυξηθούν τα έσοδα του κράτους από το 27% του ΑΕΠ στο 40%. Διέγραψε το 1/3 του εξωτερικού χρέους, αποδεικνύοντας σε διεθνή επιτροπή ότι η συμφωνία που αφορούσε αυτό το τμήμα του χρέους ήταν παράνομη.

Το 2008, μετά από δημοψήφισμα, το νέο Σύνταγμα διέυρνε σημαντικά τις πολιτικές και κοινωνικές ελευθερίες, ενώ οι ποινικοί νόμοι αναθεωρήθηκαν σε προοδευτική κατεύθυνση. Η εξωτερική πολιτική της χώρας απέκτησε χαρακτήρα αντιιμπεριαλιστικό και συμμετέχει στην Μπολιβαριανή Συμμαχία (Βενεζουέλα, Βολιβία, Κούβα κ.λπ.). Ο στρα-

τός αποσύρθηκε από το στρατιωτικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα των ΗΠΑ, ενώ οι τελευταίες αναγκάστηκαν να κλείσουν τη στρατιωτική βάση τους στον Ισημερινό. Τη μήνη των ιμπεριαλιστών συγκέντρωσε ο Ισημερινός, όταν η πρεσβεία του στο Λονδίνο προσέφερε άσυλο στον Τζούλιαν Ασάντζ, συνιδρυτή και εκδότη της ιστοσελίδας Wikileaks, που αποκάλυψε μυστικά έγγραφα για τις πολιτικές κυβερνήσεων και εταιριών.

Η πολιτική του Κορρέα βρίσκεται στην ίδια τροχιά με κυβερνήσεις όπως της Βενεζουέλας και της Βολιβίας. Ωστόσο, μια σημαντική διαφορά είναι ότι το κόμμα του σε μεγάλο βαθμό δεν έχει οργανώσεις βάσης, ούτε δομές οργάνωσης και αυτοοργάνωσης των μαζών. Η έλλειψη τέτοιων δομών (σε αντίθεση με Βενεζουέλα και Βολιβία, που χάρη σε αυτές έχουν αντιμετωπίσει ως τώρα καλύτερα τις επιθέσεις των μπουρζουάδων και των ιμπεριαλιστών) και η στασιμότητα στη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και της ταξικής πάλης μπορούν να αποβούν μοιραίες, καθώς είναι σίγουρο ότι μπουρζουάδες και ιμπεριαλιστές σχεδιάζουν την αντεπίθεσή τους.

ΜΑΛΙ

Επικίνδυνη εξόρμηση του γαλλικού ιμπεριαλισμού

Στις 10 Ιανουαρίου, ενώ ο γάλλος πρόεδρος Ολάντ ανακοίνωνε την γαλλική επέμβαση στο Μάλι, για την... «προστασία μιας φίλης χώρας», ο Ομπάμα δήλωνε πως οι ΗΠΑ «στηρίζουν τη δημοκρατία στην Αφρική». Την ίδια στιγμή, αμερικανικά αεροπλάνα μετέφεραν γαλλικά στρατεύματα στο Μάλι. Η προέλαση των ανταρτών και το ενδεχόμενο ενός ισλαμικού κράτους στο Μάλι, γεωπολιτικό κέντρο της ευρύτερης περιοχής του Σαχέλ, προκαλεί ριγή στους ιμπεριαλιστές, που τρέμουν την αλλαγή των συσχετισμών στην υποσαχάρια Αφρική υπέρ της Κίνας και των υπόλοιπων «αναδυόμενων» δυνάμεων.

Οι γάλλοι ιμπεριαλιστές (από τους πιο ωμούς και βάρβαρους στην ιστορία) δικαιολόγησαν την επέμβαση ως «καταπολέμηση της τρομοκρατίας» των ακραίων ισλαμικών πολιτοφυλακών που ελέγχουν περιοχές στα βόρεια της χώρας και ενάντια στις οποίες ο μαλέζικος στρατός αποδείχθηκε ανίσχυρος. Είναι ένα χυδαίο πρόσχημα της γαλλικής μπουρζουαζίας, για την στήριξη των σημαντικών οικονομικών και στρατηγικών συμφερόντων της στη βόρεια Αφρική.

Όχι τυχαία, οι Γάλλοι έστειλαν ταυτόχρονα ειδικές δυνάμεις και στο Νίγηρα, για να προστατέψουν τα συμφέροντα του κολοσσού Αρέβα (πρώτη εταιρία παγκοσμίως στην εξόρυξη ουρανίου). Τα ορυχεία της στον Βόρειο Νίγηρα συνορεύουν με τις περιοχές του Μάλι που ελέγχουν ισλαμιστές. Το ουράνιο του Νίγηρα παρέχει το 25% του εφοδιασμού των γαλλικών πυρηνικών εργοστασίων, που σ' αυτά βασίζεται η «ενεργειακή ανεξαρτησία» της Γαλλίας.

Γαλλικά συμφέροντα υπάρχουν και στη γειτονική Μαυριτανία, όπου η πολυεθνική Τοτάλ εκμεταλλεύεται πετρέλαιο και σίδηρο, ενώ κάνει και εξόρυξη χρυσού στο Μάλι, που είναι ο τρίτος αφρικάνικος παραγωγός χάρσι στα κοιτάσματα της περιοχής Αζαουάντ, την οποία εποφθαλιούν οι πολυεθνικές.

Η ταχύτητα με την οποία ξεκίνησε η στρατιωτική επιχείρηση, δείχνει ότι είχε προγραμματιστεί καιρό πριν και χρειάστηκε μόνο μια σκέψη κίνηση του προέδρου του Μάλι να

ζητήσει «βοήθεια» ενάντια στους αντάρτες που προχωρούσαν προς την πρωτεύουσα Μπαμάκο. Συνδοιπόρος του Ολάντ σ' αυτό τον βρώμικο πόλεμο, εκτός από το σύνολο των αστικών κομμάτων, στάθηκε και το ΚΚ Γαλλίας, όπως και το Αριστερό Μέτωπο, αν και όχι τόσο αποκάλυπτα.

Οι Τουαρέγκ, ένας αρχαίος νομαδικός λαός στην ευρύτερη περιοχή της Σαχάρας-Σαχέλ, αγωνίζεται από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα για την αυτοδιάθεσή του. Με αφετηρία τις αντιαποικιακές εξεγέρσεις, οι Τουαρέγκ πάλεψαν για την ανεξαρτησία όλου του Αζαουάντ. Η πρώτη εξέγερση έγινε το 1963, όταν οι Τουαρέγκ της περιοχής Άνταγκ ξεσηκώθηκαν ενάντια στη χάραξη των συνόρων μεταξύ Μάλι και Αλγερίας, που τους αφαιρούσε μεγάλο κομμάτι της περιοχής τους και τους χώριζε από τους Τουαρέγκ της περιοχής Αχαγγάρ.

Το μαλέζικο κράτος προσπάθησε βίαια να ενσωματώσει τους Τουαρέγκ, καταφεύγοντας σε σφαγές (1963, 1990, 2006, 2010), ενώ αρνιόταν την ανθρωπιστική βοήθεια γι' αυτούς τους πληθυσμούς κάθε φορά που υπέφεραν από την παρατεταμένη ξηρασία (1967, 1973, 1984, 2010). Αυτή η παρατεταμένη βία και κακομεταχείριση από μια κυβέρνηση βουτηγμένη στη διαφθορά, ενίσχυσαν το αίσθημα της αυτοδιάθεσης και της εθνικής και κοινωνικής απελευθέρωσης στους Τουαρέγκ του Αζαουάντ.

Μετά από 50 χρόνια συνεχούς καταστολής από τον μαλέζικο στρατό, τα αντιστασιακά κινήματα του Αζαουάντ και οι Τουαρέγκ από την πλευρά του Νίγηρα ενώνονται το 1990 για να διεκδικήσουν τοπική αυτονομία στο κράτος του Μάλι, χωρίς να διαπραγματεύονται τα μεταποικιακά σύνορα. Το 2012, το **Εθνικό Κίνημα Απελευθέρωσης του Αζαουάντ (ΕΚΑΑ)** των Τουαρέγκ, εξοπλισμένο διαμέσου της κατάρρευσης του καθεστώτος Καντάφι, ανακηρύσσει μονομερώς την ανεξαρτησία του Αζαουάντ στις 6 Απριλίου.

Στο σύνολο τους σχεδόν, οι ισλαμικές οργανώσεις στο Μάλι (προέρχονται από το περίφημο ισλαμικό κίνημα της Αλγερίας της δεκαετίας του '90) είχαν πολεμήσει στη Λιβύη ως αντικαθεστωτικοί μι-

σθοφόροι, λαμβάνοντας χρήματα και σύγχρονα όπλα από την ιμπεριαλιστική «βοήθεια». Αντίστοιχα, οι Τουαρέγκ βρέθηκαν στο πλευρό του Καντάφι. Μετά τον θάνατό του, ισλαμιστές και Τουαρέγκ, έχοντας στη διάθεση τους σύγχρονο οπλισμό πέρασαν στο Μάλι και κατέλαβαν περιοχές στα βόρεια της χώρας. Σταδιακά, οι ισλαμιστές παραμέρισαν τους Τουαρέγκ, απέκτησαν αποκλειστικό έλεγχο των περιοχών αυτών, επιβάλλοντας παράλληλα τη Σαρία (ισλαμικός νόμος).

Η γαλλική επέμβαση ξεκίνησε βομβαρδίζοντας πόλεις που έλεγχαν οι αντάρτες και συνολικά αναπτύχθηκαν γύρω στους 1.400 στρατιώτες, ελικόπτερα, τανκς και θωρακισμένα οχήματα. Όπως ήταν φυσικό, οι Γάλλοι επικράτησαν γρήγορα στις μεγάλες πόλεις (Γκάο, Κιντάλ, Τουμποκτού) και εκδιώξαν τους ισλαμιστές στην ενδοχώρα. Όμως δεν νίκησαν τους ισλαμιστές, που χωρισμένοι σε μικρές αντάρτικες ομάδες κρύβονται στα βουνά και εξαπολύουν ανά τακτά διαστήματα επιθέσεις σε επιλεγμένους στόχους.

Οι εξελίξεις στο εσωτερικό του Μάλι δεν είναι καθόλου καλές για τα συμφέροντα της γαλλικής μπουρζουαζίας. Στο εσωτερικό του μαλέζικου στρατού, κύριου φορέα της πολιτικής εξουσίας, γίνεται ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Από τη μια πλευρά, οι «πρασινοσκούφηδες» του στρατηγού Σανόγκο, εκπαιδευμένου από το Πεντάγωνο και τη CIA, ενορχηστρωτή του πραξικοπήματος του Μαρτίου 2012, που ανέτρεψε τον δημοκρατικά εκλεγμένο πρόεδρο Αμάντου Τουμανί Τουρέ, προσπαθούν να εδραιώσουν την κυριαρχία τους. Από την άλλη, οι «κοκκίνοσκούφηδες» του Τουρέ παλεύουν για την επαναφορά του στην εξουσία. Η προσπάθεια των τελευταίων να ανακαταλάβουν την εξουσία με αντιπραξικόπημα στις 30 Απριλίου 2012 απέτυχε, βυθίζοντας τις δύο αντίπαλες ομάδες στη δίνη του εμφυλίου, πράγμα που έδωσε την ευκαιρία στους Τουαρέγκ να κηρύξουν την ανεξαρτησία τους και στους ισλαμιστές να καταφέρουν συντριπτικά πλήγματα στα κυβερνητικά στρατεύματα.

Όλα δείχνουν ότι οι γάλλοι ιμπεριαλιστές θα βυθιστούν σ' ένα μακρόχρονο νέο Ιράκ και Αφγανιστάν απ' όπου δύσκολα θα βγουν. Ο πόλεμος αυτός μπορεί να φέρει το αντίθετο απ' ό,τι επιδιώκουν. Είναι χρέος της γαλλικής εργατικής τάξης να παλέψει για το σταμάτημα αυτού του ληστρικού πολέμου, την άμεση απόσυρση των γαλλικών δυνάμεων από το Μάλι, την ανατροπή των αντεργατικών σχεδίων της πολεμοκάπηλης κυβέρνησης Ολάντ.

P.B.

Ο Ούγκο Τσάβες έχασε τη μάχη με τον καρκίνο

Στις 5 Μαρτίου απεβίωσε ο «κομαντάντε» Ούγκο Τσάβες σε ηλικία μόλις 58 ετών. Την είδηση του θανάτου του Βενεζουελάνου ηγέτη, που κυριάρχησε για 14 χρόνια στη πολιτική ζωή της χώρας του, έπαιξε σημαντικότερο ρόλο στις εξελίξεις της Λ. Αμερικής αλλά και σε κάποιο βαθμό στις παγκόσμιες, ανακοινώσε ο πρόεδρος της χώρας Νικολά Μαδούρο με έκτακτο τηλεοπτικό διάγγελμα.

Ο Ούγκο Ραφαέλ Τσάβες Φρίας, όπως ήταν το πλήρες όνομά του, πρώην στρατιωτικός, εκλέχθηκε για πρώτη φορά πρόεδρος τον Δεκέμβριο του 1998 (ανέλαβε την προεδρία το 1999) και επανεκλέχθηκε το 2006, όπως και τον Δεκέμβριο του 2012, πάντοτε με μεγάλα εκλογικά ποσοστά. Κατά τη διάρκεια που βρισκόταν στην εξουσία, προώθησε σημαντικά μέτρα που οδήγησαν στην άμβλυνση της φτώχειας και αντιμετώπιστηκαν με επιτυχία τα οξυτάτα θέματα του αναλφαριθμητισμού, της πείνας, της στέγης, της εκπαίδευσης και οι τραγικές ελλείψεις στη δημόσια υγεία. Τα τελευταία χρόνια ο Τσάβες είχε εθνικοποιήσει ένα μεγάλο μέρος των πιο σημαντικών οικονομικών τομέων (πετρέλαιο, τράπεζες, σιδηροβιομηχανίες, ορυχεία κ.λπ.) και είχε δώσει γη σε χιλιάδες ακτήμονες αγρότες. Αυτές οι σημαντικές μεταρρυθμίσεις αποτελούσαν αυτό που ο ίδιος αποκαλούσε **Μπολιβαριανή Επανάσταση** (από το όνομα του μεγάλου λατινοαμερικάνου επαναστάτη του 19^{ου} αιώνα Σιμόν Μπολιβάρ).

Ο Τσάβες στα χρόνια της εξουσίας του κράτησε με σχετική συνέπεια μια αντιιμπεριαλιστική πολιτική και βοήθησε πολιτικά και οικονομικά την Κούβα (αποκλεισμένη για δεκαετίες και «κόκκινο πανί» για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό), τον Ισημερινό, τη Βολιβία, τη Νικαράγουα κ.λπ. Η εσωτερική και εξωτερική πολιτική του συνάντησε την απροκάλυπτη εχθρότητα των ντόπιων αντιδραστικών δυνάμεων και κυρίως του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, οι οποίοι προσπάθησαν να τον ανατρέψουν πολλές φορές και παράγιο να το επετύγχαναν με το στρατιωτικό πραξικόπημα του Απριλίου του 2002.

Η επικράτηση του Τσάβες στη Βενεζουέλα άλλαξε τους συσχετισμούς στη Λατινική Αμερική, αποτέλεσε πηγή έμπνευσης πολλών κινημάτων και επηρέασε τις εξελίξεις σε παρά πολλές λατινοαμερικάνικες χώρες. Ήταν από τους πρώτους που στα δύσκολα χρόνια της δεκαετίας του '90 μίλησε για τον Σοσιαλισμό και για «εξουσία των εργατών», έκανε συχνές αναφορές στο έργο του Μαρξ, της Ρόζας Λούξεμπουργκ, του Λένιν και του Τρότσκι και αναφερόταν αρνητικά στα καθεστώτα του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού». Ήταν ο μόνος ηγέτης αυτού του βεληνεκούς που μίλησε για την ανάγκη μια νέας Διεθνούς των αριστερών δυνάμεων (της 5^{ης} σαν συνέχεια της 4^{ης} Διεθνούς, για την οποία εκφραζόταν με πολύ καλά λόγια) και προσπάθησε να την πραγματοποιήσει, αλλά απότυχε για διάφορους λόγους, που πέρα όλων των άλλων ξεπερνούσαν τις δυνατότητες του ίδιου, του κινήματος της Βενεζουέλας αλλά και της Λ. Αμερικής, τουλάχιστον στη σημερινή του κατάσταση.

Αναμφίβολα η πολιτική του Τσάβες είχε και πολλές αντιφάσεις και πολλά λάθη, όσο και αν πολλά από αυτά μπορούν να εξηγηθούν όπως π.χ. οι στενές σχέσεις με το Ιράν, η υποστήριξη στον Καντάφι ή και πρόσφατα στο καθεστώς του Άσαντ. Τέλος, ανάμεσα στα πιο σημαντικά του λάθη στο εσωτερικό (πέρα από το γεγονός ότι τα βήματά του προς την απαλλοτρίωση της αστικής τάξης είναι αρκετά διστακτικά) είναι και ο σκληρός και συκοφαντικός τρόπος με τον οποίο πολλές φορές αντιμετώπισε επαναστατικές οργανώσεις ή και συνδικαλιστές ηγέτες.

Το Π. Γ. της ΟΚΔΕ, 7 Μαρτίου 2013

Τυνησία

Εξελίσσεται το προτσές της Αραβικής Άνοιξης

■ Κώστας Δικαίος

Η δολοφονία του Μπελαϊντ Σόκρι (49 ετών) –ηγέτη του κόμματος «Δημοκράτες Πατριώτες» με σοσιαλδημοκρατικό-αριστερό πρόγραμμα, αλλά και πρόσφατα αντιπρόεδρο του Λαϊκού Μετώπου της Τυνησίας, ενός συνασπισμού 11 κομμάτων κοσμικού χαρακτήρα, που αντιμάχεται την τρικομματική κυβέρνηση της χώρας με κορμό το ισλαμιστικό κόμμα Ενάχντα– θρυσμάτισε το ήδη εύθραυστο πολιτικό και κοινωνικό σκηνικό στη χώρα. Ο Μπελαϊντ είχε καταγγείλει ότι ομάδες παρακρατικών φανατικών μουσουλμάνων σαλαχιστών, που έχουν σχέση με το Ενάχντα και την κυβέρνηση, με την ονομασία «Επιτροπές για την προστασία της Επανάστασης», λειτουργούν σαν συμμορίες εκφοβισμού των πολιτικών τους αντιπάλων, προκειμένου να εμποδίσουν την ανάπτυξη του κινήματος κατά της κυβέρνησης και να αποπροσανατολίσουν τον λαό από τα πραγματικά προβλήματα της χώρας, η οποία βρίσκεται μάλλον σε χειρότερη κατάσταση απ' ό,τι ήταν όταν έγινε η εξέγερση και η ανατροπή του δικτατορικού καθεστώτος του Μπεν Άλι, τον Ιανουάριο του 2011, ανοίγοντας ταυτόχρονα την αυλαία της Αραβικής Άνοιξης.

Η δολοφονία πυροδότησε μαζικές διαδηλώσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία για πολλές μέρες, στις οποίες κυριάρχησαν τα συνθήματα «Επανάσταση μέσα στην Επανάσταση» και «Να φύγετε! Ο λαός θέλει την πτώση του καθεστώτος!». Δεκάδες γραφεία του Ενάχντα αλλά και αστυνομικά τμήματα έγιναν στόχος των διαδηλωτών. Η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών κήρυξε Γενική Απεργία –για πρώτη φορά μετά από 35 χρόνια– παίζοντας το ρόλο συνεκτικού πόλου της αντιπολίτευσης και αξιοποιώντας την ιστορική της παράδοση ως πρωταγωνίστη στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα ενάντια στην γαλλική αποικιοκρατία. Ογκώδεις διαδηλώσεις έγιναν σε όλες τις πόλεις, με συμμετοχή της νεολαίας (τα πανεπιστήμια έκλεισαν από τον φόβο των εκρηκτικών αντιδράσεων των φοιτητών), ενώ στην κηδεία ο δικηγορικός σύλλογος τίμησε το μέλος του συμμετέχοντας μαζικά, ντυμένοι όλοι στις δικηγορικές και δικαστικές τους τηβέννους. Παρά την καταστολή και τις συλλήψεις, η εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση και τους ισλαμιστές προκάλεσε ρήξη ακόμα και στο εσωτερικό του Ενάχντα, ανάμεσα στους μετριόπαθεις και σκληροπυρηνικούς

Η διαδικασία της Άνοιξης στην Τυνησία βρίσκεται σε εξέλιξη και καθόλου δεν ανακόπηκε από την πρόσκαιρη κυριαρχία των ισλαμιστών. Το που θα καταλήξει εξαρτάται από τις δυνάμεις της πρωτοπορίας του κινήματος, τους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων, τη δημιουργία ενός πολιτικού πόλου που θ' αμφισβητήσει την κυριαρχία του κεφαλαίου στη χώρα και θα βάλει τον στόχο της κατάληψης της πολιτικής εξουσίας από τους εργαζόμενους.

ισλαμιστές.

Η Βουλή που αναδείχτηκε στις εκλογές της 23^{ης} Οκτώβρη 2011 είναι συνταγματική. Μέχρι να εκπονηθεί ένα Σχέδιο Συντάγματος, που θα τεθεί σε δημοψήφισμα –κάτι που καθυστερεί, γιατί οι διαφωνίες είναι τεράστιες– την κυβέρνηση έχει αναλάβει μια τρικομματική συνεργασία, με κύριο το Ενάχντα (90 βουλευτές στο 217μελές Σώμα), το Ετακατόλ (20 έδρες) και το Κονγκρέσο για την Δημοκρατία (29 έδρες), δύο κόμματα κοσμικού χαρακτήρα, που όμως συμφωνούν με τους ισλαμιστές στην εφαρμογή του νεοφιλελευθερισμού και μαζί εκφράζουν μερίδες της άρχουσας τάξης, οι οποίες επιθυμούν να εισέλθουν στον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό αποτινάσσοντας την κυριαρχία της κλίκας του Μπεν Άλι στην Τυνησία. Έτσι, οι ισλαμιστές έκλεισαν συμφωνία με την Παγκόσμια Τράπεζα για δάνειο 50 εκατομμυρίων, με όρο την προώθηση των γνωστών «διαρθρωτικών αλλαγών» (ιδιωτικοποιήσεις, μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων κ.λπ.), και διαπραγματεύτηκαν με το ΔΝΤ δάνειο 1,78 δις, που φυσικά συνοδεύεται από νέα σειρά αντιλαϊκών μέτρων και δημοσιονομικών περικοπών, με αποτέλεσμα ν' αυξηθεί η ανεργία και να υπάρξουν κρίσεις ανεφοδιασμού σε τρόφιμα. Σε μια κοινωνία που ο μισός πληθυσμός είναι κάτω των 28 ετών, που την δεκαετία 1996–2006 η εργατική δύναμη αυξήθηκε τρεις φορές περισσότερο απ' ό,τι στις υπόλοιπες «αναπτυσσόμενες χώρες», που

το ποσοστό των εκπαιδευμένων ενηλίκων αυξήθηκε περισσότερο από οποιαδήποτε άλλη περιοχή του κόσμου (τα ίδια ισχύουν και για την Αίγυπτο), με μια ανεργία που πλησιάζει το 19%, ενώ στους νέους είναι διπλάσια, είναι απόλυτα φυσιολογικό να προκαλούνται εξεγέρσεις!

Οι διαδηλώσεις και οι απεργίες, μαζί με την καταστολή, υπήρξαν σε διάφορες περιοχές αλλά η δολοφονία τις γενίκευσε και τις ενοποίησε. Οι ισλαμιστές μπορεί να εκμεταλλεύτηκαν την εξέγερση ενάντια στον Μπεν Άλι, να εμφανίστηκαν το πιο οργανωμένο αντιπολιτευτικό κόμμα αξιοποιώντας τις τακτικές των δικτύων φιλανθρωπίας που διατηρούσαν στα τεμένη αλλά και την ενίσχυση που έλαβαν από άλλα «αδελφά κόμματα» (ο Μπελαϊντ σε μια τελευταία ομιλία του χαρακτήρισε την κυβέρνηση ανδρείκελο των αντιδραστικών μοναρχιών του Κόλπου και ιδιαίτερα του Κατάρ) για να αποσπάσουν το 42% στις τελευταίες εκλογές, αλλά η άνοδος τους στην εξουσία έδειξε και την αδυναμία τους να διαχειριστούν την κρίση με τις μεθόδους του προηγούμενου καθεστώτος. Το αποτέλεσμα, όπως δείχνουν και οι κινητοποιήσεις που πυροδότησε η δολοφονία, είναι ν' αλλάξει ο σχετισμός δύναμης στο εσωτερικό της κοινωνίας και μάλιστα με πολύ γρήγορο ρυθμό. Η επανάσταση ξαναέρχεται στο προσκήνιο ταρακουνώντας τους ισλαμιστές. Το ίδιο συμβαίνει και στην Αίγυπτο, όπως δείχνουν οι τελευταίες βίαιες διαδηλώσεις ενά-

ντια στους ισλαμιστές του Μόρσι. Η αντιπολίτευση του κινήματος των εργαζομένων, των συνδικάτων, της νεολαίας, αυτών δηλαδή που χωρίς αμφιβολία πρωτοστάτησαν στην ανατροπή των αυταρχικών καθεστώτων σε Τυνησία και Αίγυπτο, αλλά έχασαν τις εκλογικές μάχες αφήνοντας χώρο στους ισλαμιστές Αδελφούς Μουσουλμάνους, φαίνεται ότι επανέρχεται ξαναβάζοντας το θέμα μιας άλλης διαχείρισης της οικονομίας και της χώρας με βάση τις ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων.

Στη Τυνησία, οι διαδηλώσεις ανάγκασαν τον πρωθυπουργό (προερχόμενο από το Ενάχντα) να προτείνει τη διάλυση της κυβέρνησης και τη συγκρότηση κυβέρνησης τεχνοκρατών, προκειμένου ν' αποφευχθεί ο κίνδυνος «εμφυλίου πολέμου» και να γίνουν εκλογές. Το ίδιο το Ενάχντα όμως «άδειασε» τον πρωθυπουργό του, λέγοντας ότι η πρότασή του δεν είχε την έγκριση του κόμματος και ότι δεν προτίθεται να παραιτηθεί από την κυβέρνηση. Με δεδομένο όμως ότι τα άλλα δύο κόμματα της τριόκας απαιτούν ν' αποχωρήσουν οι υπουργοί του Ενάχντα από κομβικά υπουργεία –Εσωτερικών, Δικαιοσύνης, Εξωτερικών– είναι άγνωστο που θα καταλήξουν οι διαβουλεύσεις για να στηριχτεί η κυβέρνηση. Από την άλλη μεριά, η αντιπολίτευση έχει αποχωρήσει από τη Βουλή και τη Συντακτική Επιτροπή για το νέο Σύνταγμα και ζητά εκλογές για να καταγραφεί ο νέος συσχετισμός δύναμης. Επομένως, η διαδικασία της

Άνοιξης στην Τυνησία βρίσκεται σε εξέλιξη και καθόλου δεν ανακόπηκε από την πρόσκαιρη κυριαρχία των ισλαμιστών. Το που θα καταλήξει εξαρτάται από τις δυνάμεις της πρωτοπορίας του κινήματος, τους αγώνες της νεολαίας και των εργαζομένων, τη δημιουργία ενός πολιτικού πόλου που θ' αμφισβητήσει την κυριαρχία του κεφαλαίου στη χώρα και θα βάλει τον στόχο της κατάληψης της πολιτικής εξουσίας από τους εργαζόμενους.

Θα κλείσουμε λέγοντας ότι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές στήριξαν την ιδέα της μετάβασης των χωρών της Αραβικής Άνοιξης από τα αυταρχικά καθεστώτα της Αιγύπτου, της Τυνησίας, της Υεμένης (που οι ίδιοι στήριζαν για δεκαετίες), ακόμα και αυτά της Λιβυής και της Συρίας (που ενίοτε είχαν αντιιμπεριαλιστική στάση), σε καθεστώτα όπου θα κυριαρχεί το συντηρητικό Ισλάμ και μ' αυτή την έννοια θα ελέγχουν και πάλι την περιοχή, τις πλουτοπαραγωγικές πηγές, αποκλείοντας τη Ρωσία, την Κίνα και την Ινδία από τον Περσικό Κόλπο και τον Ινδικό Ωκεανό. Μπορεί κανείς να εντάξει αυτή την «στροφή» στους γενικότερους σχεδιασμούς των ΗΠΑ για μια «νέα Μέση Ανατολή», με βίαιο «εκδημοκρατισμό» μιας σειράς χωρών όπως το Ιράκ (όπου στηρίζουν τους σίτες μουσουλμάνους) και το Ιράν. Ωστόσο υπάρχουν σοβαρά προβλήματα και αντιφάσεις στο σχεδιασμό αυτό, τόσο γιατί υπάρχει πάντα ο κίνδυνος του φανατικών μουσουλμάνων (βλ. επιθέσεις στην πρεσβεία των ΗΠΑ στη Βεγγάζη αλλά και την άρνηση των ιμπεριαλιστών να εξοπλίσουν τους αντάρτες της Συρίας, φοβούμενοι ότι τα όπλα θα πέσουν στα χέρια τέτοιων ομάδων), όσο και γιατί υπάρχουν στο εσωτερικό των χωρών αυτών τμήματα της άρχουσας τάξης που δεν θέλουν τους Αδελφούς Μουσουλμάνους και τη Σαρία και έχουν σχέση περισσότερο με τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές (όπως τα γαλλόφωνα παράλια της Τυνησίας). Πέρα απ' αυτά, δύο άλλοι παράγοντες είναι πιο καθοριστικοί για τις εξελίξεις. Πρώτον, οι εξεγέρσεις της Αραβικής Άνοιξης τρώμαξαν και τρομάζουν τις ΗΠΑ, όσο κι αν προσπαθούν να τις εκμεταλλευτούν προς όφελός τους, όπως κάνουν πάντα οι ιμπεριαλιστές. Δεύτερο, το προτσές αυτών των εξεγέρσεων όχι μόνο δεν έχει ολοκληρωθεί αλλά μοιάζει να μπορεί να εξελιχθεί σε επαναστάσεις που μπορούν ν' αμφισβητήσουν την κυριαρχία των ΗΠΑ στην περιοχή.

Ιταλικές εκλογές

Αποσταθεροποίηση σε όλη την Ε.Ε.

■ Χρήστος Νομίδης

Πολιτικός σεισμός από το εκλογικό αποτέλεσμα στην Ιταλία. Ο πρώην πρωθυπουργός Μόντι πάτωσε. Οι προσπάθειες συγκρότησης γύρω από τον τραπεζίτη ενός πόλου με ρυθμιστικό ρόλο απέτυχαν παταγωδώς προς μεγάλη απογοήτευση Βερολίνου, Βρυξελλών αλλά και του ιταλικού κεφαλαίου. Ο κεντροαριστερός συνασπισμός του Μπερσάνι (ο πιο φιλοΕΕ υποψήφιος μετά τον Μόντι) ήρθε μεν πρώτος, αλλά μόλις και μετά βίας ξεπέρασε τη δεξιά του Μπερλουσκόνι, ο οποίος ανέπτυξε μια αντιΕΕ ρητορική. Επιπλέον, ο Μπέπε Γκριλο απέσπασε ένα ποσοστό πέρα από κάθε πρόβλεψη.

Το πρώτο χαρακτηριστικό των εκλογών του Φεβρουαρίου είναι η μεγάλη πτώση της Κεντροαριστεράς και της Δεξιάς, που αποτελούσαν τη ραχοκοκαλιά του συστήματος εξουσίας. Ο συνασπισμός της Δεξιάς στις εκλογές του 2008 είχε ποσοστό σχεδόν 47%, τώρα περιορίστηκε στο 29,18%. Τον συνασπισμό αποτελούν το κόμμα του Μπερλουσκόνι «Λαός της Ελευθερίας» (από το 37,4% έπεσε στο 21,6%), η Λέγκα του Βορρά (από το 8,3% καταβαραθρώθηκε στο 4,1%) και άλλα μικρότερα δεξιά και ακροδεξιά κόμματα. Ο Μπερλουσκόνι κατάφερε να ψαλιδίσει την αρχική διαφορά (σύμφωνα με τις δημοσκοπήσεις), παρά τα σκάνδαλα όπου φέρεται αναμειγμένος, πράγμα που αποτελεί σαφώς κατόρθωμα. Η ανθεκτικότητά του οφείλεται κυρίως στο ότι αμφισβήτησε ανοιχτά τις επιλογές της Γερμανίας και της Μέρκελ και κατήγγειλε την υποτακτική στάση του Μόντι απέναντι σε Βρυξέλλες και Βερολίνο. Πρόκειται για γνωστές δημαγωγίες, ταυτόχρονα όμως είναι και μια έκφραση τμημάτων του ιταλικού κεφαλαίου και των μικροαστικών στρωμάτων που συνθλίβονται και ζητούν εθνική κρατική προστασία ή έστω μια καλύτερη «διαπραγμάτευση» με τον γερμανικό καπιταλισμό.

Ο συνασπισμός της Κεντροαριστεράς, με κορμό το Δημοκρατικό Κόμμα και επικεφαλής τον Μπερσάνι, έπεσε από το 37,6% (με το οποίο έχασε τις εκλογές του 2008) στο 29,5%. Το Δημοκρατικό Κόμμα έπεσε από το 33,2% στο 25,4%. Τη θέση του Ντι Πιέτρο στον συνασπισμό της Κεντροαριστεράς (στις προηγούμενες εκλογές είχε 4,4%) πήρε η «Αριστερά, Οικολογία, Ελευθερία» του Βέντολα (προέρχεται από την Κομμουνιστική Επανάδραση) με 3,2%.

Η «Επιλογή των Πολιτών» του Μόντι, μαζί με την Ένωση Κέντρου, συντρίφτηκαν. Συγκέντρωσαν μόλις 10,56% παρά την στήριξη Βρυξελλών, Βερολίνου και κυρίαρχων τμημάτων του ιταλικού κεφαλαίου (ή ακριβώς λόγω αυτής). Το 2008, η Ένωση Κέντρου μόνη της είχε λάβει 5,6%, τώρα κατρακύλησε κάτω από το 2%. Το κόμμα του Μόντι μόλις και μετά βίας κατάφερε να μπει στη γερουσία ξεπερνώντας το όριο του 8%.

Μεγάλος νικητής το Κίνημα 5 Αστέρων (K5A) του Μπέπε Γκριλο, ενός δημοφιλούς κωμικού, που συγκέντρωσε ένα εντυπωσιακότατο 25,5% (στις εκλογές του 2008 δεν συμμετείχε καν). Μάλιστα, σε επίπεδο κομμάτων το K5A είναι το πρώτο, ξεπερνώντας ακόμα και το Δημοκρατικό Κόμμα. Ο Γκριλο αρνήθηκε να εμφανιστεί προεκλογικά στην τηλεόραση, αντίθετα όργωσε τη χώρα σε μια εντυπωσιακή περιοδεία σε πόλεις και πλατείες, πραγματοποιώντας μαζικές προεκλογικές συγκεντρώσεις με έντονη παρουσία της νεολαίας. Το K5A οργανώθηκε σε μεγάλο βαθμό μέσω του διαδικτύου και φαίνεται να έχει συσπειρώσει πολλούς ακτιβιστές από διάφορα κινήματα. Οι εκπρόσωποί του ισχυρίζονται ότι δεν έχουν ιδεολογία αλλά ιδέες. Σε πρώτη φάση, δηλώνουν ότι δεν πρόκειται να στηρίξουν καμία κυβέρνηση και ότι θα υπερψηφίζουν κατά περίπτωση τα νομοσχέδια με τα οποία συμφωνούν. Το K5A είχε συνθήματα για τερματισμό της λιτότητας, άμεση δημοκρατία, δημοψήφισμα για το ευρώ (χωρίς να έχει πάρει θέση εναντίον του), αναδιαπραγμάτευση του χρέους, στήριξη της δημόσιας παιδείας και υγείας, καταγγελία του διεφθαρμένου κομματικού και μιντιακού συστήματος. Τηρώντας κάποιες αναλογίες, δεν θα ήταν λάθος να ισχυριστούμε ότι αποτελεί μια αντανάκλαση στην Ιταλία του κινήματος των πλατειών. Μέσω του K5A εκφράστηκε ένα γνήσιο αίτημα των εργαζόμενων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας για μια ριζική αλλαγή. Αναμφισβήτητα, αποτελεί μια ρωγμή στο ιταλικό πολιτικό σκηνικό. Όμως άλλο πράγμα το κίνημα, άλλο πράγμα ένα κόμμα ή απλά μια κοινοβουλευτική ομάδα, χωρίς την απαιτούμενη συνοχή, συγκρότηση, πρόγραμμα και κυρίως ριζώμα στην εργατική τάξη.

Χαρακτηριστική είναι η εξαφάνιση της ιταλικής αριστεράς και πιο συγκεκριμένα της Κομμουνιστικής Επανάδρασης, όπου είχαν ενταχθεί οι πιο σημαντικές οργανώσεις (ρεφορμιστικές ή επαναστατικές). Αυτό είναι αποτέλεσμα μιας δεξιάς πορείας αλληπάληλων υποχωρήσεων και προδοσιών. Σταθμός υπήρξε

η συμμετοχή της Επανάδρασης στην αστική κυβέρνηση Πρόντι το 1998 και η υποστήριξη στον πόλεμο στο Αφγανιστάν. Στις προηγούμενες εκλογές, η Επανάδραση συμμετείχε στην Αριστερά/Ουράνιο Τόξο που πήρε 3,1%. Τώρα, το ένα κομμάτι από τα απομεινάρια της, το «Αριστερά, Οικολογία, Ελευθερία», εντάχθηκε στον συνασπισμό του Δημοκρατικού Κόμματος. Το άλλο κομμάτι, μαζί με τον Ντι Πιέτρο (έναν «αδιάφθορο» δικαστή, πόλεμο της μαφίας) και το Κόμμα των Ιταλών Κομμουνιστών, συγκρότησαν την «Επανάσταση των Πολιτών». Πρόκειται για εκλογικό συνασπισμό της τελευταίας στιγμής, υπό τον φόβο του εκλογικού αφανισμού, χωρίς ταξικές αναφορές ή ένα ριζοσπαστικό πρόγραμμα, που καταποντίστηκε (2,25%). Η «Κριτική Αριστερά» (επίσης διάσπαση της Επανάδρασης, όπου βρίσκονται και οι συμπαθούντες της Ενιαίας Γραμματείας της 4^{ης} Διεθνούς) προτίμησε να μην ψηφίσει τίποτα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα των Εργαζομένων (συμμετέχει στην Συντονιστική Επιτροπή για την Επανάδραση της 4ης Διεθνούς) έλαβε 0,37% για τη γερουσία και 0,26% για τη βουλή των αντιπροσώπων. Οι επαναστατικές δυνάμεις της χώρας οφείλουν να κάνουν μια κριτική αποτίμηση αυτής της ολέθριας πορείας και επειγόντως να ξεκινήσουν μια διαδικασία ανασυγκρότησης πάνω στις στέρρες βάσεις του επαναστατικού μαρξισμού.

Στην Ιταλία υπάρχουν δύο βουλές. Η άνω βουλή (γερουσία) αποτελείται από 315 εκλεγμένους γερουσιαστές για θητεία 5 ετών και μερικούς ισόβιους. Οι γερουσιαστές πρέπει να είναι άνω των 40 ετών και για την εκλογή τους ψηφίζουν οι πολίτες άνω των 25 ετών. Η κάτω βουλή (των αντιπροσώπων) αποτελείται από 630 βουλευτές, επίσης με θητεία 5 ετών. Υποψήφιοι είναι πολίτες άνω των 25 ετών και για την εκλογή τους ψηφίζουν οι πολίτες άνω των 18 ετών, δηλαδή το σύνολο του εκλογικού σώματος. Και τα δύο νομοθετικά σώματα έχουν ακριβώς τις ίδιες εξουσίες. Ένας νόμος για να ισχύσει πρέπει να ψηφιστεί με την ίδια ακριβώς μορφή και από τα δύο. Συνεπώς μια κυβέρνηση πρέπει να έχει την πλειοψηφία και στα δύο σώματα για να μπορέσει να κυβερνήσει.

Το εκλογικό σύστημα (πλειοψηφικό) ευνοεί τους συνασπισμούς κομμάτων. Για τη βουλή των αντιπροσώπων, ο συνασπισμός ή το κόμμα που θα έρθει πρώτο πανεθνικά παίρνει το 55% των εδρών. Για τη γερουσία, ο συνασπισμός ή το κόμμα που θα έρθει πρώτο σε καθεμία από τις 20 εκλογικές περιφέρειες, εξασφαλίζει το 55% των εδρών της περιφέρειας. Τα όρια για την είσοδο στην βουλή των αντιπροσώπων για τους συνασπισμούς κομμάτων είναι 10% και για τα μεμονωμένα κόμματα 4%, ενώ για τη γερουσία αντίστοιχα 20% και 8%. Αυτός ο εκτρωματικός εκλογικός νόμος έδωσε στον συνασπισμό του Μπερσάνι (με ποσοστό σε εθνικό επίπεδο μόλις 29,54%) 340 έδρες στην κάτω βουλή. Την ίδια στιγμή, ο συνασπισμός του Μπερλουσκόνι, που πήρε 0,36% λιγότερο, κέρδισε μόλις 124 έδρες!

Αντίθετα, στη γερουσία, ο συνασπισμός του Μπερσάνι, με το 31,63% των ψήφων, κέρδισε μόλις 114 έδρες σε σύνολο 315. Οι έδρες των Μπερσάνι-Μόντι στη γερουσία δεν αρκούν για τον σχηματισμό βιώσιμης κυβέρνησης. Εκεί είχαν επενδύσει Βερολίνο και Βρυξέλλες (και να είναι όσο το δυνατόν πιο ισχυρός ο Μόντι), για μια κυβέρνηση που θα συνέχιζε τις «μεταρρυθμίσεις» (λιτότητα, απολύσεις, επιθέσεις στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα).

Βερολίνο και Βρυξέλλες έγραψαν στα παλαιότερα των υποδημάτων τους την ετυμολογία του ιταλικού λαού και έσπευσαν να προκαταλάβουν τις εξελίξεις: «Δεν υπάρχει για την Ιταλία εναλλακτική επιλογή στις μεταρρυθμίσεις που έχουν ήδη δρομολογηθεί», δήλωσε ο γερμανός υπουργός Οικονομίας Ρέσλερ. Ο Σόιμπλε δήλωσε: «Δεν είμαστε ιδιαίτερα χαρούμενοι, αλλά αυτό δεν μας βοηθάει». Ο Στάινμπεκ, υποψήφιος καγκελάριος του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, δεν κατάφερε να συγκρατήσει το μίσος του δηλώνοντας ότι οι Ιταλοί ψήφισαν δύο κλόουν (Γκριλο και Μπερλουσκόνι). «Να συνεχιστούν οι μεταρρυθμίσεις και η δημοσιονομική προσαρμογή. Δεν υπάρχει γυρισμός, δεν υπάρχει εναλλακτική επιλογή», υπογράμμισε ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Ρομπέι. «Ελπίζω ότι δεν πρόκειται να μπουέ στον πειρασμό να ενδώσουμε στον λαϊκισμό εξαιτίας των εκλογικών αποτελεσμάτων σ' ένα κράτος-μέλος», διακήρυξε ο Μπαρόζο.

Όμως η Ιταλία δεν είναι ένα οποιοδήποτε κράτος-μέλος. Είναι η τρίτη μεγαλύτερη οικονομία της Ευρωζώνης και το δημόσιο χρέος της αγγίζει –αν δεν έχει ξεπεράσει– τα δύο τρις ευρώ. Η αποσταθεροποίηση του πολιτικού συστήματος και κατ' επέκταση του ιταλικού καπιταλισμού θα έχει ολέθριες συνέπειες. Εύλογη ανησυχία –ακόμα και πανικός– έχει καταλάβει τους κυρίαρχους κύκλους. «Η Ευρώπη μπορεί να πλησιάσει σε μια καθαρή επιλογή: Η να εγκαταλείψει το ευρώ ή να το κρατήσει και να δει την πολιτική κρίση να ξεφεύγει από κάθε έλεγχο», έγραψαν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς. «Κυβερνήσεις που θέλουν να αναπλάσουν το κράτος, την οικονομία και την κοινωνία συγκεντρώνουν εναντίον τους την οργή των ψηφοφόρων και πρέπει να επιβιώσουν, καθώς καταρρέουν τα θεμέλια νομιμοποίησής τους», έγραψε η γερμανική Φρανκφούρτερ Αλγκεμάινε. «Γερμανικό όνειρο, ευρωπαϊκός εφιάλτης» είναι ο τίτλος του γαλλικού Μοντ, που συνεχίζει: «Είναι η αποτυχία της Ευρώπης. Η αποτυχία του ευρώ. Έπρεπε να υπογράψουμε εκείνη τη συνθήκη του Μάαστριχτ το 1992, που μετατρέπεται σε καταστροφή».

Δεν υπάρχει τρόπος να διαχειριστούν οι Βρυξέλλες και το Βερολίνο μια τέτοια κρίση. Πόσο μάλλον που απέχουν πολύ από το να έχουν σταθεροποιήσει την κατάσταση σε Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, ενώ έρχεται και η σειρά της Γαλλίας. Είναι δυνατόν να σηκώσει το βάρος της ταξικής πάλης σ' όλη την ευρωζώνη ο γερμανικός ιμπεριαλισμός; Ούτε κατά διάνοια.

